

ÖZGÜR GELECEK YOLUNDA

İŞÇİ-KÖYLÜ

www.iscikoylu.org
umutyayimcilik@ttnet.net.tr

Sayı: 2007-15

79

*Yıl:4 *27 Temmuz-9 Ağustos 2007 *Fiyatı: 1 YTL *ISSN:1303-9350

DAHA FAZLA SİNAN, IŞILDAR, GÖKÇETAŞ, DİLEKTAŞI, AKÇEBÜK, KABAZLI!

Faşizmin kendi meşruluğunu kitleler nezdinde yeniden sağlaması, efendileri olan emperyalistlerin talimatlarını daha iyi şekilde yerine getirmesi ve egemen sınıfların kendi iç çatışmalarını çözmek amacıyla düzenledikleri seçim oyununun sonucusu **22 Temmuz**'da gerçekleşti. Seçim sonucunda AKP'nin geçerli oyların % 50'ye yakını alması beklenenin üstünde bir ilgiyi ortaya sermektedir. Bunu AKP'nin açık bir mantıksızlıkla c.başkanını seçmesinin engellenmesine ve ordunun emuhtıralarıyla seçimin öne alınmasına, özcesi ordunun ve sivil bürokrasinin gerek doğrudan gerekse de CHP üzerinden müdahalelerine halkın tepkisi olarak görmek mümkündür. **Mazlum, ezilen bir parti görünümüne bürünen, hükümet olan ancak iktidar olamayan AKP, bu pervasız müdahalelerin etkisiyle halkta sempati toplamıştır.**

Bununla birlikte CHP'nin darbeci, ırkçı

ve asker yanlısı politikaları ve resmi ideolojinin kitleler nezdinde olumlu karşılanmadığı, tepki doğurduğu da ortaya çıkmıştır.

Bu seçimlerde geçerli oyların % 15'i yani 7 milyonu aşkın seçmen oy vermedi. Bu, CHP'nin aldığı oy miktarına eşittir. Bununla birlikte kayıtlı olmayan yüz binlerce kişinin olduğu da açıktır. **Geçen seçime nazaran oy verme oranının artışında sistemin yoğun propagandasının etkisi görülmelidir.** Ancak tüm çağrılara, medya ablukasına ve ceza vb. tehditlere karşın milyonlarca kişinin oy vermemesi, sandığa gitmemesi, ana muhalefet partisi kadar güç kazanması ve özellikle birçok köyün boykot kararı alması önemsenmelidir. Kendilerine hizmet götürülmediği ve verilen sözlerin tutulmadığı gerekçesiyle toplu olarak boykot tavrı geliştirerek sandık başına gitmeyen, **Bismil, Viranşehir, Siverek, Yüksekova, Çatak** ve Salihli'ye bağlı köylerin tutumu önemlidir.

İŞSİZLİĞİN BİR YÜZÜ

İşçi Meydanı

Bir iki işçi meydanına yolumuz düşüyor. Tanımak istiyoruz onları, hangi illerden geldiklerini, onları buralara süren nedenleri, yaşadıkları sorunları öğrenmek istiyoruz. Ve sizlere her biri yaz kış demeden sabah 06.00-07.00 arası işçi meydanına gelip, akşamın geç saatlerine kadar her gelen kişiyle veya arabayla ümide kapılıp, "helal" yoldan ekmeğini kazanmayı, "emek gücünü" satmayı bekleyen bu insanları tanıtmak ve yaşadıkları sorunlardan bahsetmek istiyoruz. **Sayfa 12-13**

Sincan F Tipi Hapishanesi'n de her şey sorun

F tipi hapishanelerde tecrit ve tretman politikaları idare ve asker ile fiili olarak karşı karşıya gelinen her somut pratikte çok daha açık bir şekilde ve pervasızca uygulanmaya devam ediyor. "Güvenlik" maskesiyle, tecrit ve tretman politikası çerçevesinde yapılan her şey, her saldırı gerekçelendirilmeye ve üzeri örtülmeye çalışılıyor. **Sayfa 10**

Ankara'da yaz pikniği

Genel seçimleri tartışmak için Ankara'da bir araya gelen Partizan okurları 15 Temmuz günü Kılıçlar Köyünde yaptığı piknikte doyasıya eğlendi. Sabah kahvaltısının ardından genel seçimlerdeki tavrımıza ilişkin yapılan tartışmalarda boykot tavrına ilişkin açıklamalar yapıldı. Türkü söyleyerek halay çeken gençler, gençliğin sorunlarıyla ilgili yaptıkları tartışmalarla Yeni Demokrat Gençlik'i tanımaya çalıştı. Kısa vadede önüne hedefler koyan gençliğin sohbetinin ardından yapılan yarışmalarda birincilere kitap dağıtıldı. Oldukça coşkulu geçen piknik akşama doğru sona erdi. (Ankara)

İşçi sınıfı PETKİM'e sahip çıkacak!

Tez Koop-İş Genel Başkanı Gürsel Doğru, işçi sınıfının PETKİM'e ve ülkesine sahip çıkacağını, Petrol-İş'in mücadelesine her türlü desteği vermeye hazır olduklarını açıkladı.

9 Temmuz günü yaptığı açıklamada IMF'nin talimatları ile ülkenin yeraltı ve yerüstü kaynaklarının bir bir satıldığını, özelleştirmelerin hiçbir sorunu çözmediği gibi, geride işsizlik, yoksulluk, on binlerce tütmeyen baca bıraktığını ifade eden Doğru, seçim arifesinde PETKİM'in satılmasının hükümetin pervasızlığının ve aymazlığının geldiği noktayı gösterdiğini kaydetti. Erdemir'in özelleştirilmesinde "yabancıya gitmedi" diye OYAK'ı alkışlayanların ne kadar yanıldıklarının görüldüğünü, alıcının yerli ya da yabancı olmasının önemli olmadığını kaydeden Doğru, işçilerin PETKİM'e ve ülkesine sahip çıkacağını, Petrol-İş'in yanında olacağını dile getirdi. (Ankara)

Buğday tüccarın elinde

Son süreçte buğdayda kuraklık ve aşırı sıcaklar yüzünden ülke genelinde % 20 oranında yaşanan rekolte kaybının derin olduğu fiyat yükselmeleri buğday üreticisine değil, buğdayı stoklayan tüccara yarıyor. Konu ile ilgili açıklama yapan Türkiye Ziraatçıları Derneği (TZD), TMO'nun görevini yapmadığını belirterek buğday fiyatını yaptığı alımlarla dengeleme görevini 10-15 tüccara bıraktığı vurgulandı. TMO'nun görevinin sadece piyasayı regüle (dengeleme) etmek olmadığı, aynı zamanda stratejik olarak yeterli stoğu da elinde bulundurması gerektiğinin belirtildiği açıklamada buğday üretiminin azalmasına paralel fiyatların yukarı çıktığı ancak bu durumun üreticiye değil, tüccara yaradığı ifade edildi.

Seçimler nedeniyle her yıl düzenli olarak ödenen desteklerin hükümetçe erkene alınmasının eleştirildiği açıklamada son olarak bazı bölgelerde buğday üretiminin olmamasına rağmen kuraklık kapsamına alındığını, ancak üretimin olduğu bölgelerden ise bazılarının kapsama alanına alınmamasının anlamsız olduğu belirtildi. (H. Merkezi)

"Zehirli gölet" kapatılıyor!

Uşak'ın Eşme ilçesi yakınlarındaki **Kışladağ** yöresinde, 2006 yılının Mayıs ayında faaliyete başlayan Kışladağ Altın Madeni kapatılıyor.

Daha faaliyete geçmeden önce yöre halkının tepkisini çeken ve Bergama'dakine benzer bir halk inisiyatifi oluşturularak faaliyeti engellenmeye çalışılan maden, Danıştay 6. Dairesi'nin yürütmeyi durdurma kararı ile kapatılma noktasına geldi.

Mahkemenin aldığı bu kararda yöre halkının oluşturduğu İnay Vicdan Hareketi İnisiyatifi'nin yaptığı eylemlerin etkisinin büyük olduğu çok açık.

2005 yılında Çevre Bakanlığı'nın onayladığı ve madenin işletilmesini sağlayan Çevre Etki Değerlendirmesi (ÇED) raporunun iptali için başvuran yöre köylüleri o günden bugüne hem hukuksal alanda mücadele yürüterek hem de yaptıkları fiili eylemlerle bu kararın alınmasını sağladılar.

Kışladağ Madeni Kanadalı Eldorado Gold'un Türkiye'deki ayağı Tüpraş şirketine işletiliyordu ve madene şimdiye dek 160 milyon dolar yatırım yapılmış ve 6 ton altın çıkarılmıştı. Yine bu maden için 22 bin ağaç kesilmiş ve binlerce dönüm arazi alt üst edilmişti. Danıştay'ın bu kararı eğer onaylanırsa yöre halkının zehirli gölet dediği maden havzası 30 gün içinde kapatılacak. (H. Merkezi)

Gazetemizin Euro hesapları değişmiştir. Yeni hesap numaralarımız:

Selma Şahin

Ziraat Bankası Aksaray Şube Euro hesap numarası: 48209849-5001

Vakıflar Bankası Aksaray Şube Euro hesap numarası: 00158048000527074

İş Bankası Parmakkapı Şube Euro hesap numarası: 1042 0175785

BAŞSAĞLIĞI

Bir gece çaldılar kapısını eli kanlı celatlar. Aldılar küçük oğlu Behzat'ı ve gecenin karanlığında, işkenceli sorgulardan sonra bir kibrit kavında tutuşturdular. Sustu Firik Dede, konuşmadı bir daha, acısını ak sakallarına yüklerken, yüreğindeki acıyı, kini ve öfkeyi üç telli bağlamasıyla haykırdı.

Dersim'in tarihi, ozanı, halk kültürünün savunucularından; Behzat Firik yoldaşımızın babası Firik Dede'mizi kaybetmenin derin hüznünü yaşamaktayız. Yakınlarına ve sevenlerine baş sağlığı diliyoruz.

PARTİZAN

Boycot çağrısına saldırı

22 Temmuz genel seçimlerinin boykot edilmesi gerektiğine dair yapılan basın açıklamasına faşist kolluk güçleri saldırdı.

Mücadele Birliği Platformu tarafından **20 Temmuz Cuma** günü **Taksim Tramvay durağında** bir basın açıklaması yapıldı. "Seçimleri boykot edelim, Devrim için mücadeleyi yükseltelim" yazılı pankart açan platform üyeleri, yaptıkları açıklama ile sandık başına gitmeyerek, faşizme onay verilmemesini istediler. "Seçimleri boykot et devrim için savaş", "Sandığa gitme çözüm devrimde", "Bütün iktidar emeğin olacak" vb. sloganların atıldığı açıklamanın sonunda, faşist kolluk kuvvetleri, basın açıklamasını yapanlardan bir kaçını gözaltına almak istemesi üzerine direnen Platform üyelerine azgınca saldırdı, 15 eylemciyi gözaltına aldı.

Ardından bu polis müdahalesi, İHD İstanbul Şubesi'nde yapılan basın açıklaması ile protesto edildi. Baskıların, gözaltıların mücadelesine engel olamayacağı belirtilen açıklamada gözaltına alınan Mücadele Birliği Platformu üyesi 15 kişinin derhal serbest bırakılması istendi. (İstanbul)

**iflçi-köylü
senin sesin!
OKU-OKUT!
ABONE OL!
ABONE BUL!**

**ABONELİK
ŞARTLARI**

6 AYLIK: 10.200.000

1 YILLIK: 20.400.000

NOT: İstedığınız süreye denk gelen oranda parayı hesap numaralarımıza yatırarak banka dekontunu yayinevimize fakslayınız ya da postalayınız. Abonelik ücretine posta masrafları dahildir.

Daha nitelikli ve örgütleyici pratikler için...

Yasal olarak 5 yılda bir yapılması gereken ancak IMF ve Dünya Bankası patentli, emperyalist direktiflerle yönetilen her ülkede olduğu/olacağı üzere yönetememe kriziyle erkene alınan bir seçim sürecini daha geride bıraktık. Egemenler arası dalaşta on yıllardır kullanılagelen ve belli anlamda etkili de olan Sünni-Alevi, laik-şeriatçı vb. “karşıtlıklar” üzerinden ve toplumsal gerilimi esas alan propagandalar açısından 2007 seçimlerini birçok yönüyle değerlendirmeye çalıştık bu süreç içinde. Yine İşçi köylü gazetesi olarak da halkın çeşitli kesimlerinden seçimlere ve mevcut burjuva, reformist vb. “seçeneklere” ilişkin görüşlerini kendi görüşlerimizle birlikte ve de Marksist-Leninist-Maoist süzgeçten geçirerek sayfalarımıza aktarmaya çalıştık.

Ancak Maoistler açısından önemle değerlendirilmesi gereken bir diğer ve önemli husus da bu süreçte aldığımız “Boykot” kararını kitlelerle birlikte nasıl yaşama geçirmeye çalıştığımız ve bu noktada yaptıklarımız/yapamadıklarımızdır. Kuşkusuz her alan, bu sürece dair üzerine düşen görevlerle birlikte bunun muhasebesini yapacak ve çıkarılan dersler üzerinden daha ileri pratiklerin ortaya konması ve bu pratikler üzerinden kitlelerin devrim için örgütlenmesinde mesafeler kaydedilecektir. Bu, her pratik açısından olmazsa olmaz dördüncü adımdır.

Sürecin başlangıcında Proletarya Partisi ülkenin bugün içinde bulunduğu durum, egemenler arasındaki dalaşın boyutu, kitlelerin düzenle olan gevşek bağları (ki bu, en açık bir biçimde 2002 seçimlerinde görülmüştü), devrimci güçlerin ve ulusal hareketin durumu vb. birçok açıyı içinde barındıran bir ele alışla erken seçim sürecini tartışmış değerlendirmiş ve sonucunda boykot tavrını almıştır. Sadece bu kararı almakla da kalmamış, pek tabii ki bu sürecin nasıl ele alınacağı/alınması gerektiği, nasıl bir örgütlenme perspektifi ile hareket edileceği vb. de belli anlamlarda detaylandırılmıştı. Her ne kadar detaylı bir perspektif olsa da sonuçta bütünü hedefleyen bir ele alış olmasından kaynaklı esas detaylandırmanın parçalarda yapılması gerekmekteydi. Yani bu, birinci adımdı ve atılmıştı.

Örgütlü her bir birey ve bileşim açısından kararların alınmasından sonra ikinci adım olarak bu kararı kavrama ve nasıl yaşama geçirileceği

üzerinden bir inceleme-tartışma süreci geçirmek, sürecin sağlıklı yürütmesinde ve hedefe ulaşmada doğru adımların atılmasını sağlayacaktır/sağlayacaktır. Seçim faaliyetinin kısa bir süreyi kapsaması ve yeterli çabanın harcanmaması nedeniyle bunun yeterince yapılamadığı ortadadır. Kararın alınmasından hemen sonra her alan, her örgütlülük kendi içinde en kısa zamanda bir toplantı düzenleyerek kararı tartışmalı, bilinçlerde var olan ya da oluşmuş gedikleri/eksikleri gidermelidir. Kuşkusuz bu noktada yapılacak tartışmalar kararın kavranması ve kavratılması üzerine olmalı, ortaya çıkabilecek farklı düşünceler ise pratiğin ertesinde tartışılmaz üzere saklı tutulmalıdır. Bu, her pratik için gerekli bir süreçtir. Aksi takdirde sıkça vurguladığımız üzere, kararı kavramayanların, kavramamaktan da öte pratiğe geçirmekten çok kararı “tartışanların” öreceği pratikten sınıf mücadelesi adına çok da fazla bir şey beklenemez. Seçim faaliyeti açısından ise kimi yerlerde ve örgütlülüklerde bu konuda belli tartışmalar yürütülmüş, faaliyet içinde hangi noktaların ön plana çıkartılacağı, kitlelere hangi argümanlarla gidileceği, hangi çelişkilerin başa konulacağı tespit edilmiş ve bunun üzerinden bir faaliyet yürütülmüştür. Herkes oturup bu süreci değerlendirdiğinde görecektir ki, bunun en iyi şekilde yapıldığı yerlerdeki faaliyet daha etkili, daha örgütleyici, daha canlı geçmiştir. Bu, bulunduğumuz alanda hedeflediğimiz kitlenin sosyal-ekonomik durumundan, seçimlerdeki eğilimlerine kadar yapılacak bir inceleme ile birleştirildiğinde kullanılacak araç ve argümanlar da daha net ortaya çıkmıştır. Ki çeşitli bölgelerden seçim sürecine dair pratiklerini aktaran İK okurlarının da bu yöne dikkat çektiği görülmektedir.

Bu süreç mümkün olduğunca kısa ama nitel olarak yoğun bir şekilde geçirildikten sonra artık bu değerlendirmelerin ışığında kararın pratiğe uygulanması süreci başlamıştır fiili olarak. Bu noktada tüm yetersizliklerimize, eksiklerimize, objektif olarak uğraşmak durumunda kaldığımız “sorunlara” rağmen genel olarak faaliyetçilerimizin gerçekten özverili, enerjisinin tümüyle bu faaliyete aktarıldığı açıktır. Bu özverili çalışma sonucunda bunun hakkı verilirken ama her zaman olduğu gibi ille de eksiklerimiz üzerinde durulacaktır. Çünkü devrime giden yolda her eksikliğimiz, her hatamız, yapmadığımız her

“iş” bir pürüzdür ve mutlaka giderilmesi gerekmektedir. Aksi takdirde kendini yineleyen hatalar ve bunun yarattığı kısır döngü içinde debelenmenin önüne geçemeyiz.

Pratik faaliyetin içerisinde kullanılacak araçların zenginleştirilmesi üzerinde de önemle durmak gerekmektedir. Böylesi merkezi çalışma dönemlerinde merkezi olarak bir takım materyaller çıkartılmakta ve bu materyaller mümkün olduğunca yaygın bir şekilde kitlelere ulaştırılmaya çalışılmaktadır. Ancak hazır olan ve merkezi anlamda genel düşüncelerin ifade edildiği bu materyallerin dışında faaliyetçiler, kendi buldukları alandaki inceleme ve gözlemleri doğrultusunda bu materyalleri genişletmek ve geliştirmek durumdadır. Örneğin Gülsuyu, 1 Mayıs, Gazi gibi semtlerde yapılan kitleleri oy vermemeye çağıran büyük ozalit çıkışların asılması ya da duvar yazılamaları küçük de olsa doğru ve önemli örneklerdir. Ya da birçok semtte yapılan kahve, ev toplantıları kitlelerle direkt yüze geldiğimiz ve bu noktada kendimizi ve kitlelerin ruh halini en doğrudan gözlemleyebildiğimiz, bu anlamda da eksiklerimizi daha fazla fark ettiğimiz yerler olmuştur. Eksikliklerimizin görülmesi önemlidir, çünkü gidermenin ön koşuludur bu. Nitekim direkt pratik faaliyetin içindeki yoldaşlarımızın çabaları da hep bu yönde olmuştur. Eksikleri gizleme çabasına girmeyen, samiyetle ortaya koyan ve çözmek için yardım isteyen yoldaşlarımızda gözle görülür nitel sıçramalar meydana gelmektedir. Son yıllarda çokça tekrarladığımız üzere, deneyimsizlik eğer üzerine gitmiyorsak kötü bir şeydir. Küçümseme değil, üzerine gidilip alt edilecek bir düşmandır bizim için. Aksine kullanılmayan ve aktarılmayan deneyimler, sınıf mücadelesi açısından örgütlülüğün boşa giden emeğidir ve özünde emeğin kavgası veren bizler açısından affedilmezdir.

2002 seçimleriyle karşılaştırıldığında oy verenlerin sayısında belli bir yükselme yaşandığı doğrudur. Ancak bunu, ne boykot tavrının başarısızlığı ya da yanlışlığı ne de kitlelerin düzenle olan çelişkilerinin çözümü ile açıklayabiliriz. Böylesi bir yaklaşımın absürt olmaktan öte boykot tavrının devrimci yönünün görülmemesi ve amacının/hedefinin subjektif olarak değerlendirilmesinden başka bir anlamı

yoktur. Diğer yönden % 5’lik bir artışla halk kitlelerinin düzenle olan bağlarının sağlamlaştığını savunmak da anlamsızdır. Seçim kararının alınması ile birlikte dört bir yönden yapılan “oy ver” propagandasının etkisinin bu kadar bir artış sağlamasından öte görülmesi gereken bir olgu da, ülkemizde dokunulmaz tabu olarak görülen “anlı şanlı” TSK’nın tüm darbe tehditlerine, direkt hedef ve adres göstermesine karşın AKP’nin oylarını bu denli artırmış olmasıdır. Düzenin en önemli payandalarından biri olan orduya yönelik kitleler nezdindeki bu yıpranma ve tepki bu seçimlerin en önemli sonuçlarından biri olmuştur. Yine seçimlerden önce ortaya çıkan (DTP dışındaki) bağımsızların düzenin simgesi durumundaki Meclis’e yönelik küçültücü, dalga geçer mahiyetteki çıkışlarına da gülüp geçmemek gerekiyor. “Milletin Büyük Meclisi” ve milletvekilliği bu seçimlerde öylesine “ayağa düşmüş” durumdadır ki ne 80 küsur yıldır pompalanan “itibar”ından bir şey kalmıştır ortada ne de sözde saygınlığından.

Seçim faaliyetimizi sonuçta esasta boykot oranına göre değerlendirmeyeceksek, neye göre değerlendireceğiz? Birincisi boykot edenlerin oranı, öncelikle aldığımız kararın doğruluğunu gösteren önemli bir kriterdir ve bu anlamda doğru bir karar aldığımız ortadadır. Ancak başarımızı belirlerken bu oran üzerinden bir değerlendirme yapmamız mümkün değildir. Zira gerçekliğimiz ve geniş halk kitleleri üzerindeki çok sınırlı olan etki gücümüz ortadadır. Boykot kararı politik bir karardır ve kararın nedeni gücümüzle kesinlikle sınırlı değildir. **Bu noktada her zaman olduğu gibi bu süreçte de kitlelerle olan zayıf bağların güçlendirilmesinde ne kadar mesafe kaydettik, onların sorunlarına ve bizlere olan bakışlarına ne kadar vakıf olabildik ve çözüm gücü olabildik...** En önemli mesele budur. Kampanyalar, kitle faaliyetinin bir konu özgülünde yoğunlaştığı dönemlerdir ve bizler bunu ne kadar yapabildik? Ve bu çalışma içinde kendimizi nasıl örgütledik, eksiklerimize ne kadar müdahale ettik... İşte başarı ölçütlerimiz bunlar olacaktır. Ve küçük ya da büyük bu başarı, deneyimlerimizden çıkardığımız sonuçlarla birlikte sürece yön verdiğimiz, kurduğumuz ilişkileri ilerletip örgütleyebildiğimiz oranda büyüyecektir.

Sınıfsal Yaklaşım

**DAHA FAZLA SİNAN, İŞILDAR, GÖKÇETAŞ,
DİLEKTAŞI, AKÇEBÜK, KABAZLI!***

Bilhassa son süreçte ırkçı-şovenist bir eksende azgınlaşan **CHP** (faşistleşmedi zaten faşisttir!) merkezli siyasi temsile sahip **Kemalist bürokrat burjuvazinin**, büyük bir hezimetiyle sonuçlanan 22 Temmuz seçimleri; rakip kliğin, elde ettiği zaferle devletin **"derinliklerine"** nüfuz etme konusunda daha cesur adımlar atabilmesinin önünü açmıştır. ABD laboratuvarlarında **"ılımlı İslam"** modeli olarak şekillendirilen ve AB emperyalistlerinin de tam desteğiyle yol alan **AKP**'nin üstlendiği role uygun biçimde yürüttüğü devleti **yeniden yapılandırma** çabasında/çalışmasında elinin daha da güçlendiğinin altı çizilmelidir.

Emperyalizmin Türk devleti için öngördüğü yeniden yapılanmanın bir boyutu ülke kaynaklarının uluslararası sermayenin talan ve sömürüsüne alabildiğine sunulması (iliklerine kadar sağma) bağlamındaki **entegrasyonun** güçlendirilmesi iken, diğer boyutu bölgesel jeopolitik hesaplar (BOP-GOKAP vb.) doğrultusunda **stratejik** görevlerin üstlenilmesine uygun bir konumlanıştır. Bu doğrultuda yürütülmeye çalışılan sürecin **ideolojik** alandaki mücadeleye endeksli biçimde şekillendiği, bunun somut kazanımlar elde etmesi için de **politik arenada** karşılık bulan sonuçlara ihtiyaç olduğu bilinmektedir.

Özal'dan devralınan bayrağın daha ileri noktalara taşınmaya çalışıldığı bu dalaşta misyon üstlenen **AKP**'nin hükümet ettiği **4.5** yıllık süreçte, ekonomik ve siyasal alanda atılan adımları ideolojik plana tahvil etmenin **zorluğu** ortadadır. Bu yönünde hatırı sayılır biçimde alınan mesafe, son seçimlerin sonuçlarıyla da **kanıtlandığı** üzere kapışmayı daha da derinleştirecektir. Uşak devletlerin reorganizasyonları doğrultusunda emperyalist karargahlarda tasarlanan proje ve planların hayata geçirilmesi için, eskiyen yapının ideolojik dayanaklarının belli bir **revizyondan** geçirilmesi gereği, kamplaş(tur)ma ve kutuplaş(tur)ma olgusunda kendisini göstermektedir.

Ulusalçılık, laiklik ve cumhuri-

yetçilik temalarıyla özgürlük, adalet ve demokrasi kavramlarının karşı karşıya getirildiği bir zeminde yürütülen mücadelenin şimdilik **"kırmızı çizgiler"** diye tabir edilen sahaya girmeden (tek devlet-millet-ülke-din-dil-bayrak...) yol alması, devletin temel direkleriyle oynamama hassasiyetinden ötürüdür. Ne var ki süreç, bu payandaları güçlendirmek adına, o sahada da ciddi boyutta **kapışmaların** yaşanacağı bir aşamaya doğru evrilmektedir. Bu durum, ülkenin ekonomik kapasitesi ve etnik-demografik yapısıyla olduğu kadar tam da bunlarla bağlantılı olarak bölgesel konumuyla ilgili **"kritik"** pozisyonunda ifade ve anlam bulmaktadır.

Faşist klikler arasındaki bu mücadele, c.başkanlığı seçim sürecinin ardından parlamento seçimlerinde yansısını bulan ifadesiyle, **AKP**'nin **yeniden hamlelerine** fırsat verecek sonuçlar doğurmuştur. Henüz **1.5** yıl dahi geçmemişken yapılan yerel seçimlerde (28.03.04) oyunu **41.7**'ye (il genel meclisi) çıkarmış olan ve belediyelerin yüzde **40.2**'sini kazanan **AKP**'nin bu seçimlerde de aynı yükseliş trendini sürdürerek yüzde **46.6** oranına ulaşması **"sürpriz"** değildir. **DP**'den bu yana hükümetleyen oy oranını artırarak yola devam vizesi alınmamış olmasından hareketle **"sürpriz"**den bahsedenler, son süreçte yaşananları analiz etme ve ülke gerçekliğini tahlilde sınıfta kalmışlardır.

İktisadi, sosyal ve siyasal olgulara ait bütün veriler, **AKP** hükümetinin faşist devlet karakterine uygun bir çizgide yol olarak baskı ve sömürüyü **artıran** icraatlarına ilişkin sonuçlara sahiptir. Ayrıntıya girmekle beraber tekrar olma pahasına vurgulamamız gereken husus; başta işçi, emekçi ve köylü sınıfları olmak üzere bütün halk kitleleri bakımından artan oranda meydana gelen **yoksullaşmanın** ve sefalet tablosunun, temel hak ve özgürlükler alanında yükselen bir bilançoya sahip **hak ihlallerinin**, komünist ve devrimcilerden ilerici ve demokratlara

kadar bütün muhalif odaklara yönelen **katliam, cinayet, işkence ve baskıların**, Kürt ulusuna yönelik ırkçı-şovenist kampanyalar aracılığıyla daha da azgınlaşan **faşist terörün** merkezinde başrol oynayan güçlerden birisi olarak hükümetteki tek başlılık konumuyla **AKP** vardır.

Emperyalizmin has bir temsilcisi olarak komprador burjuvazi ve top- rak ağlarının saltanatına hizmette **kusur etmeyen** **AKP**'nin halk aleyhindeki konumlanması ve bunun sonucu olarak gerçekleştirdiği icraatlara karşın, kitlesel desteğini **5.3** milyon oy ve yüzde **12.3** oranında artırmış olması karşısında moda deyimle **"toplum mühendisliği"**ne soyunuların **"çok bilimsel"** tahlilleri, Aziz Nesin'e hak vermektense mazozizme uzanan bir yelpazede çeşitlenmektedir. **"Bu millet adam olmaz"** ile **"bu yönetimi ya da yapılanları hak ediyorlar"** şeklindeki söylemlerin diğer faşist partilerden ilerici, demokrat çevrelere kadar genişleyen bir çerçevede itibar görmesini de aynı yaklaşım bağlamında ele almak gerekmektedir.

Hükümetleyen oy artışı sağlayarak vize alma olgusunun **53** yıl sonra tekrarlanmasının (**DP 1950**'deki **52.7**'lik oy oranını **1954**'de **57.6**'ya çıkarmıştı) da etkisiyle yapılan bu yorumlar, devlet ve halk ilişkisi ile kitlelerin ruh hali (beklentileri, eğilimleri ve yönelimleri) konusunda doğru çözümler yapılamamasından kaynaklanmaktadır. Defalarca denenen (hükümette ve muhalefette) bir dizi partinin yıllar yılı küçümsenmeyecek oranda oy olarak mevcudiyetlerini sürdürüyor olmasından **özünde** hiç de farklı olmayan bu durum, sadece bizim ülkemize has bir özellik de değildir. Ezenlerin baskı altında tuttuğu sınıflar üzerindeki diktatörlüğüne **kitle temeli** sağlamaksızın/yaratmaksızın ayakta kalamayacakları gerçeği, devlet mekanizması aracılığıyla kitlelerin şekillendirilmesi hususunu **"temelli"** bir varlık sorunu kılmaktadır.

Düzenle bağın kurulması için kullanılan araçların başında resmi ideoloji, din ve diğer üstyapı kurum ve öğeleri gelmektedir. Zor ve şiddet mekanizmasının hukuki bir formasyon çerçevesinde işletilmesiyle tamamlanan bu çemberin cenderesindeki halk kitlelerinin hareket **tarzı ve yönünü** belirleyecek olan sınıf mücadelesidir. Sınıf mücadelesi kendiliğinden seyrinden çıkarılmadığı ya da bunun ağır aksak bir biçimde

geliştiği oranda, geniş yığınları ezenlerin yörüngesinden çıkarmak ve **kendi kaderine** hükmeder bir seviyeye getirmek mümkün olamamaktadır. Bu mecrada kalındığı sürece, emekçi kitlelerin kendi ölüm fermanlarını **"okumadan imzalama"** trajedisi devam etmeye mahkumdur.

Bu trajedinin 2007'deki sahnelenişi üzerinden ortaya çıkan **resim**, ülkedeki toplumsal ve ulusal sorunlar kadar yazımızın başında yer verdiğimiz klik çatışmasının etkileriyle renk ve biçim almıştır. Bu tablonun gerek genel gerekse de yerel ölçekte verdiği görüntü üzerinden yapılacak çok yönlü değerlendirmelerin **belli bir yere** kadar anlam ifade etmesi söz konusu olmakla beraber, meselelerin **daha fazla önemle** irdelenmesi gereken yanı, büyük oranda dışında kaldığımız bu **"çelişki ve çatışma"**da rol oynayan bir etki gücünü yaratmak için yürüttüğümüz mücadelede izlediğimiz **politika ve taktiklerdir**.

Bu politika ve taktikler çerçevesinde oluşturulan mücadele ve örgütlenme biçimleriyle çalışma tarzımızın, pek çok değişik etken ve öznenin tesiri altında da olsa **büyük çaplı** bir toplumsal olayın tahlilleri üzerinden -kendi pratiğimizle birlikte- tabi tutulması gerekmektedir. Bu değerlendirmenin sağlıklı biçimde yapılabilmesinin yolu ise yukarıda belli oranda yer verdiğimiz hususların dikkate alınmasıyla gerçekleştirilecek **nesnel** bir çalışmadan geçmektedir. Seçimlerin yapılma koşulları ve usulünden, siyasal ve toplumsal atmosferine kadar her yönüyle ele alınacak böylesi bir çalışmada; sandığa gitme ve/veya oy kullanma oranından tek tek partilerin tutumları ve elde ettiği sonuçlarla bunlara ilişkin reaksiyonlara kadar bir dizi unsur hesaba katılmak durumundadır.

Seçim tezgahından geçirilen kitlelere bir kez daha tasdik ve takdis ettirilen rejimin yine aynı kitleler vasıtasıyla yıkılacağı mutlaklığı; demokratik halk devrimi yolunda yürüyecek halk savaşında, önderlik ve örgütlülük bağlamında atacağımız adımlarla gerçeklik kazanacaktır!

* Sorunlarına duyarsız kalındığı ve hizmet götürülmediği gerekçesiyle topluca boykot tavrı geliştirerek sandık başına gitmeyen, sırasıyla **Bismil, Viranşehir, Sive- rek, Yüksekova, Çatak ve Salihli'nin köyleri**

“Sağlıkta Dönüşüm” yoksula yine ölüm getiriyor

Bilindiği üzere, ülkemizdeki temel sağlık-sosyal güvenlik kurumları olan SSK, Bağ-Kur ve Emekli Sandığı “Sosyal Güvenlik Kurumu” (SGK) adıyla tek çatı altında toplanmıştı. Bu süreç sağlık alanında özelleştirme, taşeronlaştırma çabalarının ciddi adımlarından birisi olmuştur. Devletin yıllardır işçi, köylü ve memurun gelirinden yaptığı kesintilerle oluşmuş bu kurumların sermayesi ve kârlı alanları yine devletin tefeci kurumları arasında paylaşılmış, özel banka ve kuruluşlara aktararak soyulmuştur. İşte böylesi bir arpalığa dönüştürülmüş sigorta kurumlarının giderek kapasitesini, hizmet kalitesini yitirmesi yine buna sebep olan hükümet ve devlet yetkililerince bu kurumları özelleştirmenin bahanesi haline getirilmiş ve bu kurumların hızla tasfiye edilmesi kararı alınmıştır.

Bu sürecin bir ayağı, daha sonra toptan satışı kolay olsun diye sosyal sigorta kurumlarının SGK’da birleştirilmesi iken diğer ayağı da tedavi, muayene hizmetlerinin özel sektöre kaydırılarak “güven-cesiz-paralı sağlık hizmeti” döneminin başlatılmasıdır.

Sağlık Güvenlik Reformu adı altında AKP hükümetince yasalaştırılan ve bir kısmı da halen yasalaşmayı bekleyen uygulamalar işte bu amaca dönüktür. Zaten emperyalist-kapitalist sistemin yapısal krizlerinin ürünü olan neo-liberal politikalarının AKP hükümetinin önüne koyduğu ödev budur.

TC devleti, GATT, GATS gibi uluslararası “mal ve hizmet ticareti sözleşmeleri”ne imza atmış, gönüllü memuru olmuştur. AKP hükümeti, sağlık alanının ticari dönüşüm projesini 15 Haziran’da yürürlüğe koymuş bulunmaktadır. “**Kimliğini al, hastaneye git**” dönemi olarak adlandırılan bu uygulama, genel seçimlerin arifesinde halk “**yararına**” ve sağlık hizmetlerine ulaşımı “**kolaylaştırıcı**” bir uygulama gibi gösterilmek istense de birkaç haftalık uygulamada bile işin iç yüzü açığa çıkmıştır.

Haziran ayı içinde uygulamaya giren “**Sağlık Uygulama Tebliği**”ne göre SSK, Bağ-Kur, Emekli Sandığı’na bağlı kimseler artık bağlı oldukları sağlık kuruluşlarından sevk almadan özel-üniversite ve devlet hastanelerine gidebilecek, acil hallerde sözleşmesi olmayan hastanelerden hizmet alabilecek ve ilaç alımında da bir takım “**kolaylıklar**” görecektir. Halkımıza allanıp-pullanan uygulamalara biraz daha yakından bakmak faydalı olacaktır.

Seçim rüşveti eziyete dönüştü

Başta **Türk Tabipler Birliği** (TTB) olmak üzere çeşitli meslek örgütleri kısa bir uygulama döneminin sonunda, hastane kapılarında yığılmanın yaşandığı, sevk zincirinin kaldırılması sonucu hastalara zaman ayrılamaz duruma gelindiği, Acil Servislerin bile tıkanma durumuna geldiğini belirterek uygulamanın durdurulması için yasal girişimde bulundu. Çünkü halka pazarlanan yeni “**kolaylıklar**”, ciddi bir proje ve alt-yapıdan yoksun, hazırlıksız olarak sırf “**seçim reklamı**” amacıyla yapılmış halkın zararına dönüşmüştür. Devletin, hükümet partilerinin ışıltılı, koca koca vaatlerinin her seferinde hüsrana sonuçlanmış olması elbette halkımızı şaşırtmıyor artık. Ancak yine de bu yeni sağlık uygulamasının gerçek amaç ve niyetlerini ortaya sermek, “**yenilik**” adı altında sağlık hakkımızın nasıl gasp edildiğini görmek önemlidir.

“**Sadece kimliğini alıp, hastaneye giden**” halkımız zor durumda kalmamak için yanına para da alsın iyi olacak. Çünkü devlet ve eğitim hastanelerinde 35-50 YTL, üniversite hastanelerinde 35-65 YTL’lik masrafın üzerini kendisi ödemek zorunda. İstanbul Tabip Odası Başkanı **Özdemir Aktan**, ortalama 40 YTL’lik paket uygulamasının “**muayene, laboratuvar hizmeti ve radyolojik tetkikleri kapsadığını**” belirterek, “**Hastalar 40 YTL’ye nasıl hizmet alacaklarsa o kadar alacaklar**” diyerek durumu özetliyor.

Bol ilaç, bol reçete, bol para

Uygulamanın diğer bir yanı uluslararası ilaç

sektörünün gözde pazarlarından olan ülkemizin daha bereketli bir Pazar haline getirilmesini içeriyor. Koruyucu ve önleyici hekimlik anlayışı yerine –daha az masraflı ve daha faydalı olandır– tedaviye dönük olan daha külfetli-pahalı hekimlik anlayışıyla bol ilaç tüketimini teşvik eden Sağlık Bakanlığı, ilaç şirketlerinin pazarını garanti altına almayı istiyor. İlaça daha “**kolay**” ulaşılması için bol reçete, bol ilaç ve ilaç şirketlerine bol para kazandırma politikası hayata geçiriliyor. Yine bu ilaçların bedeli hem SGK vasıtasıyla dolaylı yoldan, hem de ilaca katkı payı denilerek ilacı alırken doğrudan halkımıza ödetilecektir.

TTB Merkez Konsey Başkanı Gencay Gürsoy “**AKP’nin sağlığa ayrılan bütçe payını asgari düzeye indirdiğini**” belirterek, “**sağlığın kamu kuruluşlarınca sağlanabilir bir hizmet olmaktan çıkarılıp, kamu dışından satın alınan bir hizmet haline geldiğini**” söyleyerek yukarıdaki tabloyu açıklıyor.

Araştırmalara göre hem kentsel hem kırsal kesimde yaşayan halkımızın yarısı zaten hiçbir sağlık hizmetinden yararlanamıyor. Şimdi sözde “**güvencesi**” olan kimseler de parayla sağlık satın almak zorunda kalıyor. Kısacası yoksulun hasta olma hakkı yok ve “**hastaysan öl**” deniliyor.

Kısacası ne hastane kapılarında parasızlıktan tedavi olamayıp ölen insanlar, ne hastane masrafını ödeyemediği için rehin tutulan insanlar ne de doktor yüzü göremeyen ölen yoksul insanlar devletin umurundadır. Bizleri umursamayanlara yine ancak bizler engel olabiliriz. Bunun için kollarımızı sıvayıp soygunlara ve hak gasplarına karşı hakkımızı korumaya, mücadele etmeye başlamalıyız.

Emekçinin Gündemi

Sendikal mücadelede ideolojik politik duruş belirleyicidir!

Ülkemizde sendikaların durumu içler acısıdır. Bunun böyle olmasının birçok nedeni vardır. Her sorunda olduğu gibi sendikalar sorununa yaklaşımda da diyalektik ve tarihsel materyalist bakış açısıyla yaklaştığımızda gerçek nedenlere ve bu nedenlerin yol açtığı sonuçların çözümüne ulaşabiliriz. Bu yüzden olaya her yönden, çelişkileri içinde, süreç sorunu ve ilkeler bazında yaklaşmak zorunludur. Böylesine derinlikli bir yaklaşım olmadığında çözümü ya da çözümleri ortaya koymak mümkün olmayacaktır.

Ülkemizdeki sınıf mücadelesi son on yıllık süreçte önemli gerilemeler yaşamıştır. Bunun dünyadaki gelişmelerle ilgisi olduğu gibi **esas olarak bizlerin geniş yığınlarla bağlarımızın zayıflığının etkisinin payı daha büyüktür**. Elbette Türkiye’deki burjuva feodal iktidarın (hükümetler değil devlet olarak) faşist bir nitelikte olması tüm bunların olumlu anlamda gelişmesini engellemektedir. Bu durumun en somut yansımaları geçtiğimiz seçim sürecinin sonuçlarında da görmek mümkündür. Bunun böyle olması esas gözden kaçırmamıza yol açmamalıdır. Ancak esas olanın bizim eksikliklerimiz olduğunu

unutmadan hareket etmek bizi doğru ve istediğimiz sonuçlara taşıyabilir. Şu bir gerçek ki, Türkiye’de ezilenlerin kendiliğinden gelişen hareketleri zaman zaman olmaktadır. Örneğin 2001 krizinde böylesi bir durum yaşanmıştır ki, buna önderlik edilememesi bu hareketin kalıcı bir sonuç yaratmadan yok olmasına yol açmıştır. Bu örneğin ötesinde Türkiye’nin ekonomik yapısı krizlere gebe bir içerikte olduğu için belli dönemlerde tekrarlanan kendiliğinden gelişen halk hareketlerine de yol açmaktadır. Sonuç olarak şunu söyleyebiliriz ki ülkenin ekonomik sosyal yapısı devrim mücadelesi açısından olumlu bir görüntü sunmaktadır. Ancak bu gerçeğe rağmen işçi sınıfı partisinin zamanında ve doğru tarzda müdahale etmediği kendiliğinden gelişen hareketler gününbirlik kazanımlar sağlasa da, uzun vadeli kazanımlar yaratmadan diğer bir deyişle işçi sınıfı iktidarına yönelik olumlu sonuçlar bırakmadan bitecektir/bitmektedir.

Türkiye’deki sendikal mücadelenin gelişmesi sınıf mücadelesinin gelişmesine paralel olarak gerçekleşecektir. Bunun da **Proletarya Partisi**’nin inşasıyla ilgili olduğu bir o kadar gerçektir.

Ülkemizin diğer bir özgünlüğü olarak sendikal mücadelenin gelişmesinin demokrasi mücadelesinin gelişmesinden bağımsız olmamasıdır. Ülkemizde demokrasiden (burada bahsedilen burjuva demokrasidir) bahsetmek mümkün değildir. Demokrasinin kısıntıları vardır. Esas olarak yönetim biçimi faşizmdir. **Faşizm kısıntı olarak demokrasi sunmaktadır**. Diğer bir deyişle yasalarda işçilerin örgütlenme, grev hakları tanınıyor ama pratikte bu uygulanmıyor. Hatta yasalarda bile bu hakların kullanımını çeşitli gerekçelere bağlanarak esasta bu hakkın kullanımını boşa çıkarılmaktadır. Bu hakların kullanımını sağlamak için demokrasi mücadelesi vermek zorunludur. Yani ülkemizdeki demokrasi mücadelesi devrim mücadelesinden bağımsız değildir.

Emperyalizm faşist iktidar aracılığıyla sömürü ve talanı sağlarken, siyasal ve askeri açıdan da kendi çıkarları için faşist iktidarı kullanmaktadır. Emperyalist burjuvazinin Türkiye’nin en iyi ihraç ürününün ordusu olduğunu dile getirmesi burada hatırlanması gereken çarpıcı bir örnektir. İşçi sınıfının konumuz bazında sendikal mücadelenin gelişmesi emperyalizmin çıkarına da çomak sokacaktır. Bu çomak sokulmaması için emperyalizm faşist iktidara her türlü desteği vermektedir. Örneğin ordunun eğitimi, gelişen toplumsal hareketleri bastırmak için maddi destek, bunların ötesinde kontr-gerilla oluşturulması vb. Tam da bundan kaynaklı olarak ülkemizdeki işçi sınıfı ve sendikal mücadelenin gelişmesinin diğer bir ayağını da anti-emperyalist mücadele oluşturmalıdır.

Sendikal mücadelenin geliştirilmesi diğer bir deyişle Türkiye halkının daha iyi koşullarda yaşaması için verilen mücadele kendini yasalıkla sınırlanamamalıdır. **Eğer ki yasalıkla sınırlanırsa egemen sınıfların oluşturduğu yasalar işçi sınıfının mevcut köleliğinin devamından başka bir anlama gelmez**. Sendikaları yasal zemini kullanmakla birlikte esasta yaslanacağı nokta haklılığından gelen meşruluğu olmalıdır. Zira yasalar işçi sınıfının veya sendikaların haklarını korumaktan öte onu boyunduruk altında tutmayı amaçlamaktadır. Yasalara bağlı kalınması bu boyunduruğu kabul etmek anlamına gelir. İşçi sınıfı ve diğer emekçiler Türkiye’deki tüm zenginliği yaratan güçlerdir. Ve bu zenginlikten olabildiğince yararlanma hakkına sahip olmalıdır. Buna hakkı vardır ve bu hakkı almak için verdiği mücadele meşrudur. Bu hakkın kullanımını engelleme çabası içinde olan her kurum işçi sınıfının ya da sendikaların hedef tahtasına oturmalıdır.

Bugünkü sendika konfederasyonları esas olarak işçi sınıfının safında değildir. **Onlar faşizmin ve emperyalizmin safında işçi sınıfına karşı düşmanlık yapmaktadır**. Onun içindir ki, işçi sınıfı ve sendikalar bir yandan egemen sınıflara karşı mücadele yürütürken diğer taraftan bu mücadelenin en iyi şekilde verilmesi için kendi içlerindeki işbirlikçi, uzlaşmacı ve reformist sendika yöneticilerine karşı da bir mücadele başlatmalıdır. Yukarıda değindiğimiz örgütlenme ve diğer hakların kazanılmasının ya da ileriye taşınmasının yolu buradan geçmektedir.

“Demokrasi mücadelesinden emekli olunmaz!”

İşçi ve emekçilerin ekonomik-demokratik talepleri doğrultusunda verilen mücadelede ön saflarda olma çabasını sürdüren **Emekli-Sen** üyeleri, haklarını aramak için alanlara çıkmaya devam ediyor. 12 yıl önce kurulan, emeklilikleri süresince de mücadele eden/etmeye devam eden Emekli-Sen üyeleri, bir diğer deyimle de “**emekli**” hak alma savaşçıları, bugün bireysel kurtuluş peşinde olan genç nesillere en güzel, gerçek, bedeni yaşlı ancak düşünceleri genç örneklerden birisidir.

12 Temmuz Perşembe günü, **Kadıköy İskele Meydanı**'nda, 12. kuruluş yıldönümünü çeşitli etkinliklerle kutlayan DİSK'e bağlı Tüm Emekliler Sendikası (**Emekli-Sen**) bir basın açıklaması yaptı.

12. yılında da sorunlarını ve mevcut AKP hükümetine olan tepkilerini dile getirmek için biraraya gelen Emekli-Sen üyeleri, her geçen

gün artan sorunlarına rağmen mücadeleye devam edeceklerini belirttiler. “**İnsanca yaşatacak ücret istiyoruz!**” pankartının açıldığı eylemde, Emekli-Sen 1, 3 ve 4 No'lu İstanbul Şubeleri adına açıklamayı Emekli-Sen Kadıköy Şube Başkanı **Mahinur Şahbaz** yaptı.

Küresel sermayenin bir dediğini iki etmeyen hükümetlerin uygulamaları sonucu yok sayılan yaşam haklarına, 12 Temmuz 1995'ten beri sahip çıktıklarını belirten Şahbaz, “**Ülkenin bütün kaynakları küresel sermayeye peşkeş çekildiği için memura, emekliye ve yoksula kaynak bulunamıyor**” dedi. Şahbaz, uluslararası yasalara ve Anayasa'ya rağmen AKP hükümetinin trajikomik bir tutumla ‘herkes sözcüğü sadece çalışanları kapsar, emeklileri kapsamaz’ diyerek sendikalarını kapatma tehdidi altına soktuğunu ifade etti. (Kartal)

TİS görüşmeleri tıkanı!

Patronların, işçi sınıfına göre daha örgütlü olduğu günümüz koşullarında, tıkanmayan TİS görüşmesi yok gibi. **Sermaye cephesinden yaratılan bu tıkanmaların temel amacı, işçilerin haklarını vermeyi bırakılm, mümkünse geri almak, işçiler açısından kötü bir sözleşme yaparak ya da süreci tıkayarak/uzatarak sendika ile işçilerin arasını açmak, örgütlülüğü dağıtmak olarak açıklanabilir en iyi haliyle.** Son süreçte yapılan, ancak çoğu gibi tıkanan TİS görüşmelerinden biri de Tez Koop-İş ile Kamu İşverenleri Sendikası arasındaki görüşmelerdir.

Tıkanan görüşmelerle ilgili 12 Temmuz Perşembe günü bir açıklama yapan Türk-İş'e bağlı **Tez Koop-İş Sendikası İstanbul 2 No'lu Şubesi**, Kamu İşverenleri Sendikası'nın dayatmacı tutumu nedeniyle TİS görüşmelerinin tıkanıldığını bildirdi.

Tez Koop-İş Sendikası İstanbul 2 No'lu Şube tarafından yapılan yazılı açıklamada, 320 bin işçiyi ilgilendiren TİS görüşmelerinde, Türk İş ve hükümetin anlaşarak, ücret protokolüne imza attığı hatırlatıldı.

Sendika aynı açıklamada patronları dayatmacı tutumundan vazgeçmeye çağırıyor. Açıklamanın son kısmında ise, “**Sözleşmelerde ilerleme sağlanamaması durumunda işyerlerinde işçilerle beraber tüm demokratik hakkımızı kullanarak mücadelemizi farklı platformlarda devam ettireceğimizin bilmesini istiyoruz.**” ifadelerine yer verildi.

Gerçekte böl-parçala-yönet modelinin mini versiyonu olan TİS görüşmelerini bilinçli olarak tıkama yönteminin hayata geçmesini engellemek için, işçilerin ekonomik taleplerinin, demokratik ve sosyal haklarından ayrı olmadığını, sınıfsal bir sorun olduğunu kavratmak önemlidir. Bir kere daha vurgulamakta yarar görüyoruz ki, ekonomik talepler için örgütlenen işçi sınıfı özünde örgütsüz, bencil, özel mülkiyetçi bir anlayışla şekillenir! Bunun için ki, emek örgütlülüklerini, sınıfsal zeminden koparmadan, yani emeğin evrenselliği ve mücadelenin sınıfsal özü üzerinden yükseltmek çok önemlidir. Sınıf mücadelesini geliştirecek olan da budur. (H. Merkezi)

Beksa'da direniş sürüyor!

Sabancı Grubu'na bağlı **Beksa Fabrikası**'ndan işgücü maliyetinin yükseldiği gerekçesiyle 12 Temmuz'da işten çıkartılan 210 işçi fabrika önünde direnişe geçtiler.

Direnişteki işçileri, Sabancı Holding'e bağlı diğer işçiler, Lasik-İş üyesi **Brisa** işçileri, TEKSİF üyesi **Kordsa** işçileri de yalnız bırakmıyor. İş çıkışlarında, vardiya değişimlerinde, “**Beksa işçileri yalnız değildir**”, “**Direne direne kazanacağız**” vb. sloganlar eşliğinde, direnişteki işçilere desteğe geliyorlar. İşçilere destek ziyaretinde bulunan Lastik-İş Sendikası Kocaeli Şube Yöneticisi İsmail Kandaz: “**Her seferinde bizim önümüze işçi maliyetlerinin yüksek olduğu gerekçesini getiriyorlar. Tabi ki bunu kabul etmemiz mümkün değil**” dedi. Yine işçileri ziyaret eden TEKSİF Kocaeli Şubesi Başkanı Mustafa Karataş ise şunları dile getirdi, “**Beksa'da bir hak gaspı var. Daha önce Kentsa bünyesinde böyle bir olay ya-**

şanmıştı. İşveren diyor ki, 'biz sizinle akit yaparız ama yeri gelir bu akdi tanımıyoruz. Biz kâr ederiz ama sizin alın terinizin karşılığını vermeyiz. Bu yarın bizlere de sıçrayacak.” BEKSA işçilerinin direnişleriyle ilgili İşyeri Baş temsilcisi **Metin Muslu** ile yaptığımız görüşmede Muslu gazetemize şu bilgileri aktardı: “İş yeri önünde tüm arkadaşların kararlı bekleyişleri sürüyor. İşveren bizi, ‘pazarda rekabet şansım kalmadı, zarar ediyorum’ gibi bahanelerle işten attı. Şu anda içeride 90 işçi çalışıyor, işçi arkadaşlar sıkıntı yaşıyor ama çeşitli sendika ve derneklerin ziyaretleri sürüyor. Görüşmeler henüz devam ediyor, içerideki arkadaşlar da, iş yavaşlatma eylemi yaparak bize destek veriyorlar. Görüşmelerin tıkanması durumunda, çok daha sert eylemlerle gelmek üzere hazırlanıyoruz, bu eylemlerimizin dozunu artırarak direnişimize devam edeceğiz.” (Kartal)

“Sözleşmeli öğretmenlik kaldırılmalı!”

Atamaları yapılmayan veya sözleşmeli öğretmenlik statüsünde olan öğretmenlerin sorunlarının çözülmesi için kurulan ve bu doğrultuda çalışmalarını yürüten, **Mağdur Öğretmenler ve Eğitim Emekçileri Derneği (MEDER)**, 17 Temmuz Salı günü, Bakırköy Meydanı'nda stant açarak, bildiri dağıtımını yaptı ve “**Öğretmene Mesleğine Sahip Çık**” çağrısı ile bir imza kampanyası başlattı. Burada görüştüğümüz MEDER üyelerinden çalışmalarını hakkında bilgi aldık.

Güvencesiz çalışmaya, diplomalı işsizliğe, sözleşmeli-ücretli-vekil öğretmenliğe karşı MEDER'in kurulduğunu belirten MEDER'li öğretmenler, ana taleplerinin üniversiteden mezun olurken kendilerine verilen “**öğretmen olma**” hakkının geri verilmesi, yeterlilik sınavı olarak isimlendirilen KPSS sınavının ve sözleşmeli öğretmenlik uygulamasının kaldırılarak, üniversiteden mezun olan tüm öğretmen adaylarına kadro verilmesi, olduğunu belirtiyorlar. (İstanbul)

Toros Tarım'da greve

Adana'nın **Ceyhan** ilçesinde kurulu bulunan ve gübre üretimi yapan **Toros Tarım A.Ş.** ile burada çalışan 140 işçi adına toplu sözleşme görüşmeleri yapan, **Petrol-İş Sendikası Adana Şubesi** arasında antlaşma sağlanamadı.

Sendika, taleplerinin patron tarafından karşılanmaması üzerine grev kararı aldı. Grev kararının fabrika girişine asıldığı Toros Tarım'da, Petrol-İş Sendikası aldıkları grev kararı ile ilgili olarak basına bir açıklama yaptı.

Yapılan açıklamada; toplam 140 işçiyi kapsayan toplu iş sözleşmesi görüşmelerinde, anlaşmanın sağlanamaması üzerine sendika olarak, üyelerinin çıkarlarını korumak için son çare olarak, grev kararı aldıkları belirtildi. (H. Merkezi)

Antep Belediyesi Limited Şirketi!

Yerel yönetimden çok, adeta yerel şirketler haline gelen belediyeler, taşeron şirketlerin insafına bırakılmış durumda. **Hizmet götürmek için değil, rant elde etmek için emenler tarafından kullanılan belediyeler, hizmet sektörü başta olmak üzere neredeyse her alanda özel şirketlerle çalışıyor ve işçiler bu özel şirketlerin keyfine göre işten çıkarılıyor ya da işe alınıyor.**

Belediye otobüslerinin özelleştirilerek **KEVSER Şirketi**'ne satılmasıyla birlikte, TÜMTİS Sendika-

si'na üye oldukları için işten atılan işçiler, 13 Temmuz Cuma günü, Antep Büyükşehir Belediyesi önünde idi. 52 işçiyi sendikalı olduğu için işten atan KEVSER'in, çalıştırdığı işçilere, maaşlarını ya vermediği ya da çok geç verdiğini belirten TÜMTİS üyesi işçiler, Belediye Başkanı görüşme taleplerini kabul etmeyince, Büyükşehir Belediyesi önünde basın açıklaması ve oturma eylemi yaptılar. Maruz kaldıkları hak gasplarını anlatan işçiler, “**sorunlarımız çözülene kadar mücadele edeceğiz**” dediler. (H. Merkezi)

Yalanlar, çarpıtmalar ve

Bakan Eker'in Türkiye'de yüksek et fiyatlarının kaçağı cazip hale getirdiği söylemi dikkate değerdir. Türkiye'de hayvancılık tarihine dair bilgisi olanlar yıllar önce, üretimi artırmadan etin ucuzlatılacağı yalanıyla ithalat yapıp, ülkede var olan sektörü yok ettikten sonra, halka iki misli fiyatla pahalı et yedirildiğini de iyi bilirler. Bugün yapılanlar da benzer bir aldatmacadan ibarettir.

hayvancılıkta gerçekte yaşananlar

Türkiye'de tarımı tasfiye politikalarının önemli bir ayağını hayvancılık oluşturmaktadır. Türkiye, bitkisel üretimde olduğu gibi hayvansal üretimde de uygun iklim ve arazi koşullarına sahiptir. **Bu özelliği üretime doğrudan yansıtmakta ve hayvancılık köylünün temel geçim kaynaklarından biri olmaktadır.** Tarımsal üretimin bütününde olduğu gibi hayvancılık da emperyalist politikalara uşaklık temelinde yoğun bir saldırıyla karşı karşıyadır. **Tarımda sanayileşme için en önemli artı değer kaynağının hayvancılık olduğu düşünülürse, Türkiye'de hayvansal üretimi geriletmeye yönelik adımların nedeni de anlaşılır.** Daha da somut ifade edersek; emperyalist ülkelerde hayvancılığın tarım gelirleri içerisindeki payı % 60, Türkiye'de ise bu oran % 25'tir. Bu bile tek başına hayvancılığın sağladığı kârı ve Türkiye gibi yarı-sömürgelerde neden geriletildiğini açıklamaktadır.

Son günlerde Tarım ve Köyişleri Bakanı **Mehdi Eker'i** televizyon programlarında ve gazetelerde sıklıkla görmek mümkün. Sakin yüz ifadeleri ve bayağı konuşmalarıyla, saman altından su yürüten bir taşra tüccarını andırıyor. **Gerçekten de ona verilen görev aslında saman altından su yürütmek.** Yani Tarım Bakanı ülke tarım ve hayvancılığını temellerinden dinamitleyen politikaları, işe bir parmak bal da katarak, halkın çıkarınaymış gibi göstermekle meşgul. **5 Temmuz'da Sabah** gazetesinde röportajı yayınlanan M. Eker, dışarıdan damızlık hayvan ithalatının propagandasını yapmış yine. Hayvancılığa özel sektörün ilgisinin çok olduğunu, 25 bin damızlık talebi olduğunu, kendilerinin ise bakanlık projeleri için bile 200 baş hayvan bulmakta zorlandıklarını belirtiyor. **Ayrıca Türkiye'nin eti Avrupa'ya göre üç kat pahalıya yediğini belirterek bu yüksek fiyatın kaçağı cazip hale getirdiğini söylüyor.** Birçok sözü yalan ve çarpıtma bilgilere dayanan M. Eker, SETBİR'in toplantısında, Türkiye'de kalite ve verim bakımından yeterli inek bulunmadığını, sanayicilerin talepleri nedeniyle dışarıdan hayvan ithal edeceklerini belirtmişti. **"Sektör büyüyecek ama büyüyemiyor"** diyerek aslında yasak olan

AB ülkeleri ve ABD'den tekrar hayvan ithalatı yapılacağına işaretini vermişti. Bilindiği gibi deli dana, mavi dil gibi hastalıklar nedeniyle AB ülkeleri ve ABD'den hayvan ithalatına 11 yıldır ambargo uygulanıyor. İlginç olan, bu ülkeler dışında ithalat yasak değilken, büyük sermaye gruplarının **"ithalat serbest bırakılsın"** yakınmalarında bulunmaları ve Bakan Eker'in de söylemlerine bunu malzeme yapması. Hastalık bulunmayan ülkelerden pekala hayvan ithalatı yapılabilecekken neden ithalatın serbest bırakılması gerektiği tartışmaya açılır?

Bunu Türkiye'nin ABD ve AB'li emperyalistlerle bağımlılık ilişkisinde aramak gerekir. **Ambargo nedeniyle emperyalistlerin oluşan zararlarını üstlenmeye dönük adımlardır M. Eker'in ortaya koydukları.** Diğer yanı sıra da hayvansal üretimi tamamen emperyalistlerin istediği miktar ve kalitelere uygun hale getirmenin adımlarıdır. **Tarımsal üretimin diğer dal-**

larında olduğu gibi, özellikle '80 sonrasında bilinçli politikalarla geriletilmektedir ülke hayvancılığı. Emperyalist ülkeler karşısında rekabet şansının kalmaması bir yana, ithalatın serbest bırakılması gibi adımlarla emperyalist şirketlerin Türkiye'ye gelmesinin, üretimi doğrudan bunların düzenlemesinin de önü açılmaktadır. Ülke hayvancılığı, emperyalistlere peşkeş çekilirken tabii ki temel bir argüman yine kalite ve verimin artacağı iddiasıdır.

Bakan Eker'in Türkiye'de yüksek et fiyatlarının kaçağı cazip hale getirdiği söylemi dikkate değerdir. Türkiye'de hayvancılık tarihine dair bilgisi olanlar yıllar önce, üretimi artırmadan etin ucuzlatılacağı yalanıyla ithalat yapıp, ülkede var olan sektörü yok ettikten sonra, halka iki misli fiyatla pahalı et yedirildiğini de iyi bilirler. Bugün yapılanlar da benzer bir aldatmacadan ibarettir. Fakat her dönem farklı gerekçelerle bu yapılmak istenmektedir. **Et fiyatlarının**

Türkiye'de neden yüksek olduğu tartışılmadan, ithalatı haklı çıkarmak amacıyla bu sefer başka bir iddia ortaya atılmakta, hayvan kaçakçılığının arttığı söylenmektedir. Bunun devamında ise, Türkiye'de hastaliksız damızlık hayvanın bulunmadığı, dolayısıyla ithalat yapılarak işin özel sektöre bırakılması gerektiği savunulmaktadır. Gazetelerde **"satılık kalemlerce"** de işlenen Türkiye'de tarım ve hayvancılıkla uğraşanların entelektüel olmadığı, bu nedenle var olan sorunu entelektüel bilgiye sahip(!) özel sektörün, sanayicilerin çözebileceği yalanı da kurgulanan senaryonun bir diğer başlığına oluşturuyor.

Türkiye'de devletin hemen her konuda kaçak sınır ticaretinde ne tür bir role sahip olduğu ve buradan aldığı pay biliniyor. Tarım Bakanı'nın aktardığımız açıklamalarına bakarak, hayvan kaçakçılığında da devletin önemli bir rolü olduğunu, en azından kaçakçılığa göz yumulduğunu söyleyebiliriz. Hayvan kaçakçılığının, hastalıklı hayvanların ülkeye girişine yol açarak kaliteyi düşürdüğünü, ucuz olması nedeniyle de satışları etkileyerek hayvansal üretimi geriletildiğini düşünürsek; bunun emperyalist çıkarların sözcüsü M. Eker'in amaçladıklarıyla hiç de ters düşmediğini görebiliriz. Tarım Bakanı'nın mantığıyla düşünürsek örneğin; ülkedeki hayvanlar da hastalıklıysa, ambargo uygulanan ülkelere ithalat yapmamanın gereği ne olabilir ki(!) Hatta **"Dünya Salgın Hastalıkları Merkezi"** AB ülkeleri ve ABD'nin bazı eyaletlerinde artık deli dana hastalığı görülmediğini belirtmektedir. Ne de olsa devlet bu hayvanları bir süre karantinaya alarak gözlemleyebilir de (!) Görüleceği üzere bir yandan atılacak adımların zemini oluşturulmakta ve böylece halk tereddütte bırakılmakta, bir yandan da yalan ve çarpıtma bilgilerle yapılanlar **"şirin"** gösterilmeye çalışılmaktadır.

Yani Tarım Bakanı dahil yetkililerin tüm söylemlerine rağmen hayvancılığın son 15 yılın en kötü dönemini yaşadığı bilinmektedir. Bu, tüm tarımsal üretimin tasfiyesinde olduğu gibi hayvancılıkta da önemli bir dönüm noktasına gelindiğinin işaretini vermektedir. Çünkü tarım ve hayvancılık politikalarında direkt emperyalistlerin çıkarları doğrultusunda bir çizgi izlenmektedir.

Bu fiyat, seçim yatırımı bile olamaz!

Türkiye Ziraatçılar Derneği (TZD) Başkanı **İbrahim Yetkin**, fındık maliyetinin 4.50 YTL civarında olduğunu ve bu yıl verilen fiyatın geçen yıl istenen rakamın çok altında yer aldığını söyledi. Yetkin, **"5 YTL 15 kuruş olarak belirlenen fındık fiyatı, seçim yatırımı olarak görülemeyecek kadar düşüktür. Bu fiyatın geçerli olması ya da olumlu görülmesi beklenemez"** dedi.

TZD Başkanı İbrahim Yetkin yaptığı açıklamada, uzmanların saptığı fiyata göre bir kilo fındığın maliyetinin **4.50 YTL** civarında hesaplandığını bildirdi. Açıklanan **5.15 YTL** fiyatının geçerli olmasının ya da olumlu karşılanmasının mümkün olmadığını ifade eden Yetkin, **"Geçen yıldan başlayan ve bugüne kadar gelen süreçlerde fındığın fiyatı FİSKOBİRLİK'in de tartışma noktası olan 7 YTL'den başlar. Geçen yıl da istenen fiyat 7 YTL'ydi ve bu fiyata olumlu bakmak mümkün değil. Çiftçinin eline geçecek olan para, ke-**

sintilerle birlikte 4.75 YTL'dir" diye konuştu.

Hükümetin açıkladığı fındık fiyatının beklentinin çok altında olduğunu belirten Yetkin, bu yıl üretimde 150 bin tonluk bir düşme yaşandığını ve hükümetin daha yüksek bir fiyat verebileceğini kaydetti. Yetkin, açıklanan fiyata **"seçim yatırımı"** olarak bakılmasının mümkün olmadığını vurguladı.

Geçen yıl dünya piyasalarında fındığın değerinin 7 YTL olduğunu söyleyen Yetkin, **"Hükümet 6 YTL verseydi zarar mı edecekti? Bu fiyat ne kadar verilirse verilsin devletin bir gelir kaybı olmayacak, dünyanın fındık üretiminin yüzde 75'ini Türkiye karşılıyor. Dünya fiyatını belirleyen ve bu konuda rekabet gücü olan Türkiye'dir"** dedi.

Yetkin, en kötü beklentilerinin 5.50 veya 6 YTL arasında değiştiğini, açıklanan rakamın en kötü beklentiyi dahi karşılamadığını dile getir-

di. Söz konusu fiyatın tatmin edici olmadığını ifade eden Yetkin, geçen yıl 7 YTL değeri olan fındığın bu sene 5.15 YTL'ye satılmasının ne kadar iyi olabileceğini sordu.

Toprak Mahsulleri Ofisi'nin (TMO) ve Fındık Tarım Satış Kooperatifleri Birliği'nin (FİSKOBİRLİK) ortak hareket etmelerindeki mantığı anlayamadığını söyleyen Yetkin, "TMO'nun burada ne işi var? Hükümet o zaman TMO'ya verdiği desteği FİSKOBİRLİK'e de versin. FİSKOBİRLİK yapacağı işi neden TMO ile ortak yapsın? Biz buna da şiddetle karşı çıkıyoruz" diye konuştu.

Yetkin, sözlerini şöyle tamamladı: **"FİSKOBİRLİK'in ve TMO'nun ortak çalışması mantığını anlamış değilim. Bu tür kuruluşlarla oynanması yanlış. Bu tür kuruluşlarla oynandığı zaman daha çok rahatsız edici boyutlar ortaya çıkar. Tek yetkili bana göre FİSKOBİRLİK'tir, fındığın adresi FİSKOBİRLİK'tir."** (Ankara)

Bezirganbahçe'de Kürtlere saldırı

Gündem bir kez daha kapatıldı

Daha önce de kapatılan ve yayını belli bir süreliğine durdurulan **Gündem** gazetesi, **İstanbul 14. Ağır Ceza Mahkemesi** tarafından 12 Temmuz tarihli sayısında yer alan, "**Batman'ın mesajı: Gerillayı sahiplenin**" başlıklı seçim haberi nedeniyle bir kez daha yayını 15 gün süreliğine durdurma cezası aldı.

İstanbul 14. Ağır Ceza Mahkemesi tarafından verilen yayın durdurma cezasına konu olan haberde, "**şiddeti çağrıştıracak şekilde PKK propagandası yapıldığı**" iddia edildi. Mahkeme aynı zamanda gazetenin o günkü sayısının toplatılmasına karar verdi.

Gündem gazetesinin kapatılması, **14 Temmuz'da İHD İstanbul Şubesi'nde** yapılan basın açıklaması ile protesto edildi.

Yapılan açıklamada; Gündem gazetesinin daha öncesinde de iki defa verilen yayın durdurma cezaları ile susturulmak istendiği belirtilerek, yayın durdurma cezasının seçim kampanyalarının son haftasına getirilmesinin, kapatmanın seçim sansürü olduğu kanaatini güçlendirdiği vurgulandı. "**Bir kez daha görüldü ki böylesi bir süreçte Kürtlerin sesi kesilmek istenmiştir**" denilen basın açıklamasının devamında, "**şimdiye kadar susmadık bundan sonra da susmayacağız!**" denilerek verilen kararın hem düşünce ve ifade özgürlüğüne hem de halkın haber alma hakkına dönük bir saldırı olduğu ifade edildi.

Güncel de kapatıldı!

Gündem gazetesinin kapatılmasının ardından yayın hayatına başlayan, güncel gazetesinin yayını da 12 gün süre ile durduruldu. Gündem gazetesinin devamı olduğu gerekçesiyle kapatılan Güncel gazetesi yaptığı açıklama ile verilen kararlar Kürt basınının ve muhalif basının susturulmak istendiği vurgulandı.

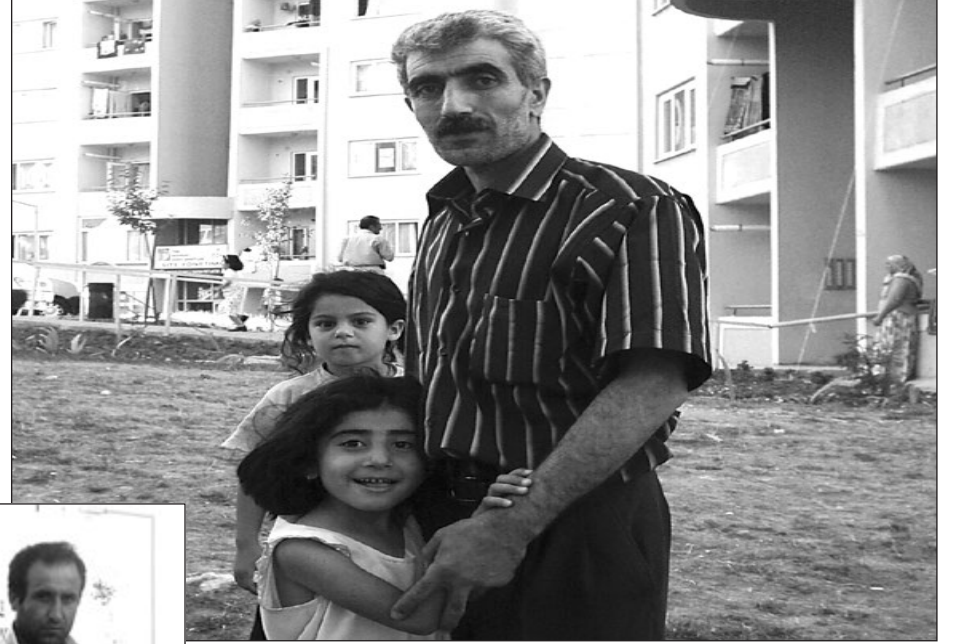
(İstanbul)

TOKİ'nin toplu konutlarına ayda 250-300 YTL arasında bir taksitle 15 yıl vade ile yerleştirilen Kürt emekçilerin sorunları bitmiyor. Ayazma'da evlerinin yıkılmasına karşı direnen, gözaltına alınan, devletin hakaret ve tehditlerine maruz kalan Kürt halkı Bezirganbahçe'de de faşistlerin saldırısına uğradı.

Seçim döneminde yükseltilmeye çalışılan **milliyetçilik dalgası** meyvelerini vermeye devam ediyor. Daha önceki sayımızda İkitelli'de bulunan TOKİ konutlarında yaşanan saldırıyı aktarmış, bunun Genelkurmay'ın "**teröre karşı kitlesel refleks**" çağrısı ekseninde geliştiğini belirtmiştik. Son olarak Başakşehir **Bezirganbahçe'de** yaşanan saldırı ırkçı, şoven dalganın körüklenmeye devam ettiğini gösteriyor, Atatürk Stadyumu'nun çevresindeki gecekonduların "**çirkin görüldüğü**" gerekçeyle yıkılmasıyla Ayazma'dan zorunlu olarak göç etmek zorunda kalan Kürt emekçilerin taşındığı bir yer Bezirganbahçe.

TOKİ'nin toplu konutlarına ayda 250-300 YTL arasında bir taksitle 15 yıl vade ile yerleştirilen Kürt emekçilerin sorunları bitmiyor. **Ayazma'da** evlerinin yıkılmasına karşı direnen, gözaltına alınan, devletin hakaret ve tehditlerine maruz kalan Kürt halkı Bezirganbahçe'de de faşistlerin saldırısına uğradı.

9 Temmuz tarihinde seçim çalışması yapmak amacıyla Bezirganbahçe'deki TOKİ konutlarına girmek isteyen DTP aracı güvenlik tarafından durduruldu. Site içinde seçim çalışmasının yasak olduğunu söyleyen güvenlik ile DTP'liler arasında tartışma çıktı. DTP'liler gün boyunca MHP, AKP, CHP'nin site içinde seçim çalışması yaptığını ancak DTP'ye yasak konulduğunu söyleyerek siteye girmek istedi. Tartışmanın büyümesi üzerine çevrede toplanan DTP'lilerle güvenlik arasında arbede yaşandı. Olayın büyümesini engelleyen DTP kitleyi sakinleştirdi. Bu arada güvenlik, yakındaki ülkü ocaklarına haber vererek saldırıya uğradıklarını söyledi. Çevredekilerin da-

ğılmasından sonra gece yarısı 200 kişilik faşist bir grup ellerinde sınırlar ve sopalara siteye girerek slogan atıp yolda karşılaştıkları Kürt emekçilere saldırarak yaralıyor. Ardından gündüz tartıştıkları insanların evlerine girmeye çalışarak kapı ve camları kırıyor. Bunu gören Kürt emekçiler de evlerinden aşağı inerek buna karşı koyuyor. Binlerce insanın toplanması üzerine kaçarak apartmana sığınan faşistlerin yardımına Çevik Kuvvet yetiştiriyor. Bölgeye yığınak yapan polis faşistler evlerin kapılarını kırarken sessiz kalmış, direniş olunca da parkta toplanan Kürtlere azgınca saldırmış. Gece geç saatlere kadar devam eden çatışmada polis panzerleri akrepler, halkın üzerine sürülmüş. Olayın herkes tarafından kabul gören gelişimi kısaca böyle.

Biz de **İşçi-köylü** gazetesi olarak yaşanan saldırıyı duyar duymaz bölgeye gittik. Sitede oturan Kürt emekçilerle konuşarak olayın gelişimi ve nasıl yorumladıkları üzerine sohbet ettik. Devletin yığınağı ve azgın saldırısı sitelerde yaşayan insanlarda büyük bir tedirginlik yaratmış. Daha önce Ayazma'da devletin saldırıları ile karşı karşıya gelen Kürt emekçiler bu defa saldırının daha boyutlu olduğunu düşünüyor. Diğer partiler gibi DTP'nin de ajitasyon yapma hakkı olduğunu söyleyen site sakinleri, faşistlerin gece yarısı kapıları kırarak evleri basmasından oldukça tedirgin olmuş durumda.

Olayın yaşandığı apartmana çıkarak yaralanan, hastaneye kaldırılan Siirtli aileye ulaşmaya çalışıyoruz. Ancak çaldığımız kapıların birçoğu olay günü orada olmadıklarını ve hiçbir şey duymadıklarını söylüyor. Bölge TOKİ'nin toplu ko-

nutlarından önce faşistlerin çok etkin olduğu bir yer. Konutlar yapılıncaya da buraya yerleşen bir kesim site sakinlerini korkutuyor. Polis organize, planlı saldırıyı, linci klamak ve olaya siyasi bir zeminden çekmek için sitede dolaşan uyuşturucu, hap kullanan gençlerin üzerine olayı yıkmaya çalışıyor. Site sakinleri ile söyleşi yapmaya çalışırken bizi izleyen bir grup dikkatimizden kaçmıyor. Tekstil atölyesinde çalışan bir gençle konuşuyoruz. **Çok öfkeli. Polisin saldırısını, faşistlerin evleri basmasını eleştiriyor. Kürtlerin her zaman ezildiğini, büyük bedeller ödediğini anlatıyor. O da olayın sıradan bir kavga olmadığı görüşünde. Polisin aniden ortaya çıkarak faşist güruhu kitleden ayırmasına ve ardından gaz bombalı saldırıya dikkat çekiyor.** Konuya ilişkin görüştüğümüz DTP İkitelli İlçe Örgütü yöneticileri durumun kaygı verici olduğunu belirtiyor. DTP bu saldırıya yanıt olarak olayın yaşandığı yere yakın bir yerde seçim irtibat bürosu açtı.

Partizan'ın da saldırıyı kınamak ve destek vermek amacıyla katıldığı açılıшта yükselen milliyetçi dalganın mücadeleyi engelleyemeyeceği belirtildi. Polisin tutumu daha önce İkitelli'de yaşanan olaydakine çok benziyor. Olay faşistlerle polis arasındaki sıkı işbirliğini de gösteriyor. **Genelkurmay Başkanı'nın açıklamaları son dönemlerde asker cenazeleri ile körüklenen milliyetçilik DTP'nin seçim çalışmalarını engellemenin bir aracı olarak kullanılıyor.** Yapılan açıklamalar ve hazırlıklar dikkate alındığında önümüzdeki günlerde buna benzer olaylarla daha sık karşılaşacağız. Demokratik hak ve özgürlükleri de hedefleyen bu kapsamlı saldırı dalgasına karşı çeşitli milliyetlerden işçilerin, emekçilerin ortak bir duruş sergilemesi gerekiyor. (İstanbul)

DHP üyesi bir kişi tutuklandı

28 Haziran tarihinde sabah erken saatlerde **Ankara Demokratik Haklar Platformu** (DHP) üyesi 11 ve 1 İşçi-Köylü gazetesi okuru toplam 12 kişi polis tarafından evleri basılarak gözaltına alınmıştı. Gözaltı terörünün nedeni olarak ise; **17 Haziran 2007** günü Ankara Kızılay'da, **Dersim-Mercan Vadisi**'nde 17 kişi-

nin katledilmesiyle sonuçlanan katliamı kınamak amacıyla gerçekleştirilen basın açıklamasında, "**suçun ve suçlunun övüldüğü**" gerekçe gösterilmişti. Bu suçlamanın ardından 6 DHP faaliyetçisi tutuklanarak Sincan hücre tipi hapisanelere gönderilmişti.

Aynı gerekçelerle DHP üyesi **Hasret Soy-**

lu da 11 Temmuz gecesi saat 23:00-24:00 sularında evi Ankara TMSŞ polislerince basılarak gözaltına alındı. Bir gün TMSŞ'de tutulan Hasret Soylu çıkarıldığı savcılık tarafından tutuklanarak **Sincan Kapalı Kadın Hapishanesi**'ne gönderildi.

(Ankara)

Yine aynı senaryo

Tarım işçisi Kürtlere saldırı!

Emniyet Müdürü **Celalettin Cerrah** tarafından "**Hassas vatandaş tepkisi**" olarak adlandırılan, Genelkurmay'ın ise "**kitlesel refleks**" çağrısı yaparak önünü açmaya çalıştığı lince davetiye çıkarma durumu, yankısını bulmaya devam ediyor. Mevsimlik tarım işçisi Kürtlere bir saldırı da Ankara'dan.

Urfa'dan mevsimlik tarım işçisi olarak Ankara'nın **Polatlı İlçesi**'ne gelen Kürt işçilerin uğradıkları saldırının hangi zihniyetin ürünü olduğu ise karakol komutanının işçilere yönelik sözlerinde bir kez daha açığa çıkıyor. Her şeyden önce karakol her zamanki gibi saldırganları değil saldırıya uğrayan işçileri suçlayarak, saldırganlar hakkında herhangi bir işlem yapmıyor. Kürt işçilerin bildirdiğine göre karakol komutanı saldırıya uğrayan Kürt işçilere, "**gelip buralarda başımıza bela oluyorsunuz**" diyerek, saldırganlar hakkında işlem yapmıyor.

Olayın gelişimi ise şöyle: Urfa'nın **Viranşe-**

hir İlçesi'nden, Ankara'nın Polatlı İlçesi'ne gelerek, **Karailyas Köyü** çevresindeki tarlalarda çalışan Kürt tarım işçileri **17 Temmuz Salı** günü, Karailyas köylülerinin bıçaklı saldırısına uğruyorlar.

Taralaları işletme karşılığında ekip biçtiklerini belirten **Nurettin Doğan** adlı işçi, Tarım Kooperatifi'nden aldıkları izinle kullandıkları suyu, Karailyas köylüleri tarafından kesildiğini söylüyor. Bunun üzerine Tarım Kooperatifi'ne başvurduklarını ancak herhangi bir işlemin yapılmadığını belirten Doğan, köylülerin suyu kesmekle yetinmediklerini ve kendilerine saldırdıklarını ifade ediyor. Önce 5-6 köylünün bıçak ve sopalarla saldırısına uğradıklarını anlatan Doğan, bu saldırıda köylülerin elinden bıçaklarını aldıklarını ve köylülere burada birlikte yaşamak istediklerini söylediklerini ancak köylülerin daha sonra 20-25 kişiyle tekrar gelerek, kendilerine saldırdığını ve araçlarına da hasar

Genelkurmay'ın "**kitlesel refleks**" çağrısı yapmasından sonra Kürtlere yönelik linç saldırıları pek çok yerde artarak yaşanmaya devam ediyor. Bunlardan bazıları, bir süre önce **Kırklareli**'nde Kürtçe müzik dinlediği için; **Silivri**'de lokantada Kürtçe konuştuğu için; **Adapazarı**'nda ise **Ahmet Kaya**'nın resimlerinin basılı olduğu tişört giyip, **Gündem Gazetesi** okuduğu için linç saldırısına uğramıştı.

verdiğini kaydediyor. Yaralanan arkadaşlarının hastanede tedavi edildiğini belirten Doğan, bölgeden sorumlu karakol yetkililerinin ise kendilerine, "**Doğu'dan gelip başımıza bela oluyorsunuz. Bir şeyden anlamıyorsunuz**" diyerek hakarete bulunduğunu, saldırganlar hakkında ise işlem yapmadığını vurguluyor.

Genelkurmay'ın "**kitlesel refleks**" çağrısı yapmasından sonra Kürtlere yönelik linç saldırıları pek çok yerde artarak yaşanmaya devam ediyor. Bunlardan bazıları, bir süre önce **Kırklareli**'nde Kürtçe müzik dinlediği için; **Silivri**'de lokantada Kürtçe konuştuğu için; **Adapazarı**'nda ise **Ahmet Kaya**'nın resimlerinin basılı olduğu tişört giyip, **Gündem Gazetesi** okuduğu için linç saldırısına uğramıştı.

Polatlı'da linç saldırısına uğrayan Kürt işçiler de karşılaştıkları saldırıyı, Genelkurmay Başkanı **Yaşar Büyükanıt**'in açıklamalarının bir sonucu olarak değerlendiriyorlar. **(Ankara)**

Teleferik halkı yozlaşmaya karşı halk şenliğinde buluştu

12 Eylül Askeri Faşist Darbesi ile birlikte tüm ülkede emekçi ve devrimcilerin yoğun olarak yaşadığı bölge ve semtlerde geliştirilen burjuva-feodal yoz kültür, başta yozlaşma, çeteleşme, uyuşturucu ve fuhuş olmak üzere emekçi halkımızın gençliğini her türlü bataklığa sürüklemiştir. Bursa **Teleferik Semti** de bu uygulamadan payına düşeni almıştır. Semtimizde gençlerimizin düştüğü bu çürüme 10 yaşına kadar inmiş-

tir. Tüm bunlara karşı bizlerin öncülük ettiği "**Yozlaşmaya ve çeteleşmeye karşı halk şenliğinde buluşalım!**" etkinliği mahalle gençliğinin de aktif katılımıyla **14 Temmuz**'da **Ferah Sokak**'ta başarıyla gerçekleşti. Bir haftalık süre içerisinde mahalledeki tüm evlerin kapıları tek tek çalınarak yozlaşma ve çeteleşmenin önemine değinilmiş, etkinliğimize katılım sağlanması isten-

miştir. Bununla birlikte etkinlik günü megafonla sokak sokak dolaşarak çağrılar yapılmıştır.

Saygı duruşuyla başlayan etkinlikte açılış konuşması ve şiir dinletisinin ardından **Bursa Tunceliler Derneği Başkanı Celal Hanbayat** etkinliğimizle dayanışmak amacıyla düşüncelerini ifade etti. **Tunceliler Kültür ve Yardımlaşma Derneği Müzik Grubu** ve **Halk Oyunları Ekibi**'nin gösterimiyle devam eden etkinliğimizde ara sunumlarla "**.....Esas olarak yozlaşma insanın insanca yaşayabilmesine engel olan aşma mücadelesi yerine insanlığın bu temel ilkesinden taviz vermesini ifade etmektedir. Bu yönlü bir tavır, insanın her yönü ile kulvar değiştirmesini beraberinde getirir, düzenli yaşam yerine düzensizliği, paylaşmanın yerine bencilliği, duyarlılık yerine vurdum duymazlığı, onurun yerine onursuzluğu, toplumun yegane kurtuluş yoluna ışık tutan umudun yerine bireysel ve asalakça yaşamın**

"Mamak'ta faşizme geçit veremeyeceğiz!"

Ankara'da **İşçi Partisi (İP)** üyeleri Ma-

mak İşçi Kültür Evi'ni basarak, **BDSP** faaliyetçilerine saldırdı. Değişik zamanlarda polis desteğiyle devrimcilere saldıran **İP**'liler, saldırının ardından sokak ortasında 22 yaşlarında bir kadının eteğini indirdi, kadının kulağındaki küpeli çeken **İP** çetesi kadının kulağını yırttı. Bütün bu yaşananların ardından olay yerine gelen polisler, saldırıya uğrayan **BDSP**'lileri gözaltına almak istedi.

Mamak'ın **Tuzluca** Mahallesi'nde son zamanlarda bildiri dağıtarak propaganda faaliyeti yürütmek isteyen **İP** üyelerine, mahalleliler tarafından tepki gösterilince, **İP** üyeleri **12 Temmuz** günü **Mamak İşçi Kültür Evi**'ni bastı. Önce 10 kişilik bir grupla **İşçi Kültür Evi**'ne gelen **İP**'liler, içeride bulunan **BDSP**'liler tarafından kovuldu. Daha sonra saat 17.00 sıralarında **İşçi Kültür Evi**'ne bir minibüsle gelen yaklaşık 40 **İP** çetesi üyesi **Kültür Evi**'ne girerek, içeride bulunan 10 **BDSP** faaliyetçisini dövdü. **İP**'lilerin olay yerinden ayrılmasının ardından olay yerine gelen polisler darp edilen **BDSP** faaliyetçilerini gözaltına almaya çalıştı.

Saldırıları nedeniyle **Mamak İşçi Kültür Evi** önünde toplanan **HÖC**, **Halkevleri**, **ESP** üyeleri "**Faşizme karşı omuz omuza**" ve "**Tuzluca** faşizme mezar olacak" şeklinde slogan attı.

Yapılan saldırıyı protesto etmek için diğer devrimci kurumların da katılımıyla saat 21.00'de tekrar **İşçi Kültür Evi**'nin önünde toplanıldı. "**Faşist saldırıların hesabını soracağız**" pankartı ile **Tuzluca** Meydanı'na yürüdü. Kitle adına açıklama yapan **Evrin Erdoğan**, **İP**'lilerin saldırısı sırasında polisin olayı seyrettiğini söyledi. **Erdoğan**, **Tuzluca** halkının kendi çocuklarına sahip çıkmasını isterken, **Mamak'ta** faşizme geçit vermeyeceklerini de ekledi. Yapılan basın açıklamasından sonra kitle kortej oluşturularak tekrar **İşçi Kültür Evi**'ne doğru yürüdü. **(Ankara)**

parke taşları olarak döşenmiş burjuvazinin yoz kültürel kulvarında yürümeyi getirir" vurgusu yapılırken diğer yandan yaklaşan seçimlerle ilgili tavrımız halkla paylaşıldı. "**...Türkiye'de seçimler işçiye patronunu seçirme oyunudur. Böyle bir oyun ne kadar mantıklıysa bu seçimlere alet olmak da o kadar gerçekçi ve mantıklıdır**" denildi. **Nurettin Güleç** ve **Hasan Sağlam**'ın söylediği marşlar ve türkülerle etkinlik coşkulu bir şekilde halaylarla sonlandırıldı. Kapanış konuşmasında bu tür etkinlikleri genelleştirilerek diğer semtlere de yayacağını dile getirdik. **(Bursa Teleferik İK okulları)**

Sincan'da saldırılar arttı

Sincan'da askerlerin oldu u her yer işkence yeri!

Sincan F Tipi Hapishanesi'nden TİKB, MLKP, TKP/ML, MKP, Direniş Hareketi tutsakları basına ve kamuoyuna bir açıklama yaparak ülkemizdeki son süreç ve gelişmelerden bahsetti.

Açıklamada hapishanede yaşadıkları sorunları özetleyen tutsaklar; "Özellikle Zindan Kent'in dış güvenliğine bakan jandarma birliğinin tabur seviyesine çıkarılması ve tabur komutanı olarak da bir yarbayın atanması sonrası değişen komuta kademesi ile birlikte, askerle biz tutsakların karşı karşıya geldiği her yer (mahkeme, hastane, savcılık için adliyeye gidişleri vb.) saldırı ve işkence amacıyla kullanılmaktadır. Bu saldırı ve işkenceler sırasında açıkça "asmayalım da besleyelim mi?" zihniyetinin değişik versiyonlarıyla karşılaşmaktayız" dediler.

"Tedavi olma, yaşam hakkımız sadece yasalarda kağıt üzerinde olan "haklar" haline gelmiştir. Sincan Zindan Kenti'nin askeri personeli ve komutanları bu hakkı kullanmada "uygulamada"; her seferinde ihlal etmektedir. Tüm suç duyurularımıza savcılarca "soruşturmaya yer olmadığına" karar verilmesi mahkemelerde bu kararlara paralel hüküm verilmesinden güç alan askerler pervasızlıklarında sınır tanımamaktadırlar" şeklinde devam edilen açıklamada ayrıca yaşanan sorunlara örnekler de veriliyor.

"Şubat 2007 tarihinde verdikleri suç duyuruları nedeniyle savcılığa çağrılan Erol Zavar, Ümit An, Zeynel Karabulut arkadaşlarımızın kameralı ringe aldıkları tavır bahane edilerek kendilerine saldırılmış ve saldırı nedeniyle arkadaşlarımızda sıyrık, morluk vb.'leri oluşmuştur.

6 Nisan ve 15 Haziran günlerinde 11. Ağır Ceza'da görülmekte olan davalarına giden Halil Şahin, Yaşar İnce, Sedat Ot, Naki Demir, Tayyar Eroğlu, Cengiz Kahraman adlı arkadaşlarımıza askerle karşılaşılan ilk andan itibaren ortam terörize edilip, önce çeşitli gerekçelerle onursuzca uygulamalar dayatılmış, en sonunda da saldırmıştır...

Yine 25 Haziran 2007'de Ankara Numu-

ne Hastanesi'ne beraber sevke giden Erol Zavar ve Yaşar İnce arkadaşlarımıza askerlerin ilk arama sırasındaki faşizan sözlü saldırılarıyla 'Hem devlete karşı çıkıyorsunuz, hem de sizi tedavi ediyoruz, mecbur muyuz tedavi etmeye' şeklinde sözler sarf etmiştir sevkten sorumlu komutan. Daha ilk aşamada nasıl bir sevk olacağı belli olmuştur. Hastaneye tedaviye götürülen arkadaşlarımızın askerlerin özel uygulamaları (kola giren askerlerin, aralarında bulunan arkadaşlarımızı çekiştirerek, sürükleyerek götürülecek bir tarzda kola girmeleri, kelepçelerin özellikle sıkılması vb. vb.) sonrasında saldırılar nedeniyle tedavi olmaları gereken yeni yeni yaralarla karşı karşıya kalmışlardır. Somutlarsak; Erol Zavar arkadaşımıza yapılan saldırılar nedeniyle, arkadaşımızın bilek, dirsek ve kollarında morluklar oluşmuş, böğürlerde ve ciğerlerde iki gün devam eden ağrılar olmuştur...

Son olarak; üç kişilik kontenjandan ziyaretimize gelen ziyaretçilerimiz hakkında hiçbir tutuklama vb. karar olmadığı halde, baskı ve sindirmek amacıyla 'kime ziyarete geldin (zaten kayıtlarda yazılı-belli olan bir bilgiyi gözaltına alıp sormaları gözaltının gerçek nedenini göstermektedir) neden ziyarete gidiyorsun, gelme' vb. uyarı, tehdit içerikli konuşmalarla hiçbir hukuki gerekçe olmadığı halde saatlerce gözaltında tutulmaktadır.

Yukarıda örneklerle anlattığımız saldırılar bundan sonrasında olanların, nelerin olabileceğini de belli etmektedir. Değişen komuta kademesiyle, pervasızca tirmandırılan saldırılar karşısında gerekli tepkiler gösterilmemesi durumunda yeni saldırıların daha kapsamlı bulacağını söylemek yanlış olmaz. Bugüne kadar saldırılara boyun eğmediğimiz gibi bundan sonra da eğmeyeceğiz. Yaşanan ve yaşanacak olan saldırıların ve bundan sonrasında zindanda yaşanabilecek olan gelişmelerin yaşanacak her türlü olumsuzluğun sorumlusunun tabur komutanı ve diğer komutanlar olduğunu-olacağını bugünden belirtiyor saldırılar karşısında duyarlı olunmasını istiyoruz."

Sincan F Tipi Hapishanesi'nde

Herşey sorun!..

F tipi hapishanelerde tecrit ve tretman politikaları idare ve asker ile fiili olarak karşı karşıya gelinen her somut pratikte çok daha açık bir şekilde ve pervasızca uygulanmaya devam ediyor. "Güvenlik" maskesiyle, tecrit ve tretman politikası çerçevesinde yapılan her şey, her saldırı gerekçelendirilmeye ve üzeri örtülmeye çalışılıyor.

Hapishane idaresi ve askerlerin "güvenlik" adı altında yaptığı her türlü saldırı "yasa ve yönetmeliklere uygun" olduğu ve tutsakların "soyut iddiaları" dışında bir delil olmadığı gerekçeleriyle hem Savcılık hem de İnfaz Hâkimliği ve devamında ilgili Ağır Ceza Mahkemesi'nce "soruşturmaya gerek olmadığı" kararları verilerek desteklenmekte ve onaylanmakta. İdare-asker, savcı-mahkeme tutsaklara yönelik saldırıların birer sacayağı durumundadır.

Hapishane idareleri ve gardiyanların bu yöndeki tutumları kimi zaman adli tutsaklar kışkırtılarak da devrimci tutsaklara saldırılara dönüştürülmektedir. Aynı biçimde tutsakların hastane, mahkeme, savcılık sevklerini bahane ederek veya arama adı altında aşağılayıcı ve provokatif tutumları sergileyerek, devrimci tutsaklara dönük saldırı ortamı yaratmaya çalışmaktadır. Dışarıda devrimci, komünist, yurtsever güçlerin mücadelesi karşısında hazımsızlık yaşayan devlet, hapishanelerde teslim almaya çalıştığı devrimci tutsaklara saldırılarını artırarak intikamcı zihniyetini ortaya koymaktadır. Bunun örnekleri Sincan I Nolu F Tipi Hapishanesi'nde Partizan tutsaklara yönelik saldırılarda ve hapishanede yaşanan on-

larca has gaspında kendini göstermektedir.

Yaşadıkları saldırılar ve hak gaspları nedeniyle sürekli olarak suç duyuruları, itirazlar vb. ile savcılık ve mahkemeler nezdinde mücadele veren devrimci tutsaklar, "düzenin" göstermelik hukukundan dahi yararlandırılmıyorlar.

Hapishane idarelerinin avukatı veya noteri gibi davranan Savcılık, İnfaz Hâkimliği gibi kurumların aldığı kararlar bu noktada ibretlik örneklerle doludur. Tutsakların dilekçelerinde belirttikleri konularla ve somut kanıtlarla hemen hiç ilgilenmeyen Savcılık ve diğer yargı kurumları, hapishane idarelerinin yalan beyanlarını referans olarak devamlı olarak "kovuşturmaya" yer olmadığı kararları almaktadır. Gerçekleri çarpıtma ve yapılan haksızlıklara kılıf bulmada artık "özel bir yetenek" sahibi haline gelen Sincan Cumhuriyet Başsavcılığı'nın "örnek" bir kararını da; tutsakların avukat ve ziyaretçilerle görüşlerinin kısıtlanmasıyla ilgili suç duyurularına verilen yanıt oluşturmaktadır. İlgili yasa gereği avukatlara, hafta içi her gün mesai saatlerinde müvekkilleriyle görüşebilme olanağı tanınmışken, Sincan I Nolu F Tipi Hapishanesi bunu uygulamamakta, Sincan Savcılığı da bu hak gaspına destek çıkmakta, yasal kılıf bulmaya çalışmaktadır. Diğer F tiplerinde, yasalarda belirtildiği gibi, avukatlar hafta içi her gün mesai saatlerinde müvekkilleriyle görüşebiliyorken, personel yetersizliği bahanesiyle Sincan I ve 2 No'lu F tiplerinde sadece Cuma günleri tüm gün avukat görüşüne izin verilmekte, diğer günlerde ise 1 saatlik süre dışında avukatların ziyarette bulunmaları engellenmektedir.

Aynı şekilde, tutsaklara aile, vasi ve 3. dereceye kadar akrabaları dışında üç kişiyle haftada bir kez görüşebilme olanağı tanınmışken ve diğer F tiplerinde bu yasal hakkın kullanımında bir engel çıkarılmazken, Sincan I No'lu F Tipi Hapishanesi'nde bu hakkın kullanımı sınırlandırılmaktadır. Yasada bu üç kişinin haftada bir kez görüş yapabilecekleri belirtilmesine karşın, üç ziyaretçinin ayrı ayrı haftalarda olmak koşuluyla ayda sadece bir kez görüş yapmasına izin verilmektedir.

Yine uzun süredir tutsakların mektup sorunları ve bu kapsamda karşılaştıkları hak gaspları olduğu gibi devam etmektedir. Taahhütlü, APS, faks gibi posta çeşitlerini kullanmalarına rağmen, tutsakların gönderdiği veya kendilerine gelen onlarca mektup "kaybedilmekte", yine yüzlerce günlerce, aylarca geciktirilerek postalanmaktadır.

Kadın tutsaklara görüş cezaları

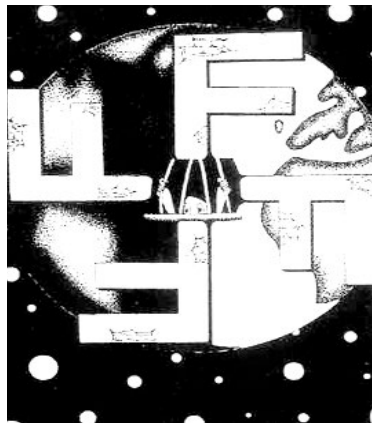
Sincan Kapalı Kadın Hapishanesi'ndeki kadın tutsaklar camlardaki resimlerin kaldırılması için dilekçe verdiklerini, suç duyurusunda bulduklarını, bundan bir sonuç alamayınca kapıları dövdüklerini ve resimleri söktüklerini belirttiler. Bunun üzerine kendilerine soruşturmalar açıldığını, Deniz Tepeli, Fadime Özkan, Zeliha Bulut ve Resmiye Vatansver'in de ceza aldığını eklediler. Ayrıca 21 Mayıs-10 Haziran arası hücrede tutulduğunu ekleyen Tepeli, mektup, koli vs. alma ve göndermenin yasak olduğunu, günde 1 saat havalandırmaya çıkıldığını ekliyor.

Malatya E Tipi'nde komik yasaklar

Malatya E Tipi Hapishanesi'nden Münevver Şeker yaşadıklarını anlattı.

Yayınları alamadıklarını, 1-2 ayda bir takip edebildiklerini, dünya klasiklerinin bile sansürlendiğini belirten Şeker ayrıca, "geçen aylarda arama esnasında tek sıra ve duvar dibine dizilme dayatarak arkadaşlarımızı almaya çalışmışlar. Bunun üzerine suç duyurusu yazmış ve bir nüshasını avukatına yollamak istemiş ancak engellenmiş ve adeta

özel bir muamele uygulanmakta hiçbir mektubunu doğru dürüst alamamakta arkadaş" dedi.

"Tekirdağ F tipinden tutuk arkadaşların çıkardığı kültür sanat edebiyat dergisi olan Eylül'ün ilk sayısı bana geldi posta ile, aldım burada okuduk arkadaşlarla sonra kütüphaneye bıraktım. Ardından diğer koğuştaki arkadaşın adına da gönderilmiş ne olsa iyi? Yayın seçici kurulu sansür koyup arkadaşına vermemiş" dedi.

(H. Merkezi)

Hepatit-B hastası Yaşar İnce'nin durumu kritikleşiyor...

Genel olarak tüm tutsaklar için hastane sevki, revire çıkmak zaten önemli bir sorunk-en ciddi ve ölümcül hastalıklar için ayrı bir işkence haline gelmektedir sevk meselesi.

Yaşar İnce'nin son durumu...

Yine elimize ulaşan faksa göre **Yaşar İnce**; 16.07.2007 tarihinde hastaneden çıkarılıp Sincan F Tipi'ne geri götürülmüştür. Faksta tutsaklar şöyle demektedir; **"Hastanede çeşitli tetkikler yapmışlar, sonuç iyi çıkmamış. Karaciğerde enfeksiyon başlamış. Bugüne kadar Hepatit-B taşıyıcısı iken, şimdi bu durum sona ermiş, Hepatit-B aktifleşmiş. Eğer ki bu enfeksiyon durdurulamazsa siroza veya kansere çevirme durumu yüksek, yani ölümlü sonuçlanabilecek bir sürecin başlangıcı olabilir. Doktorlar ilaç tedavisine başlayacaklarını söyleyerek çıkarmışlar. Verdikleri bir tane ilaç da yan etkileri olan bir ilaç."**

İnce'nin kaldığı, hastanedeki mahkum koşununun çok kötü olduğunu da belirten tutsaklar aynı hapisneden adli bir mahkumun Hepatit-B'den öldüğünü, başka bir hapisneden gelen iki Hepatit-C'li hastanın ölümü beklediğini, yine bir kadın mahkumun burada başka bir rahatsızlıktan öldüğünü söylediği belirtiliyorlar. Geline aşamada Yaşar İnce'nin hastalığı ilerlemiş, ilaç tedavisine geçilmiş, kullanacağı ilacın, kırgınlık, halsizlik, iştahsızlık, ishal, mide bulantısı, geçici hafıza kaybı gibi yan etkileri olduğu da belirtiliyor. **"Bir sene boyunca düzenli olarak kullanması, her ay düzenli kontrole gitmesi gerekiyor. Diğer rahatsızlıkları kapsamında aldığı tüm ilaçları almasını durdurmuşlar. Kendisini yormama, yeme ve içmesine dikkat etmesini söylemişler. Bu söylediklerinin bu koşullarda ne kadar olacağı ise başka bir problem"** denildi. (H. Merkezi)

Geçmişten bugüne hapisnelerde en yoğun olarak yaşanan sorunlardan bir tanesi de hasta tutsakların tedavi edilmeyerek ölümüne terk edilmesi saldırısıdır. Egemenlerin devrimci ve komünistlere yönelik imha politikalarının önemli bir parçası olan ve bugüne değin onlarca devrimci tutsağın ölümüne yol açan bu sorun hala devam etmektedir.

Kalp rahatsızlığı, bel fıtığı, böbreklerde taş, midede ülser ve özellikle tedavi edilmediği durumda Siroz veya Karaciğer kanseri gibi ölümcül hastalıklara yol açacak olan Hepatit B gibi bir dizi hastalığa sahip olan **TKP/ML TIKKO** tutsağı **Yaşar İnce** geçtiğimiz hafta **Ankara Numune Hastanesi'**ne sevk edildi. Düzenli bir kontrolün şart olduğu Hepatit B hastalığı nedeniyle İnce'nin kontrolleri için bugüne kadar mevcut koşullarda hastaneye sevk edilmesi 10 gün hatta ayları bulmuştu. En son sevkinde karaciğerin-

deki Hepatit değerlerinin yükseldiği anlaşılanca hastaneye yatırılmak istenen İnce için **"asker yok"** gibi gerekçelerle bu işlem de bir hafta gibi bir zaman aldı. Hepatit değerlerinin yükseldiğinde kendi ihtiyaçlarını karşılayamaz hale gelen Yaşar İnce için en önemli sorun da tek kişilik hücrede tutuluyor oluşu.

Genel olarak tüm tutsaklar için hastane sevki, revire çıkmak zaten önemli bir sorunk-en ciddi ve ölümcül hastalıklar için ayrı bir işkence haline gelmektedir sevk meselesi. **En son 25 Haziran tarihinde Ankara Numune Hastanesi'ne götürülen ve hastalıkları hayati boyutlarda ciddiyet taşıyan Yaşar İnce ve Erol Zavar'a karşı da bir saldırı gerçekleştirilmiştir.** Rütbelileri tarafından kışkırtılan ve daha baştan itibaren provokatif tutumlar sergileyen askerler, tutsakların kollarına girmiş vaziyette yürürlerken sürekli çekip tirerek ve kollarını sıkarak tutsaklar üzerinde baskı kurmaya çalışmışlardır. **Devrimci tutsakların tavizsiz tutumları karşısında daha da acizleşen askerler, sıcak havada ring içinde bekletilen tutsakları lavaboya götürmemiş ve sonrasında da benzer tavırlarını sürdürmüştür.** Askerlerin çekip tirmeleri ve kollarını sıkmaları sonucu Yaşar İnce'nin kan alanan kolu şişirken, Erol Zavar'ın her iki bileğinde de kelepçe nedeniyle morluklar ve çizikler oluşmuştur.

Yine aynı gün, 2 No'lu F Tipi Hapishanesi'nden hastaneye getirilen PKK tutsağı **İsmail Doğan** da bu uygulamalara maruz kalmış, askerlere tepki göstermesi üzerine tekme ve yumruklu saldırıya uğramıştır.

(Ankara)

'Demokrasi'nin Başkenti Ankara'da

Boycot çağrısına 'demokratik' saldırı

HÖC üyesi yüzlerce kişi **17 Temmuz'da** Türkiye'nin dört bir yanından Ankara'ya gelerek, seçimi boykot etmek amacıyla Meclis'e yürümek istedi. Yüzlerce kişinin Ankara'ya girmesine izin verilmezken, Ankara'ya ulaşan HÖC üyesi bir grup Yüksel Caddesi'nde açıklama yaparak meclise yürümek istedi.

Polisin yürüyüşe izin vermemesi üzerine kitle Yüksel Caddesi'nde oturma eylemi yaptı. Yaklaşık 7 saat süren oturma eyleminden sonra polis, akşam saat 21.00 sıralarında kitleyi ablukaya alarak saldırdı. **Eyleme katılanları vahşi bir şekilde döven polis kitlenin tamamını gözaltına aldı.**

Toplam 154 kişinin gözaltına alındığı saldırı sırasında aldığı darbelerin etkisiyle 10 kişi değişik yerlerinden yaralandı. Yaralananlardan 2'sinin durumu ağırlaşarak yoğun bakıma alındılar. Yaralılardan **Eray Destegül'**ün akciğer zarlarının yırtıldığı ve durumunun kritik olduğu öğrenilirken gözaltına alınanlar TMS'de tutuldu.

Haklar ve Özgürlükler Cephesi'ne yapılan saldırıyı protesto etmek amacıyla **18 Temmuz'da** Yüksel Caddesi'nde bir araya gelen

HÖC, KESK Ankara Şubeler Platformu, DİSK Ankara Bölge Temsilciliği, Halkevleri, Barış İnişiyatifi, ESP ve BDSP temsilcileri tarafından protesto edildi. Yüksel Caddesi'nde toplanan grup gözaltına alınanların serbest bırakılmasını isterken sık sık **"Gözaltılar serbest bırakılsın", "Kahrolsun faşizm yaşasın mücadelemiz"** sloganları atıldı.

Kitle adına konuşan HÖC temsilcisi **Murat Korkut**, "Düzen güçleri için, bu ülkede kim gerçekten bağımsızlığı savunuyorsa, bunun için mü-

cadele veriyorsa en büyük düşman odur. Ve onu susturmak için demokrasi yalanları bir anda sona erdirilir. Dün, demokratik haklarını kullanmak isteyenlere yapılan bu saldırı bu ülkenin demokrasiyle değil faşizmle yönetildiğini bir kez daha göstermiştir" dedi.

Açıklamaya destek veren **Çağdaş Hukukçular Derneği Genel Sekreteri Selçuk Kozağaçlı** da, Ankara İl Emniyet Müdürlüğü'nü olaydan birinci derecede sorumlu tutarak, Çevik

Kuvvet Şubesi'nin lağvedilmesini istedi. Benzeri olaylarda sorumluların bulunması için çevik kuvvet polislerine numara verilmesini isteyen Kozağaçlı, "Adeta yasadışı bir iş yapıyor gibi yüzlerini kasklarla koruyorlar. Güvenliğimize yöneltilmiş en büyük tehdit Ankara İl Emniyet Müdürlüğü Çevik Kuvvet Şubesi'dir" dedi. Kozağaçlı ayrıca polis amirleri hakkında yasal işlem başlatılacağını kaydetti. Gözaltına alınanlardan 27 kişi 18 yaşından küçük olduğu için aynı gün serbest bırakılırken, 43 kişi ertesi gün çıkarıldıkları savcılık tara-

findan ifadesi alındıktan sonra bırakıldı. 87 kişi ise **"polise mukavemet etmek"** ve 2911 sayılı **"Toplantı ve gösteri yürüyüşleri yasasına muhalefet etmek"** gerekçesiyle tutuklanarak Sincan hücre tipi hapisnelerine konuldu.

19 Temmuz'da da HÖC seçimi boykot eden üyelerinin polis saldırısına maruz kalması ve 87 üyelerinin tutuklanmasını protesto etti. Polisin HÖC'lülere saldırdığı Yüksel Caddesi'nde bir araya gelen HÖC'lüler **"Tutuklananlar serbest bırakılsın", "Seçim çare değil, tek yol devrim", "Baskılar bizi yıldıramaz"** sloganlarını atarak arkadaşlarının serbest bırakılmasını istedi.

Korkut'un ardından, eylem günü gözaltına alınan ve oğlu daha sonra tutuklanan Semih Eyylik de karşılaştıkları muameleleri anlattı. Eyylik, tutuklanan oğlunu görmeye gittiğini belirterek, "Oğlum girişte ayakkabı çıkarmayı reddettiği için falakaya yatırılmış. Sırtı harita gibiydi. Neyle vurduklarını sordum kendisine, bilmiyormuş. Böyle insanlık mı olur? Gözaltına alınanlar arasında kavgaların ardından kitle sloganlarla dağıldı.

(Ankara)

Sabahın erken saatlerinde onlarca, yüzlerce işsiz iş bulma ümidi ile meydana doluyor.

Bir zamanlar "Amale Pazarı" olarak adlandırılan, işsizlerin-boş olanların, iş bekleme yerleri, "Emeğin gündelik olarak pazara sunulduğu" işçi meydanlarının varlığına belki de birçoğumuz ilk defa, yıllar önce çekilmiş bir Kemal Sunal filminin (Kibar Feyzo) karelerinde tanık olmuştuk. Filmde sabah erken saatlerde çeşitli emekçi semtlerden gelen işsizler bir meydana dolmuşlar ve kendilerini işe götürecek patronlarını bekliyorlardı. İş verecek olan geldiğinde itiş kalkışlar arasında onun etrafında toplanıyor ve kendilerini götürmesi için uğraşıyorlar. Tabii patron da aralarından en "iyilerini" (güçlü, kuvvetli olanları) seçiyor ve bir kamyonun arkasına tıka basa doldurarak, işe götürüyordu.

Yıllar sonra bugün ismi değişse de (İşçi Meydanı deniyor. Çünkü iş bekleyenler bu adlandırmayı aşağılayıcı buluyor. Pazarın bir malın alınıp satıldığı yer olduğunu, kendilerinin mal olarak değerlendirilmesini istiyorlar) ve daha modern(!) bir hal olsa da bir kez daha İstanbul'un çeşitli semtlerinde varlıklarına tanıklık ediyoruz. Bugün İstanbul'un birçok bölgesinde İşçi Meydanları hala varlığını sürdürüyor. Avrupa yakasında, birçok yerde (Aksaray, Eminönü, Şişli, Kağıthane, Armutlu, İstinye vb.) işçi meydanlarına rastlamak mümkün.

"Helal" yoldan ekme kazanmanın bedeli

Bir iki işçi meydanına yolumuz düşüyor. Tanımak istiyoruz onları, hangi illerden geldiklerini, onları buralara süren nedenleri, yaşadıkları sorunları öğrenmek istiyoruz. Ve sizlere her biri yaz kış demeden sabah 06.00-07.00 arası işçi meydanına gelip, akşamın geç saatlerine kadar her gelen kişiyle veya arabayla ümide kapılıp, "helal" yoldan ekmeğini kazanmayı, "emek gücünü" satmayı bekleyen bu insanları tanıtmak ve yaşadıkları sorunlardan bahsetmek istiyoruz.

Meydana vardığımızda, "merhabamız" sı-

cak karşılıyor. Ve "hoş geldiniz, buyurun" deniyor. Yer gösteriyorlar, aralarına sıkışıyoruz. Meydanda bazen bir kaldırımda bazen de çimenlerin üzerinde oturuyoruz. Gelme nedenimizi anlatıyoruz. Bizleri tanımadıklarından dolayı ilk başta biraz çekinerek sorularımıza cevap veriyorlar. Kısa ve öz... Ve bizleri tanımak için kendi aralarında "bu kimdir, ne için gelmiştir vb." Kürtçe diyaloglarına anladığımız kadarı ile cevap vererek, güvenlerini kazanmaya çalışıyoruz. Daha sonra gazetemizin işçilerin, köylülerin ve diğer emekçilerin sorunları ile ilgilendiğini ve duyarlı olduğunu, onlardan yana, emekten yana olduğumuzu söyledikçe ve sohbetimizi yaşadıkları sorunlara getirdikçe bizlere ısınıyorlar ve mesafeli duruşlarını bırakarak, sohbetimizi genişletme istemimize ayak uyduruyorlar. Her sohbetimizde çay söylemekten veya bir sigara vermekten geri durmayarak, misafirperverliklerini gösteriyorlar. Bir arkadaşımız onları daha yakından tanıyabilmemiz, sorunlarını öğrenebilmemiz için haklı olarak, onlarla birlikte en azından sabahtan akşama kadar burada yanlarında durmamız halinde mümkün olduğunu söylüyor. Biz de katılıyoruz ve bir iki saatlik konuşma ve tanışma ile bunun olamayacağını bildiğimizi, haklı olduğunu, bundan sonra düzenli olarak yanlarına uğrayacağımızı söyleyerek, bir nevi özeleştiriyoruz. Daha sonra sohbetimize başladığı-

mız yerden devam ediyoruz.

Konuşmalarımız sırasında ilk olarak nereden, niçin geldikleri, sorular üzerinden geliyor. Meydanlarda iş bekleyenlerin büyük bölümü T. Kürdistan'ından gelmiş ve Kürtler. İç Anadolu'dan gelenler de (Çorum, Yozgat, Sivas, vb.) ağırlıkta. Burada bir parantez açmak istiyoruz. Çünkü işçi meydanlarında yaptığımız görüşmelerimizde, karşılaştığımız bir nokta (meydanlarda bekleyen işsizlerin bileşimi) bizlere olabildiğince garip geliyor. Öyle ki bir meydana birçok ilden gelenler mevcutken yani karışık iken bazılarında tek bir ilden gelenler, bazen de tek bir köyden gelenler ağır basıyor. Bu durumun nedenini sorunca köydeki durumlarının aynı olması, akraba olmaları, dayanışma ihtiyacı vb. nedenler sıralanıyor peşi sıra...

Sorunların nedeni işsizlik

Hepsinin memleketlerinden buralara gelme nedenlerinin başında ise işsizlik var. Meydanlarda bekleyenlerin bir kısmı daha önceleri 15-20 sene önce buralara gelmişken, kimileri ise devletin göç ettirme politikası sonucu köylerini bırakmak zorunda olanlar. Ve tabii ki geçici olarak, sadece yazın çalışmak için gelenler de bulunmakta. Yani anlayacağımız kimisi bir-iki aydır kimisi bir iki sene kimisi ise 10-15 sene her sabah bu meydanlara gelerek iş bekliyor. Yine meydanlarda

bekleyenler arasında 20-30 yaş arası genç diyebileceğimiz insanlar bir hayli fazla. (Bunların arasında lise ve üniversite okuyan ve okul harçlıklarını ve masraflarını çıkaranlar da dikkatimizi çekiyor.) Bunun yanı sıra torun sahibi olmuş 60'ına merdiven dayamışlar da yok değil. Ayrıca eşini ve çocuklarını memlekette bırakarak gelen ve onlara para göndererek geçimlerini sağlamaya çalışan insanların sayısı da haylice fazla. Son olarak kaldıkları yerleri sorduğumuzda çok azının evi olduğunu öğreniyoruz. Birçoğu üçerli beşerli arkadaşları ile kalıyor. Kiraladıkları evler de işçi meydanlarına yakın yerler. (Onca geçim zorluğu birde yol parası verme zorunluluğu yüzünden çekilmez kılınmasın diye.)

Burdaki yaşamlarına ve yaşadıkları sorunlara dair sorduğumuz sorularımıza verdikleri cevaplarda ise ilk olarak, uzun bir süredir işçi meydanlarına gelenler, yıllar önce (10-15 yıl önce) iş beklemedikleri bu meydanlarda beklemelerinin yasak olduğunu belirterek, "o günkü ismi ile amale pazarını dağıtmaya çalışan polisler ve zabıtalara aramızda sürekli kovalamaca yaşıyorduk. Yakınlarımızda duran her aracın etrafını sarıyor ve işi alabilmek için birbirimizle yarışırdık. Ve bazen de aramızda bu yüzden kavgalar da çıkıyor değil" diyorlar.

"Bu ülkede işçi olarak zenginleşmek imkansızdır"

İşçi meydanında nakliyecilik yapan küçük kamyonetleri ile işsizlerle birlikte bekleyenlerin de olduğunu meydana gittiğimizde öğreniyoruz.

Nasibin varsa gidersin, olmadı mı beklersin...

Diyarbakırlı bir işçi söz alıyor bizden bir ara. "Size ne diyelim?" diyor ve özetliyor yaşadıklarını: "ağır işlere soyunuyoruz sabahın köründe, kimimiz boya badana için, kimimiz ev taşıma, kimimiz inşaat için. Ne iş olsa yapan da var. İşçiye ihtiyacı olanlar uğrar buraya, duruma göre bir, iki, üç bazen de beş on işçi alan gidiyor. Yevmiye 20-30 YTL ile 40-50 YTL arası değişiyor. Herkeste her gün bir umut ama iş çıkmadığı günler de oluyor. Öğlen yemeği ya simit ya da bir ekmeğe. Ekmeğin içine bir şeyler katabilenler şanslı. Bazen iş sabahın erken saatlerinde bulur bizleri, bazen de öğleden sonra. Her şey kısmet bizim için." Bir başka meydanda Ağrılı Ziya abiye soruyoruz, "Sen ne diyorsun abi?" diye. O da anlatmaya başlıyor yaşadıkları sıkıntıları. "Buralarda çok zor koşullarda kalıyoruz. Üç gün çalışıyor dört gün aç kalıyoruz" diyor ve sonra devam ediyor "benim 4 çocuğum var, bir de hanım bırakmışım orada. Çoluk çocuğuma bir ekmeğe vereyim diye. Ağrı'da boşluk, bir iş yoktu. Sel felaketinde zarar gördük. Canlar gitti, evler, mallar gitti. Devlet hiçbir yardımda bulunmadı. Adam gelir adamını seçer nasibin varsa gidersin olmadı mı beklersin. Doğu'nun insanı çok perişan, orada da perişan, burada da perişan. Aileme bu yedi ayda sadece 600 YTL gönderebildim. Burada geçim de zor. Her gün çalışsan ne olacak?"

Sohbetlerimizin devamında İstanbul'daki gelir uçurumuna, fakir ile yoksul ayrımına, yozlaşmaya ve kültürel dejenerasyona sözü getiriyorlar. Genç bir arkadaş, "adam burada hayvanına yemek veriyor. Biz burada yemek bulamıyoruz. Kedisine köpeğine kebab alıyor, tabağı önüne ve-

riyor. Geçen gün bir işe gittim Ortaköy'de. Bir düğün vardı. Masraflarını sordum. 400 milyar. Onların bir günde harcadığı para ile biz burada bir ay geçiniyoruz. Doğu'da kimi insanlar aç yatıyor" diyerek tepkisini gösteriyor. Bir başka arkadaş da, "adamlar çalışmıyor, sabahtan akşama kadar yiyor içiyor eğleniyorlar, sen çalışıyorsun. Giyimine kuşamına bakıyorsun her şeyleri sana ters. Buralar bize göre değil. Buraları terk etmek istiyorum" diyerek hem yaşadığı sınıfsal çelişkiyi hem de kültürel çelişkiyi ifade ediyor.

Unutmadan bugünün işçi meydanında nakliyecilik yapan küçük kamyonetleri ile işsizlerle birlikte bekleyenlerin de olduğunu meydana gittiğimizde öğreniyoruz. Tabi onlar da sadece bugün bu meydanlarda beklemiyor, yıllar önce de varmışlar. Onların da meydana bekleyenlerden pek bir farkları yok. Sadece onlar ekmeğe tekneleri olan küçük kamyonetleri ile bekliyorlar.

İnsanca yaşamak zor!

Meydanda kamyoneti ile iş bekleyen abi ile görüşüyoruz. "Namuslu bir iş yapıyorum" diyerek başlıyor konuşmaya. "Benim bir arabam var. Ben ona kırmızı öküz diyorum. Bu kırmızı öküz benim en iyi arkadaşım. Benim ekmeğe teknemdir çünkü" diyerek konuyu orada bekleyen işsiz arkadaşlarına getiriyor. "Burada bekleyen bu insanların çoğu benim hemşehrmdir. Bunların sorunlarını yaz. Bu ülkede işçi olarak zenginleşmek imkansızdır. İnsanca yaşamak ise oldukça zordur. Çok adaletsizlikler var. Ha haksızlıkları görmüyor değiliz. Gözümüz ne kör ne de aptalız. Ama burada sesini duyuramıyorsun. Lanet olsun diyorsun görmezden geliyorsun" diyerek, sistemin insanlarımızı çaresiz bıraktığını vurguluyor...

Son olarak meydana ayrılırken Hasan abi ile tanışıyoruz. O da bizlere sıkıntılarını aktarı-

"Adam gelir adamını seçer nasibin varsa gidersin olmadı mı beklersin. Doğu'nun insanı çok perişan, orada da perişan, burada da perişan. Aileme bu yedi ayda sadece 600 YTL gönderebildim. Burada geçim de zor. Her gün çalışsan ne olacak?"

yor. 1994 yılında Hakkari'den İstanbul'a göç etmiş olan Hasan abi, evini geçindiremediği için büyük sıkıntı çektiğini aktarıyor. Genellikle inşaat işleri ve ev taşıma işleriyle uğraştığını kaydeden Hasan abi, "Özellikle kış aylarında büyük sıkıntı yaşacağız. Çünkü inşaat sezonu bitiyor ve biz daha az iş bulabiliyoruz. Kışın da talep çok az olsa bile iş bulma umuduyla geç saatlere kadar pazarda bekliyoruz. 4 çocuk babasıyım ve 3 tanesi okula gidiyor. Bir iki ay sonra bu çocukların okula gidecek ve ben onlar için hazırlık yapamıyorum. Bu beni çok üzüyor. İşsizlik çok önemli bir sorun" diye konuşuyor...

Uğradığımız işçi meydanlarında yaptığımız ilk gözlemlerden ve konuşmalardan, kabaca, esasta o günden (Kibar Feyzo'nun çekildiği o yıllardan) bugüne değişen bir şeyin olmadığını öğreniyoruz. Yine sabahın erken saatlerinden itibaren meydana gelen işsizler, kendilerini götürecek patronu

bekliyor. Yine bekleyenlerin büyük bir bölümü T. Kürdistanı'ndan gelenler. Yine sabahın erken saatlerinde onlarca yüzlerce işsiz iş bulma umidi ile meydana doluyor. Ve sonra meydanlarda saatlerce, gün geliyor soğuğa yağmura, kara, gün geliyor sıcaklara karşın beklemeler devam ediyor. Yine kimi gün boyunca iş bulabilirken, kimi "kısmet öbür güneymiş" diyerek, ekmeğini kazanma umudunu öbür güne saklıyor... Özcesi bir zamanların "amele pazarında" bugünün "işçi meydanında" aynı görüntüler yaşanıyor. Sorunlar da, yüzler de, umutlar da çoğu kez aynı... (İstanbul)

BURSA

Bursa'da KESK üyesi emekçiler IMF uşağı AKP hükümetinin Temmuz ayında verdiği % 3 zammı maaş bordrolarını yakarak protesto etti.

12 Temmuz günü Mafel Kafe önünde toplanan kamu emekçileri burada "Sefalet teslim olmayacağız", "IMF uşağı hükümet istifa", "Yüzdelik zam değil toplu sözleşme", "Emek düşmanı partilere oy vermeyeceğiz" vb. slogan ve alkışlarla Eski Adliye Sarayı Meydanı'na kadar yürüdüler. Burada kamu emekçileri adına bir açıklama yapan Bursa Eğitim-Sen Şube Başkanı Kemallettin Yıldız yıllık enflasyon rakamlarına vurgu yaparak "Yıllardır sesimize kulak vermeyen, kamu emekçilerinin taleplerini duymazdan gelen AKP hükümetine bir kez daha sesleniyorum; rakamlarla kandırılmak, vaatlerle uyutulmak değil, insanca yaşayacak bir ücret istiyorum" dedi. Kamu emekçileri, yanlarında getirdikleri maaş bordrolarını yakarak IMF uşağı hükümeti protesto ettiler. (Bursa)

KESK üyesi emekçiler alanlara çıktı!

KESK, emekçilere dayatılan sefalet zammını protesto etti

Kamu emekçilerine yapılan günlük 1.17 YTL'lik zammın kabul edilemez olduğunu dile getiren KESK, "Enflasyon düşük çıktı", "Memuru enflasyona ezdirmiyoruz" açıklamalarını da doğru bulmadığını açıkladı.

* Kamu emekçileri "İnsanca yaşanacak bir ücret" talebiyle 13 Temmuz Cuma günü bordrolarını yakarak eylem yaptı.

Ankara Kızılay'da YKM önünde biraraya gelen kamu emekçileri buradan Başbakanlık binasının önüne kadar yürüdü. Polis barikatı ile karşılaşan emekçiler "Emekçiye değil, çetelere barikat", "IMF'ye uşak, halka Kasımpaşalı", "Sefalet teslim olmayacağız" sloganlarını haykırdı. Eyleme Rehabilitasyon Merkezi'nde sendikasıylaştıkları için işten atılan işçiler de katıldı.

Basın açıklamasını yapan KESK Genel Başkanı İsmail Hakkı Tombul, AKP'nin geçtiğimiz 5 yılda emeğiyle geçinen kesimlere daha fazla yoksulluk ve yoksunluktan başka bir şey getirmediğini söyledi. Seçimler öncesinde birbiri ardına açıklanan pembe ekonomik tabloların gerçeği yansıtmadığını ifade eden Tombul, "AKP iktidarı boyunca yaşadığımız yoksullaşmanın boyutları, 'kerameti kendinden menkul' enflasyon rakamlarıyla

örtülemeyecek kadar büyüktür" dedi.

AKP'nin, döneminde gerçekleştiği iddia ettiği ortalama yüzde 7.5'lik büyümeyi emekçilerle paylaşmadığını ifade eden Tombul, "AKP hükümeti rakamlar yerine, sokaktaki vatandaşın durumuna bakmayı tercih etse, ekonominin gerçek durumunu çok daha kolay anlayacaktır" diye konuştu.

Kamu emekçilerinin maaşlarının tek kişinin aylık asgari yoksulluk sınırı olan bin 100 YTL'ye yükseltilmesi gerektiğinin altını çizen Tombul, taleplerini şu şekilde sıraladı:

"Hükümete bir kez daha sesleniyoruz; rakamlarla kandırılmak, vaatlerle uyutulmak değil, insanca yaşayacak bir ücret istiyoruz. Sipariş edilen enflasyon rakamları üzerinden değil, gerçek fiyat artışları üzerinden yaşadığımız kayıpların telafisini istiyoruz. Yıldan yıla küçülmek değil, büyümeden hakkımız olanı almak istiyoruz. Ağustos ayında hükümetle kamu çalışanları arasında yapılacak olan müzakereler toplu görüşme değil, toplu sözleşme olmalıdır."

KESK üyeleri basın açıklamasının ardından yaşadıkları sefaletin vesikası olarak gördükleri maaş bordrolarını yaktı.

* Kamu emekçileri İzmir'de de Konak Eski Sümerbank önünde toplanarak Büyükşehir Belediyesi önüne yürüdüler. Burada bir konuşma yapan

Fevzi Ayber, "Rakamlarla kandırılmak, vaatlerle uyutulmak değil, insanca yaşayacak bir ücret istiyoruz" sözleriyle AKP'yi eleştirdi.

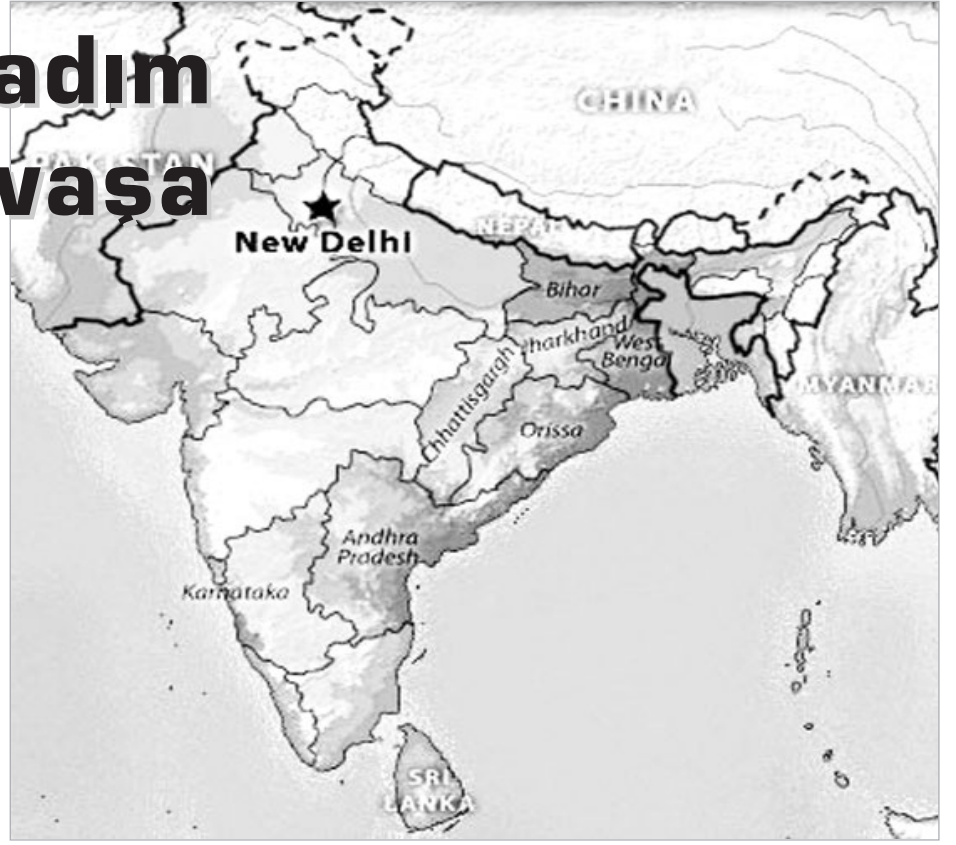
* İstanbul'da ise Taksim Gezi Parkı'nda biraraya gelen kamu emekçileri; "Sefalet teslim olmayacağız" sloganını haykırdı. Hükümetin gerçekçi olmayan enflasyon rakamları ile emekçileri mağdur ettiğini söyleyen Emin Ekici, mücadele etmekten vazgeçmeyeceklerini söyledi.

* Adana İnönü Parkı'nda ise "IMF'ci başbakan istemiyoruz", "IMF'nin imamı kaçsın vatani" sloganlarını haykıran kamu emekçileri AKP'nin 5 yıl boyunca sadece IMF bürokratlarının yüzünü güldürdüğünü dile getirdiler.

* Kamu emekçileri Şanlıurfa'da Karakayın İş Merkezi önünde, Dersim'de de Yeraltı Çarşısı üzerinde bir basın açıklaması yaptılar.

(H. Merkezi)

Gerilla savaşımdan adım adım hareketli savaşa

Hindistan'da Halk Savaşı yürüten Hindistan Komünist Partisi (Maoist) hatırlanacağı üzere bir süre önce 9. Kongresini (Birlik Kongresini) yapmıştı. Bu kongrede alınan kararlardan biri de gerilla savaşının hareketli savaşa çevrilmesi meselesiydi. HKP(M)'nin kitle yayın organı People's March'ın Dandakaranya Özel Bölgesi'nde görevli HKP(M) Merkez Komite üyesi Yoldaş Sonu ile bu kararın ne anlama geldiğini ve karşılaştıkları sorunları anlatıyor. İki yıldır özeldir Chattisgarh eyaletinde sürdürülen ve yüzlerce köylünün öldürülmesine ve on binlercesinin yerlerinden zorla göç ettirilerek özel kamplara doldurulduğu, köyle- rin küle çevrildiği ve Solva Judum adı verilen saldırdılar üzerine de Yoldaş Sonu önemli bilgiler veriyor. Söyleşinin çok uzun olmasından kaynaklı belli bölümlerini çıkartarak yayınlıyoruz.

Dandakaranya Gerilla Bölgesi'nin herhangi bir yerinde Yoldaş Sonu ile özel söyleşi:

- *Devletin Salva Judum Kampanyasıyla (SJK) askeri kitle seferberliği ve politik mücaddelesi taktiklerinin sizi bir iç savaşa sürüklediği ve kuşattığı ne kadar doğru?*

Düşmanın SJK ile ileri sürdüğü taktikler karşı-ayaklanma taktiklerinden ve askeri taktiklerle "ezip geçmek"ten başka bir şey değildir. Düşman "hepsini yak, her şeyi yık, hepsini öldür" şeklindeki en zalim taktiklerini yaşama geçirmiştir. **Dünya kitleleri giderek daha bilinçli hale geldikçe, "sivil" toplumu ikna etme faaliyetlerini de yaşama geçirmektedir.** Bunlar, uzun zamandır herhangi devrimci bir savaşta düşmanın uyguladığı sopa-havuç taktikleridir. Salva Judum askeri seferberliğinin toplu katliamının arkasındaki gerçek amaç ne olursa olsun, esas meselenin "terörist" Naksalistleri ortadan kaldırmak olduğunu açıkça söylüyorlar. Son 30 yıldır mücadele yürüten devrimcileri kitlelerden cinayetlerle, zulümle, evleri yakarak, ürünleri yok ederek, diğer mülklerini yağmalayarak ve bu tür diğer yöntemlerle kopartmaya çalışıyorlar. Ve buna da kitlelerin gönüllü isyanı ve "Naksalist teröre" karşı barışçıl/şiddet içermeyen devrim olarak "barış kampanyası" denmektedir. Bu, Göbell'vari bir propagandadır. Böylesi bir durumda, kitlelerin kendini savunmalarını yoğunlaştırmaları kaçınılmaz hale gelmiştir. **Kitleler, eşsiz fedakarlıklarla savaş vermektedir. Onlar, yönetici sınıflar tarafından ezilen kitleler üzerinde dayatılan haksız bir savaşla yüz yüze.** Gerici güçlerin katliamlarına direniyorlar. Düşman bu bölgede bunu iç savaş olarak tanımlamakta.

Belki de, düşmanın kuşaklar boyunca şiddetli bir şekilde görmezden gelinen ve sınırsız bir sömürüyle yüz yüze olan Adivasi (Hindistan'da kastlar halinde değil de kabileler halinde örgütlenmiş ve kültürleri Hindu olmayan yerli halk) kitlelerin üzerine binlerce polis ve para-militer gücü göndererek yarattığı savaş, bir iç savaştan başka bir şey olamaz. Düşmanın Salva Judum aracılığıyla askeri kitle seferberliğini yaşama ge-

çirdiğini söylediniz. Akli başında hiç kimse, onların kitle hareketi başlattığına inanamayacaktır. Salva Judum saldırganlarının ve polislerin terör yarattığı 500 ve daha fazlası köyü görürsek; sayıları 50 bine ulaşmış kampların durumunu anlayabiliriz. **Bunun askeri kitle hareketi olduğunu düşünürsek, geniş kitleleri anlamakta hata yaparız. Sizin sorunuz hakkında düşünürken Gramsi'nin söylediklerini hatırladım.** Gramsi, faşist bir örgütün de faaliyetleri için kitlelerin onayını elde etmeye çalıştığını söylemiştir, bu amaçla meşruluk için ve kitleleri seferber etmek üzere çalışır. Mao yoldaş da çok açık söylemiştir: "Halkın düşüncelerini kalıba sokmak, karşı-devrim ve devrim için şart olmaktadır." İşte Salva Judum'la yapılmak istenen tam da budur. Son süreçte ve zorla yaptıkları şey budur.

Kuşatma yaparak düşman bu taktiği uyguluyor. Devlet güvenliği adı altında yaygın bir şekilde (3-5 km aralıklarla) kamplar inşa ediyorlar. Maad Tepeleri'ni kuşatmanın bir parçası olarak Maad Tepeleri'nin etrafına çok sayıda kamp kurdular. Yol, nehir kenarlarına ve diğer hayati önemdeki bölgelere kamplar inşa ettiler. Bölgeler ve alt bölgeler arasındaki iletişimi kopartmaya çalışıyorlar. Kamplar ve güç yığınağı bize Jammu ve Keşmir'i ve ülke sınırlarına yığılan gücü hatırlatmaktadır. Buna sadece karşı kuşatmayla karşı konulabilir. Geniş kitleler karşı kuşatmamız için büyük bir kaynaktır. Bizim esasımız hem politik ve hem de askeri düzlemde bir mücadeledir.

- *Liberal burjuva ve ilerici düşüncedeki örgütler iki düşünce ileri sürüyorlar. Her iki tarafın koşulsuz ateşkes ilan etmesiyle ve görüşmesiyle sorunların çözümü. Sizin yorumunuz?*

Ateşkes ilanını ilk kim yapmalıdır? Bu önemli bir meseledir. Ezilen kitlelere karşı binlerce gücünü gönderen ve sizin de söylediğiniz gibi iç savaş düşkünü olan hükümetin kendisidir. Öncelikle hükümet barışçıl bir atmosfer kurmalıdır. Tüm güçlerini geri çekmelidir. Kitlelerin asgari sivil ve demokratik haklardan yararlanması için koşulları sağlamak zorundadır. Bunlar ateşkes

ilan ettikten sonra hükümetin yapması gereken hareketlerdir. Daha sonra görüşmek anlamlı olacaktır. Bundan sonra ateşkes ilan etmekte tereddüt etmeyiz. **Bunun aksi davranmak koyunun kasaba inanması gibi olacaktır. Biz hiçbir zaman görüşmelere karşı olmadık.** Bu meselede Chattisgarh Eyalet Hükümeti ile merkezi hükümet arasındaki farklılıklar ortadadır. Merkez, görüşmelerin eyalet hükümetinin işi olduğunu söyleyerek topu eyalet hükümetinin sahasına atıyor. Eyalet hükümeti ise topu geri Merkezin sahasına atarak 'Naksalist sorunu ulusal bir sorundur ve Merkez görüşmeleri yürütmelidir' diyor. Aslında bunlardan hiçbiri kitlelerin sorunlarının barışçıl bir atmosferde görüşme yoluyla çözülmesini istememektedir.

Buna rağmen, ilerici düşüncedeki aydınlar esas olarak basın açıklamalarıyla kendini sınırlamaktadır. Hükümet üzerinde daha büyük baskı yapmaya ihtiyaç vardır. Sadece koşulsuz olarak kitlelerin tarafında düşünür ve hareket ettikleri zaman ilerici olarak daha büyük itibar kazanacaklardır. Bu doğrultuda hareket edeceklerini umut ediyoruz; zira serbestleştirme, özelleştirme, küreselleşme politikaları doğrultusunda kullanılan insanlık dışı, soykırımcı baskı biçimleriyle ülkenin ezilen kitleleri bir kenara itilmektedir.

Devrimci harekette nitel bir değişim söz konusu!

- *Hükümetin Jan Jagaran Abhiyans gibi baskı kampanyaları Bastar halkı ve partiniz için yeni bir şey değil. Daha önceki iki kampanyayla karşılaştırıldığında SJK'da nitel bir değişim var. Neden ve nasıl?*

Söylediğiniz gibi bu baskı kampanyaları yeni değildi. Daha önce de iki kampanya uygulanmıştı; Jagaran Abhiyans adı altında biri 1991'de, diğeri 1997'de. Fakat önceki kampanyalar ve bugünkü arasında nitel bir fark var. Çünkü devrimci harekette birçok nitel değişim mevcut. Dandakaranya'da halkın alternatif demokratik sistemi oluşturulmuştur. Bu uzun süreli devrimci savaş yolunda ilerlemektedir. Bu gelişmeden med-

yadaki sansasyonel haberler vasıtasıyla haberdarsınız. Bu nedenle yönetici sınıflar devrimci hareketin güçlenmesinin ve yayılmasını engellemek ve bu hareketin sonunu görmek için savaşmaya karar verdiler.

İkinci soruya gelince; bunu küreselleşme, serbestleştirme, özelleştirme ekonomik politikalarının ışığında görmeliyiz. Jharkhand, Chattisgarh ve Orissa'da bol mineral yatağı bulunmaktadır. **Bu ormanlarda değerli kaynaklar mevcuttur. Yukarıda açıkladığım gibi, sadece Chattisgarh'da eyalet hükümeti 130 milyar dolarlık bir yatırım anlaşması imzaladı.** Devrimci hareket, bu sermaye yoğun projelerin uygulanmasında engel durumdadır. Bu problem çözülmediği sürece, anlaşılan yatırımlar gerçekleştirilemez. Yenileri de imzalanamaz. Bu nedenle yönetici sınıflar bölgelerini büyük sermaye için güvenli hale getirmek için devrimci hareketin köklerine karşı savaşma kararı almıştır.

Üçüncü ve sonuncusu; önemli bir konuda yereldir. Salva Judum'un başlatılmasından sonra, devrimci kitle örgütleri ve devrimci kitleler, Janathana Circars halk hükümetinin önderliği altında Bhairamgarh'ın sadece İndravathi bölgesinde toprak ağalarına ait 800 acre (1 acre= 4,39 dönüm -çn) toprağı ele geçirdi. Bu topraklar 150 yoksul köylü ailesine dağıtıldı. Tüm köylerde belli bir miktar toprak kolektif tarım için ayrıldı. Bu iş burada bitmedi. **Halk tüm bu toprakları işliyor. 1917'de devrimci kitleler Telangana ve Andhra bölgelerinde acre'lerce toprağı ele geçirmişti. Bunların da bir kısmı dağıtılmıştı. Fakat "devlet" bu toprakların işlenmesini zorla engellemişti. Bu toprakların bir kısmı parça parça yeniden toprak ağalarının kontrolü altına girdi ve bir kısmı taktik olarak satıldı. Aksi halde nadasa bırakılırdı. Ancak bu Dandakaranya ile aynı durum değil. Toprak ağaları köylülerin el koyduğu toprakları ele geçirmek isterlerse SJ devam etmek zorundadır. Bu nedenle hareketi kırmak için çok daha fazla bir güç gerektirir. Tüm toprak ağaları bilmektedirler ki; bu şekilde giderse yaşayamayacaklardır. Toprak ağaları köylerini terk ettiler ve Judum'u kasabalardan yönetiyorlar.**

İfade ettiğim tüm bu şartlar 1991-1997'den farklıdır. Kampanyaların doğasındaki temel fark, bu zeminde bakılırsa anlaşılır. Daha önceki kampanyalar yerel eyalet hükümetinin inisiyatifindeydi; bugünkü ise bir bütün olarak Maoist harekete karşı Düşük Yoğunluklu Savaş'ın karşı-ayaklanma metodlarının bir parçası olarak Merkez tarafından yönlendirilmektedir.

Savaş yeteneği, savaşarak gelişir!

- *SJK sırasında Ana Gücünüzde 2-3 kat, Temel Gücünüzde 10 kat bir artış olduğunu öğrendik. Nitel bir değişim olmaksızın savaşçı gücünüzü nasıl artırıyorsunuz?*

Haklısınız. Bizim Ana Güçlerimiz, İkincil Güçlerimiz ve Temel Güçlerimiz sayısal olarak arttı. Fakat rakamlar açıkladığınız gibi farklıdır ve teknik bir meseledir. Yedek sorunuz daha önemli. Niteliksel bir değişim olmadan savaş yeteneğimizi nasıl yükselttiğimizle ilgili sorunuz çok ciddi. Ancak bizim savaş kapasitemiz yükseldiği zaman nitel bir değişim olacaktır. Güçlerin sayısal artışı tek başına işe yaramaz. Bu, meselenin sadece bir boyutudur. Bir diğer ve önemli boyut ise artan gücümüzün hücum gücünün gelişmesidir. Hücum gücünü yükseltmek için ateş gücü yükseltilmelidir. Savaş uzmanlığı da artırılmalı. Tüm bu konular birbirine bağlıdır.

Hareketli savaşa geçmek için savaş yeteneğimizi artırmalıyız. Bu nasıl ortaya çıkacak? Savaş yeteneği ancak savaşarak gelişir. Salva Judum bize çok şey öğretti. Şu, bizi sürekli savaş içinde tutuyor. Su şekilde gücümüz arttı. Gerilla eylemlerinde yeni deneyimler kazanıyoruz. Bu deneyimlerden gelen derslerin ışığında, güçlerimizi eğitmek için gerekli değişiklikleri yaptık. Silahlarımızda belli gelişmeler elde ettik... Rani Bodili olayı (15 Mart 2007) iyi bilinir. Bu olay Hindistan tarihinde devrimciler tarafından bu kadar büyük sayıda düşman gücünün öldürüldüğü tek olaydır. Bu cüretkar saldırıda 36 silah ele geçirdik. Bu kahraman saldırıda kahraman gerillalarımızdan 6'sını yitirdik. Onların idealleri ve savaş yetenekleri gelecekteki pratiğimizi aydınlatacak.

- *Devlet aygıtının büyük gücüne karşı durmada kapsadığınız güçlerin ve ya-kun gelecekte sizi bekleyen savaş biçiminin doğası üzerine daha ayrıntılı bilgi verir misiniz?*

Halk Kurtuluş Gerilla Ordusu (PLGA) içinde üç çeşit güç bulunuyor: 1) Ana güç, 2) İkincil (Bölgesel) güç, 3) Temel Güç (milis). Güçlerimizin bu üç çeşidini açık olarak tanımladık. Bu tanımlamaya göre Ana Güçler, tek bir bölgeyle sınırlanmazlar. Dandakaranya'nın herhangi bir yerinde savaş hareketini gerçekleştirirler. Bunlar esas olarak Bölgesel Askeri Komisyon'un önderliğinde hareketlerini planlarlar. Bununla birlikte güçler geliştikçe, savaş eylemi Alt-bölgesel Komutanlık önderliğinde planlanır. Baştan sona, tüm Ana Güçler Özel Bölgesel Askeri Komisyon'un direkt önderliği altındadır.

Şu anda, Bölük'ü (70 ila 100 kişilik) Ana Güç olarak düşünüyoruz. Bölük'ün düzenli orduda ilk bölük olacağını düşünüyoruz. Bunun Halk Kurtuluş Gerilla Ordusu'nun Halk Kurtuluş Ordusu'na dönüşümü için harcanan ciddi çaba içinde ilk önlem olduğu söylenebilir. Yani, İkincil Güçlerimiz

ve Ana Gücümüzü sadece bir alanla sınırlandırmıyoruz. Savaş eylemlerinin ihtiyaçları temelinde tüm güçler bir araya getirilebilir. Fakat sorumlulukları farklıdır. Bu güçler kendilerini kumanda ederler. Parti komiteleri de her bir askeri teşekkül içinde var olurlar.

İkincil Güçlere gelince, bunlar şimdi her bir Tümen Komiteleri'nin direkt önderliğinde çalışıyorlar. Müfrezede düzeyinde teşkil edildiler. Esasen, bu noktada açıklanması gereken önemli bir mesele var. Ne zaman ki özel bir operasyon olur, o durumda bunlar Merkezi Askeri Komisyon, Özel Bölge Askeri Komisyonu'nun talimatlarını uygulamak zorundadırlar. Tüm güçlerin hep birlikte gerilla savaşını yoğunlaştırmaya ihtiyaçları vardır. Gerilla savaşı hareketli savaşa yükseltilmelidir, aksi takdirde çürürler. Bu askeri bir ilkedir. Bu, Yoldaş Mao, Yoldaş Giap ve diğer birçokları tarafından güçlü bir şekilde ortaya konmuştur.

Merkezileşme, düşmanla savaşmak için şarttır!

- *Savaşın "gerilla savaşından" "hareketli savaşa" ilerletilmesi raporları mevcut. Bu ne anlama geliyor ve ne gerektiriyor? Bunun uygulanışını anlamak sıradan bir kişi için zor.*

Hareketli savaşın ilk özelliklerinden biri büyük teşekküllerdir. İkincisi gelişmiş savaş yeteneği. Büyük teşekküller güçlerin merkezileştirilmesi olarak görülme-

lidir. Normalde gerilla savaşı vur-kaç yöntemlerini gerektirir ve burada güçlerin yoğunlaştırılması da bu yaklaşımı kolaylaştırma k

- *Doğal kaynakları yağmalayan emperyalist/Kapitalist Bürokratik Burjuvazi sömürüsüne karşı silahlı direnişle birlikte politik ajitasyona da ihtiyaç var. Bu sorunu nasıl yanıtlıyorsunuz? Aklınızdaki problemler ve çözümler nelerdir?*

Yanıtta gelin "savaş, politikanın başka araçlarla sürdürülmesidir" şeklindeki meşhur ilke ile başlayalım. Mücadelenin temel biçiminin savaş olduğu gerçeğiyle birlikte biz sadece silahlı dire-

çindir. Fakat hareketli savaş gerilla savaşından daha yüksek bir savaş yöntemidir. İlk başlarda, gerilla savaşının doğasına sahip olacaktır ve düzenli savaşın ilkeleri parça parça açık bir şekilde öne çıkacaktır ve dolayısıyla gelişecektir.

Büyük sayıdaki düşman güçlerini ortadan kaldırmak ve kurtarılmış bölge oluşturmak için, gerilla savaşı tedricen (peyderpey) hareketli savaşa çevrilme zorundadır. Güçlerin hareketli savaş içinde merkezileşmesinin nedeni budur. Hareketli savaş aynı zamanda Yok Etme/İmha Savaşı olarak adlandırılır. Bunun anlamı düşman ile savaşmak için gerilla savaşından görece daha fazla zamana ihtiyaç duyar. Sadece bu şekilde düşman imha edilebilir. Merkezileşme, düşmanla savaşmak için şarttır.

Güçlerin merkezileştirilmesinin başlangıcıyla aynı düzeyde düzenli daha büyük teşekküller oluşturma üzerinde ciddi bir şekilde durmak zorundayız. Etkili savaş eylemleri gerçekleştirmek zorundaysak, askeri teşekkülleri geliştirmek zorundayız. Bunu yapmazsak düşmanla yüzleşemeyiz.

Güçlerimizin merkezileştirilmesini veya daha yüksek teşekküller inşa etmeye başladığımızda iki olası sapma mevcuttur. Birincisi, mevzi düşünme tarzına bağlı olarak büyük birlikleri reddetmek. İkincisi yerel ve küçük birlikleri ihmal ederken büyük birlikleri esas mesele olarak almak. Her ikisi de yanlıştır. Yani büyük birlikler inşa etmek için güçlerin merkezileştirilmesi kadar yerel ve küçük birlikler de önemlidir. Tek başına güçlerimizi merkezileştirerek başarılı savaş eylemleri uygulayamayız. Güçlerimiz ve eylemler arasındaki koordinasyon çok önemlidir.

Güçlerimizin büyümesini sadece mevcut güçlerimizin merkezileştirilmesi olarak anlarsak savaşta hiçbir ilerleme olmayacaktır. Baştan sona tüm güçlerimizin genişlemesi olmaksızın sadece güçlerimizin merkezileşmesi Ana Güç ile İkincil ve Temel Gücümüz arasında dengesizlik yaratacaktır. Ana Gücümüz ancak halk ordusuna büyük çapta yeni güçleri silah altına alarak gelişebilir. Şu anda yaptığımız budur. Merkezileşme ancak tüm güçlerimizin güçlenmesi sayesinde başa-

rılı olur.

- *Son olarak, geleceğe dair görüşünüz nedir ve ülke halkına ülkenin bir köşesindeki mücadeleniz ve savaşınız doğrultusunda çağrınız var mı?*

İlk olarak biz ülkenin sadece bir köşesine sığınmış değiliz ve Partimizin 17 eyalette varlığı mevcuttur; gerilla savaşı ise Bihar, Jharkand, Orissa, Batı Bengal, Maharashtra ve birçok eyalette sürüyor. Bu mücadeleler çeşitli gelişme düzeylerinde olabilir, fakat uzun süreli halk savaşının yasalarına göre gelişeceklerdir. Ülkemizi emperyalizm, feodalizm ve komprador bürokrat burjuvazinin boyunduruğundan kurtarmak ve gerçekten özgür ve refah içinde bir Hindistan inşa etmek için kestirme bir yol olamaz. Tarih, yolun zorluklarına karşın başka bir alternatif olmadığını göstermiştir. Bugün ne görüyoruz? Emperyalistler ve onların ajanları son elli yılda kitleleri duyulmamış bir düzeyde yoksullaştırmaktadır ve aynı zamanda ülkemiz üzerindeki emperyalist hakimiyeti günden güne artırıyor. Barışçıl muhalefet acımasızca bastırılıyor. Son iki yılda bunun yüzlerce örneği mevcuttur. O zaman alternatif nedir? Bu alternatif, sadece bizim Dandakaranya'da yaptığımız gibi silahlı direniş olabilir. Bundan başka bir yol yoktur. Mücadelemiz bu ülkedeki ezilen halk ve ulusların mücadelelerinin parçasından başka bir şey değildir. Tek farkı daha ileride olmasıdır. Bu genel mücadelenin bir parçası ve bir kısmıdır. Büyük gaddarlıklarla yüz yüzeyiz; buna karşı onların sesini yükseltmek için ülkenin tümündeki diğerlerine acilen ihtiyaç var. Mücadelemizin korunması ve ilerlemesi ülke çapında devam eden tüm diğer mücadeleler için dinamik bir rol oynayacaktır; ülkedeki diğer mücadelelerin ilerlemesi ve desteği mücadelemize büyük oranda yardımcı olacaktır. Bu, başta ABD emperyalizmi olmak üzere emperyalizm tarafından desteklenen Hindistan Devleti gibi bir canavarla baş edebilmek için birbirine yardımcı olmak temelindeki diyalektik bağlıdır. Hindistanlı kitlelerden ve tüm ilerici güçlerden destek bekliyoruz. Yeni bir Hindistan "hayali"ni burada kurulan yeni iktidarda ve Janatana Circa'da embriyo halinde görmek mümkün. Bu gelişmek zorundadır.

Salva Judum hareketini sermaye yönlendiriyor

nişe dayanmıyoruz. Bu bölgedeki kitleler tüm ülkelerdeki gibi sorunlarla karşı karşıya. Esas olarak küreselleşmenin sonuçları belası en tehlikelisi haline geldi. Halkın yerlerinden edilmesi yakıcı bir sorun haline gelmiştir. Halk amansız bir şekilde bunlara karşı mücadele ediyor. Halk Bailadilla maden aramasına karşı militan politik bir mücadele başlattı ve bu mücadelede yaşamalarını feda ettiler. 5 yıl önce kadın, çocuk ve hatta yaşlılar Nagarnar Demir Sahası kurulmasına karşı çıkarak sokakları doldurdular. Polis, hami- le kadınlar da dahil halka saldırdı ve birçoğunu hapse attı. Yetkililer sahte bir referandum yaptılar ve halkın projeyi kabul ettiğini açıkladılar. Demir Sahasının yapımı için temel taşı diktiler. Şimdi Lohandiguda, Bansi, Chargam, Raoghat, Bodhghat ve bu tür birçok bölgenin insanları yerlerinden edilmeye karşı mücadele ediyor. Mart 2007'nin ilk haftasında binlerce insan taleplerini kazanmak için yolu kestiler, polis baskısına rağmen. Bizler sermaye ve Salva Judum

arasındaki ilişkiyi anlamalıyız. Gerçekte bu kapitalistler yatırımlarına sorunsuz devam etmek ve devrimci hareketi ortadan kaldırmak için Mahendra Karma gibi ajanlarıyla birlikte Salva Judum'u dizayn ettiler. Bu nedenle kitleler kendi varlıkları için sömürücü yönetici sınıflara karşı militan politik mücadele yürütmelidir. Onlar da bunu yapıyorlar. Gerekli olduğunda da bu politikanın devamında silahlı direnişe geçmelidirler. Bizler tüm gücümüzle bu mücadelelere katılıyoruz. Fakat TATA'lar, Essar'lar, Mittal'ler vb. hükümete baskı yaptılar ve hükümet partimizi ve devrimci kitle örgütlerini yasakladı. Bu nedenle bu "demokratik" ülkede birçok sınırlamalarla çalışmaya zorlandık. Problemlerin çözümüne gelince, son olarak Nandigram'ın kahraman kitleleri bir çözüm gösterdi. Kalinganagar ve Posco halkları da mücadele yolundadır. Chargam halkı Nikko Şirketini kovaladı ve bir çözüm gösterdi. Yani herhangi problemin çözümünü kitle mücadelesinin düzeyine bağlıdır.

“Karanlık savaşlar ve Türkiye’nin bunun içerisinde kapmaya çalıştığı rol

31 Mayıs 2007’de Harp Akademileri Komutanlığı’nda düzenlenen “Güvenliğin Yeni Boyutları ve Uluslararası Örgütler” konulu sempozyumda Yaşar Büyükanıt’ın yaptığı konuşma, Genelkurmay Başkanlığı’na devralmasından sonra yaptığı açıklamaların doruk noktası özelliğini taşımaktadır.

Bu açıklamalar, 11 Eylül’den sonra ABD’nin öncülüğünde başlatılan enerji kaynaklarının tamamen denetim altına alınması ve mali sermayenin önündeki tüm engellerin kaldırılması amaçlı dünyanın farklı noktalarına ve özelde Ortadoğu’ya yapılan saldırılar doğrultusunda, devletin çelik çekirdeği TSK’nın nasıl şekilleneceği, nasıl bir rol alacağına dair veriler sunmaktadır.

2007 yılının başında MİT Müsteşarı **Emre**

daha başarılı olunacaktır!

Yine bu birkaç ay içindeki askeri hareketliliğin –sınırdaki askeri yığınak, güvenli bölgelerin oluşturulması, sınır ötesi operasyonun sürekli gündemde kalması– nedeni PKK olarak gösterilmiş ve son günlerde savaşın en yoğun olduğu dönemlerde bile fazla oranda “şehit cenazeleri haberleri” verilmeye başlanmıştır. Aynı zamanda, ABD ve NATO’nun terör konusunda Türkiye’ye yardımcı olmadığı açıklamalarını sık sık yapmış, kamuoyunu kendi politikalarına yedeklemede önemli mesafeler kaydetmişlerdir.

Bunlar gösterilen gerekçeler... Peki gerekçeler ne? PKK’nın şu anki ideolojik-politik çizgisi aslında askeri olarak olsun, politik olarak olsun TC ile anlaşma yapabilecek ve ülke içinde

litik ihtiyaçlarından kaynaklanmaktadır ve Türkiye dahil bölgenin yeni jeo-politik ihtiyaçlarına göre yeniden şekillendirilmesi ile ilgilidir.”

“Ulusalçı” tanımlamasıyla ortaya çıkanların ve TSK’nın en büyük korkusu, Irak’ta “bağımsız” bir Kürt devletinin kurulmasıdır. Bir Kürt devletinin oluşmasının Türkiye’de yaşayan Kürtler tarafından coşkuyla karşılanacağı, çekim merkezi olacağı veya daha ötesi Büyük Kürdistan hayalinin gerçekleşeceği ve T. Kürdistanı’nın ayrılacağı korkusunu yaşamaktadırlar. Aynı zamanda zengin petrol yataklarının Kürt devletinin oluşumunu hızlandıracağını bildiklerinden, Türkmenleri kullanarak Kerkük üzerinde söz hakkına sahip olmaya çalışmakta ve Kerkük’ün hiçbir şekilde Kürtlere bırakılmasına razı olmamaktadırlar. “Bağımsız” bir Kürt devleti olsa bile, ekonomik-askeri olarak zayıf olmasını, ulaşım yollarının-ekonomisinin Türkiye’ye bağımlı kalmasını istemektedirler.

Sınırdaki yığınakın, güvenli bölgelerin, sınır ötesi operasyon tehditlerinin esasta PKK için olmadığı, I. Kürdistanı’na yönelik olduğu artık açıkça ifade edilmektedir. Büyükanıt’ın “orada PKK ile mi boğuşacağı ya da Barzani ile bir şeyler mi olacak” sözleri bile bunu açıkça vermektedir.

TSK’nın geçtiğimiz günlerde basına sızdırdığı “Irak’ta mevcut durum ve alınması gereken önlemler” başlıklı raporunda PKK’dan önce Irak’ın kuzeyinin Türkiye açısından çözümsüzlüğe gittiği, ileride değil diplomasinin, askeri çözümün dahi imkansız olacağı, KDP ve KYB’nin düzenli ordu kurmasının tehlikeli olduğunun sıralanması da önceliklerin ve tehdit algılamasının nasıl olduğu konusunda açık ve net bilgiler sunmaktadır.

Kısacası, “sınır ötesi operasyon”, “güvenlikli bölge” gibi pratikler/söylemler iç politikada AKP ile dalaşa kullanılırken, esas olarak K. Irak’la ilgili olarak ABD ile pazarlık amaçlı geliştirilen pratiklerdir-söylemlerdir. ABD; şu anda Irak’ta en “istikrarlı” yer olan ve ileride Irak’ı terk etmesi gerektiğinde üsler kurmayı düşündüğü K. Irak’a Türkiye’nin girmesini veya herhangi bir şekilde söz hakkına sahip olmasını istemektedir.

GOP ile Ortadoğu’nun yeniden şekillendirilmesi sürecinde, Türkiye’nin geleceği açısından en önemli gördüğü yer I. Kürdistanı’dır ve Türkiye şu anda var olan müdahale “şansını kaçırmak istememektedir”; aksi halde raporda belirtildiği gibi askeri müdahalenin bile etkisiz kalabileceği bir düzleme girileceğinin farkındadır.

Büyükanıt’ın açıklamaları ne anlatıyor?

“Dünya sıcak savaş-soğuk savaş gibi evrelerden karanlık savaş dönemine girmiş bulunmaktadır. Karanlık savaş olarak isimlendirilebilecek dönemde ekonomik manipülasyonlar, mikro-etnik kıskırtmalar, ülkelerin rejimlerini ve düzenlerini yeniden tanımlamalar, ülkelere aşılacak renkli başkal-

dırlar ve ülke isimlerinin önüne eklenmeye çalışılan akıl dışı sıfatlar ‘Karanlık Savaş’ olarak isimlendirilmeye çalışılan yeni yaklaşımlar olarak tanımlanabilir. Bu stratejilerin güvenlik açısından yeni tehditler yarattığı unutulmamalıdır.”

Yine aynı sempozyumda Y. Büyükanıt uluslararası güvenlik ortamının son derece değişken ve öngörülebilir zorlaştıran bir hal aldığı ve değişim sürecini zamanında algılayamayan toplumların sadece değişim sürecinin sonunu seyretmekle yetineceğini belirtmiştir. Bu ifadelerden daha da güçlendirecek şekilde ABD ile olan çelişkileri “Güvenliklerini ithal mali tehdit algılamalarına dayandıran ülkelere, güvenliklerini tehlikeye atacakları da bir gerçektir” sözleriyle ortaya koymuştur.

Dikkat edildiğinde özellikle ‘Karanlık Savaş’ belirlenmesi ve 1990’dan sonra oluşan uluslararası güvenlik konseptine karşı çıkışın Putin’in bu yılın başında yapılan güvenlik zirvesinde ifadelendirdikleriyle bir paralellik taşıdığı görülür. Oluşan yeni konjonktürden, ABD’nin çıkarları doğrultusunda etnik çatışmaları kısırtmasında, STK’lar aracılığıyla renkli devrimler yapmasından rahatsızlık duyulmaktadır. Putin, konuşmasında bunları “kabul edilemez” olarak değerlendirenken; Büyükanıt “bunların içerisinde nasıl pay alırız?”, “Sürecin sorunu seyretilme değil de nasıl müdahale edip, etkin rol alırız?” şeklinde yaklaşmıştır. Ki bu değerlendirilte TC’nin özünde ABD’nin şekillendirmesine karşı olmadığı, sadece sürecin dışında tutulmasından ve kendi hesapladığından daha az pay almaktan rahatsızlık duyduğunu göstermektedir.

“İthal mali tehdit algılamasının” eleştirilmesi(!), güvenliğin tehdit edeceği belirlenmesi de ABD’nin dış politikadaki yönlendiriciliğine yönelik söylenmiştir. Daha da somutlarsak, “Kürdistan’ın kurulması, ABD için tehdit değilken, aksine çabaları bu yönlükten, Türkiye bizim için bu tehdittir” demekte ve bu sözlerle buna göre tavır alınmak istediği ifade edilmektedir. Yani Türkiye payını artırmadan, rahat durmayacağını sinyallerini vermektedir. Ki son dönemlerde Kerkük’te, Telafer’de yaşanan bombalı saldırılara da bu açıdan bakıldığında kimin tarafından yapıldığına hiçbir şüphe kalmamaktadır. Yine Irak’ın 3 parçaya bölünmesinin fiili anlamda yavaş yavaş yaşama geçmeye başladığı fark edilince; Maliki hükümetini devirmek amaçlı MİT-JİTEM işbirliğiyle darbe organize etme teşebbüsünde bulunulmuştur. Maliki, Temmuz başlarında MİT-JİTEM, Mısır İstihbarat Örgütü ve Suudi Arabistan İstihbarat Servislerinin darbe organize etme amaçlı çalışmaları olduğunu açıklamıştır. Türk yetkililer, darbe ve gizli operasyonlar konusunda uzman olan ABD ile aşık atabileceklerini düşünmüşler. Ama fiiliyata geçmeden bu ortaya çıkarıldı. Amaçlanan, Irak’ı “yönetimsiz” bırakıp fiili olarak Kerkük referandumunu ertelemektir!

Türk devletinin ve ordusunun ABD’ye uşaklığı her ne kadar tescilli olsa da sorun bir ölüm-kalım meselesine dönüştüğünde uşağın

Taner yaptığı açıklamada, “bekle-gör-taviral taktiğini”, “savunma pozisyonunda olmayı” kabul edilemez ilan etmiş ve “güçlü bir ekonomi, kusursuz bir dış politika, caydırıcı askeri yapılanma” olarak belirttiği 3 ayı sağlama şart olduğunu söylemişti. Bu açıklamaların ABD uşaklığında dünyanın farklı bölgelerine ve ülkemiz içerisinde de tüm muhalif kesimlere yoğunlaşacak saldırılar anlamına geleceğini o zamanda belirtiysek de, geline aşamada TSK’nın bu konseptte uygun olarak nasıl şekilleneceği daha net ortaya çıkmıştır.

TSK’nın yeniden yapılanmasındaki gerekçeler ve gerçekler...

Eğirdir’de yapılan basın şovunda; komando tugaylarının profesyonelleştirileceği ve bu işlemin 2 yıl içinde tamamlanacağı açıklandı. Bu değişimin gerekçesi, acemi er ve erbaşların araziyi iyi tanınamasından, yeterince eğitim alamamasından kaynaklı “teröristlere” gereken darbelemin vurulamadığı ve kendi kayıplarının arttığıydı. Profesyonel askerlerin kullanılmasıyla “terörizme” karşı savaşta daha az kayıp verilecek ve

en azından PKK tarafından yapılabilecek askeri eylemliliklere nokta koydurabilecek durumdadır. Genelkurmay yetkilileri de, MİT de ve bilumum devlet yetkilileri de bunu biliyorlar! Buna rağmen, PKK ateşkes ilan etmişken ve savunma pozisyonundayken, TC askeri yaz-kış demeden her seferinden operasyon sayısını artırmış, çatışmalar çıkmasını ve çok sayıda askerin ölmesini sağlamıştır. Bu da yetmemiş gibi Diyarbakır’da, Ankara’da patlattığı bombalarla “PKK terörünün” ne kadar korkunç olduğunu ve tek vücut birleşmesi gerektiğini kendilerine uygun yöntemlerle “kitlelere” anlatmaya çalışmışlardır! Yani aslında geline noktada kendileri için ciddi bir tehdit oluşturmayacağını bildikleri PKK’nın uzattığı “barış elini” bilinçli bir şekilde ve çok sertçe geri çevirmişlerdir.

Orduyla organik bağlarının kesintisiz bir şekilde sürdüğü artık çok açık olan emekli generallerden Nejat Eslen Cumhuriyet Strateji’nin 158. sayısında aslında sorunun PKK olmadığını net bir şekilde şöyle ortaya koymuştur:

“Türkiye’nin karşı karşıya olduğu sorun sadece PKK’ya indirgenemez kadar yalın değildir. Türkiye’nin karşı karşıya olduğu ciddi sorun, etnik farklılıklarından değil, küresel ve bölgesel güçlerin jeo-po-

hayatta kalabilmek için verdiği uğraşlar gibidir şimdiki durum. Can havliyle, eldeki tüm olanaklar kullanılmaya, binbir tezgah kurulmaya çalışılır! Çoğu zaman da bu tezgahlar kurulurken, kullanılan araçların hepsinin "efendinin" malı olduğu "unutularak"! Tıpkı, Maliki'yi devirmek için harekete geçen servislerin kuruluşunda olsun, şimdiye kadarki süreçte olsun, teknolojilerinin, eği-

timlerinin ABD tarafından verildiğinin "unutulması" gibi. Bu uğraşlar, çırpınışlar bir sonuç verir mi? **Bu bir taraftan efendinin, diğer uşaklarla olan ilişkilerine, diğer efendilerle olan çelişkilerine, ekonomik duruma vs. bağlıken diğer taraftan "uşağını" gerçekten uşaklık rolünden-köle durumundan gerçek bir özgürlüğe, adım atıp-atamaya-**

cağı ile bağlantılıdır. Kapitalist-emperyalist sistemde halkların sömürsü dışında bir seçenek yoktur ve bizim gibi yarı-feodal, yarı-sömürge ülkelerde de komprador burjuvazinin ve toprak ağalarının böyle bir özgürlüğü sağlayacak dinamikleri yoktur. Efendinin durumuna yani konjonktürel duruma, ABD'nin emperyalistler arası dalaşta durumunun ne olduğuna baktığımızda da, Türkiye'nin başka yörengelere en azından görünür bir gelecekte kayamayacağı ortaya çıkmaktadır. Her ne kadar Rusya'yla, İran ve Çin'le ilişki

geliştirilmeye çalışılsa da; bunların kısıtlı olacağı, ekonomik ve askeri olarak bağlı olunan ABD tarafından yukarıda bahsi geçen "karanlık savaş" metotlarıyla Türkiye'ye geri adım atılacağı açıktır. Türkiye son 5-6 yılda tamamen IMF ve DB'nin (dolayısıyla ABD'nin) denetimiyle cari açığını, sıcak para akışıyla kapatmış ve bu süreçte başta OYAK olmak üzere komprador burjuvazi, çok hızlı bir şekilde semirmiştir. Ve bu "tatlı kazançlardan" kolayca vazgeçemeyeceklerdir!

Bu konuyu açıklamak için 28.05.07 tarihli **Cumhuriyet Strateji** ekinde çıkan Beykent Üniversitesi Stratejik Araştırma Merkezi" Müdürü Sait Yılmaz'ın yazısından faydalanacağız. **"Türkiye için Yeni Yaklaşım"** başlıklı yazı tamamen Genelkurmay Başkanının 3 gün sonra Akademi'de yaptığı açılımlara benzer teorileri incelemiştir. Kısaca özetlemek gerekirse; Güneydoğu Avrupa ve Doğu Akdeniz, Kafkasya ve Orta Asya, Ortadoğu coğrafyalarında "yumuşak gücü" esas alan bir yapılanma içerisinde etki ve kontrol sisteminin oluşturulmaya çalışılmasından, **"silahlı kuvvetler dışında güvenlik ortamının şekillendirilmesinde zorlayıcı niteliği olan örtülü ve açık güç unsurlarının geliştirilmesi ve bu kapsamda özellikle örtülü operasyon kabiliyetleri için ABD ve İngiltere'dekine benzer uygulamalar paralelinde (Sivil) Özel Askeri Şirketler"**in kurulmasının teşvik edilmesinden bahsedilmektedir.

Bu kapsamda MGK Genel Sekreterliği'ne bağlı olarak, MİT Müsteşarının başkanlığını yaptığı Ulusal İstihbarat Başkanlığı'nın kurulması ve bağlı olarak İstihbarat Koordinasyon Kurulunun oluşturulması önerilmektedir. Yine MGK Genel Sekreterliği'ne bağlı olarak; Planlama Kurulu, Operasyon Kurulu, Çalışma Grupları ve Özel Askeri Şirketlerin kurulmasından bahsedilmektedir.

"Yumuşak Güç" kapsamında ise, Siyasi Partiler, üniversiteler, dernekler, işveren-işçi kuruluşları, şirketler, medya, STÖ'ler, eğitim kurumları vs. sayılmakta bunların yönlendirilmesi de direkt MGK Genel Sekreterliği'ne bırakılmaktadır.

Görüldüğü gibi sadece TSK'nın değil, tüm güvenlik ve istihbarat kurumlarının yeniden şe-

killendirilmesi söz konusudur. Ve bu yapılandırma ile, özellikle **"yumuşak güç"** diye tabir edilen yukarıda saydığımız kurumlar aracılığıyla halkımızın kendi amaçları doğrultusunda manipüle edilmelerinin yoğunlaşması söz konusu olacaktır. Zaten bu yapılan Cumhuriyet mitingleri, sonrasında bahsedilen "kitlesele refleks gösterme" bu yönlü çalışmalarının yoğunlaştığını gösterir.

Burada son dönemde **"ortaya çıkarılan"** kontr-gerilla yapılanmalarına değinmekte fayda var. Çeşitli evlerde çıkarılan cephaneliklerin, VKGBH derneğine yapılan baskınların, bu yeniden yapılandırma ile bağlantılı olma olasılığı çok yüksektir. Dönem dönem klikler arası çatışmalardan kaynaklı bu organizasyonlara yönelik operasyonlar yapılmaktadır. **Nitekim tam seçim sürecinde iktidar dalaşının yoğunlaştığı bir dönemde ortaya çıkmaları da AKP'nin orduya karşı hamlesi olarak yorumlandı.** Fakat bunların ortaya çıkarılmasının ordu-hükümet işbirliğiyle olabileceğine dair de çok güçlü işaretler vardır.

Büyükanıt ve Erdoğan'ın içeriği açıklanmayan Dolmabahçe toplantısının ardından Haziran ayının başında peşpeşe güvenlik zirveleri yapılmıştır ve bu operasyonlar da güvenlik zirvelerinden hemen sonra yapılmıştır. AKP'nin listesinde ordunun hoşuna gitmeyen isimlerin çıkarılması, Cumhurbaşkanlığı seçimi konusunda "uzlaşacağız" mesajının verilmesi AKP ve ordunun belli noktalarda uzlaştığını göstermektedir. Ordunun gazetecilerinden M. Ali Kışlalı'nın 4 Temmuz'da "Erdoğan, TSK'yı anladı" başlığı altında bir yazı döşemesi boşuna değildir.

Daha önce başka nedenden dolayı gözaltına alınan VKBH Derneğinin yöneticilerinden **Mustafa Alpay**'in, şimdi tutuklanan dernek

TSK'nın yeniden yapılanma çalışmaları

Oluşan ve oluşabilecek yeni konjonktürde kendilerine düşen payı ("Kurtuluş" Savaşı'ndan sonra hediye edilen T. Kürdistanı'nı) sağlama almak ve bunu daha da artırmak için yeniden yapılandırmalara giderek, 2 yıl önce ortaya konan, **"topyekun mücadele"** stratejisine göre halkımıza, Kürt ulusuna yönelik baskının-şiddetin artacağı, yoksulluğun katlanacağı, tüm bunların maliyetinin emekçilerin sırtına yükleneceği açıktır.

başkanı **Taner Ünal** ile ilgili verdiği ve basına sızdırılan ifadelerde; ordunun denetimden çıkan belli bir kesime yönelik bu operasyonları hükümetle işbirliği içinde yaptığı tezini güçlendirmektedir.

Sonuçta şu açıktır ki, bu operasyonlar hangi nedenle yapılırsa yapılsın; soruşturmanın derinleştirilmesinin veya tutuklananların hangi nedenle yapılırsa yapılsın soruşturmanın derinleştirilmesinin veya tutuklananların uzun süre içerisinde kalmasının mümkün olmadığını biliyoruz. Burada önemli olan, örgütlenmelerde izlenecek yol ve yöntemlerin neler olduğunun ve eğer tasfiye ise neden yapıldığının ortaya çıkmasıdır.

Bütün bu bilgilere rağmen, önümüzdeki süreçle ilgili olarak özellikle sınır ötesi operasyon ve I. Kürdistanı'nın durumu konularında net bir şey söylemek yine de mümkün değil. Seçim sonuçları, Cumhurbaşkanlığına kimin geleceği, Kerkük referandumunun olup-olmayacağı gibi birçok etken mevcuttur. **Bu durumda 2 olasılık var gibi görünüyor.**

Ya Genelkurmay'ın direktmeleri (**diğer emperyalistlerle ilişki kurmaya çalışması, Kerkük'te son dönemde artan saldırılar vb.**) ABD nezdinde bir sonuç verecek; Kerkük referandumu ertelenip, kriz bir süreliğine dondurulacak, PKK ile ilgili, önderlerini yakalayıp teslim etme gibi kamuoyunu tatmin eden adımlar atılacak.

Ya da Genelkurmay, hiç pay alamayacağını ve hatta belki de "elindekini" kaybedeceğini fark ederek, son bir atak olarak ABD'ye rağmen Irak'a bir operasyon düzenleyecek. Şu anda ordu içinde **"biz yola çıkalım, ABD jeo-politik durumundan dolayı bizden vazgeçmez"** fikrini yani ABD'yi sözde oldu-bittiye getirmeyi düşünenler de mevcuttur. Kısacası,

"ABD istemiyor, sınır ötesi operasyon olmaz" şeklinde peşin fikirli olmamak gerekiyor.

Ki ABD; Türkiye'yi hizaya(!) geçiremezse güç kaybetmesi amaçlı açıktan olmasa da bir operasyona izin verebilir. Geçtiğimiz günlerde açıklanan CIA belgelerinde, Kıbrıs hareketinin iddia edildiği gibi **"ABD'ye karşı çıkma veya Ecevit'in ulusalcılığı"** sonucu değil; ABD'nin direkt bilgisi ve gizli yönlendirmesiyle olduğu ortaya çıkmıştır. Şimdi de, jeo-politik açıdan önemli bir yerde bulunan Türkiye'den de I. Kürdistanı'ndan da yararlanmak amaçlı, güçlerin birbirini zayıflatıp her ikisini daha güçlü bir şekilde denetim altına almayı sağlayabilecek şekilde sınır ötesi operasyona izin vermemesi için de bir neden yoktur. **Unutulmamalıdır ki; emperyalistler elden geldikçe ellerinin altında birçok seçenek buldurmaya ve eninde sonunda bir şekilde kazançlı çıkmaya çalışırlar. Burada öncesinde kime-nasıl söz verdikleri önem taşımamaktadır.**

Sonuç olarak; oluşan ve oluşabilecek yeni konjonktürde kendilerine düşen payı (**"Kurtuluş" Savaşı'ndan sonra hediye edilen T. Kürdistanı'nı**) sağlama almak ve bunu daha da artırmak için yeniden yapılandırmalara giderek, 2 yıl önce ortaya konan, **"topyekun mücadele"** stratejisine göre halkımıza, Kürt ulusuna yönelik baskının-şiddetin artacağı, yoksulluğun katlanacağı, tüm bunların maliyetinin emekçilerin sırtına yükleneceği açıktır.

MLM'lere düşen "teröre" karşı gibi gösterilen tüm bu organizasyonların teşhirini yapmak, "ulusalcılıkla-vatanseverlikle" cilalanan bu "çı-kışların" özünde uşaklıktan başka bir anlam taşımadığını anlatma çalışmalarının yoğunlaşmaktadır.

“Çok gizli!”

Ele geçirilen kimi kayıtlarda MGK'nin 'çok gizli' toplantı tutanakları da kayıtlıymış. Ancak bu "çok gizli" olan tutanakların yalnızca halka karşı gizli olduğunu, kontralara karşı herhangi bir gizliliğin söz konusu olmadığını bilmekteyiz. Çünkü bu tutanaklar, kendilerinin de içinde buldukları kontra faaliyetlerin tutanaklarıdır ve dolayısıyla onlar açısından "çok gizli" olması söz konusu değildir!

Aylardır gündemi meşgul eden ve ardı arkası kesilmeden süren “çete operasyonları”, kontr-gerillanın varlığı noktasında- kimilerince duyulan şüpheleri de ortadan kaldıracak nitelikteki ilişkiler ağını ortaya sermeye devam ediyor.

Başta ordu olmak üzere, polis, MİT vd. devlet örgütlenmelerine kadar uzanan bu ilişkiler ağına, izler devletin bu kurumlarının en tepelerine götürse de, sadece alt kademelerdeki bazı isimlerin tutuklanması ile “yetinilmektedir”, çünkü daha ilerisine gidilmesine izin yoktur! Bunun nedenini araştırmak için, kontr-gerilla (ayaklanmaya karşı koyma veya karşı ayaklanma) denilen yapılanmanın kökenine ve bu kökenin ne zamana ve nerelelere kadar dayandığına bakmak gerekiyor.

Kontrgerilla'nın doğuşu Soğuk Savaş adı verilen dönemin ilk yıllarında, komünizm “tehdidi”ne karşı, ABD emperyalizminin savaş stratejisine, nükleer silahların da kullanıldığı topyekün bir savaş esasına göre oluşturulmuştu. Bu stratejiye ise Sınırlı Savaş (veya Düşük Yoğunluklu Savaş) adı veriliyordu.

Sınırlı savaş stratejisinin başlıca amacı, komünist ülkelere komşu olan ülkelere başlayarak, Latin Amerika ülkelerine kadar yayılmakta olduğu görülen komünist “kıskırtmaları” bastırmak olarak getiriliyordu. Komünist ülkelere komşu olan bölgenin ise Türkiye'den başladığı ve Uzak Doğu Asya'ya kadar uzandığı belirtiliyor ve Sınırlı Savaşların yürütülmesi ihtimalinin en fazla olduğu yerler, bu bölgedeki ülkeler olarak gösteriliyordu.

Bu stratejinin ortaya atıldığı yıllarda birçok ülkede, Dolaylı Saldırı anlaşmalarının imzalanması yönlü ikna faaliyetlerine girişilerek,

ABD emperyalizminin etki alanındaki ülkelerin yöneticileriyle anlaşmalar imzalanıyordu. Bu ülkelerden biri de Türkiye'yd. Yapılan anlaşmalar o ülkenin sivil yöneticilerinin yanı sıra, esas olarak ordu ve istihbarat birimleri ni kapsıyordu.

İki taraflı kılıç

Bu anlaşmalar çerçevesinde, CIA ve İngiliz istihbarat birimleri tarafından, özel bir statüde oluşturulan örgütlenmelerin İtal-

Çorum

Türkiye egemen sınıfları “Dolaylı saldırı” anlaşmasını 50’li yıllarda imzalarsa da, bu topraklardaki kontra örgütlenmelerin kökeni geçtiğimiz yüzyılın başına kadar uzanmaktadır!

ya'daki ilk ayağına, Latince de “iki taraflı kılıç” anlamına gelen **Gladio** adı verildi. İtalya'nın ardından daha bir çok ülkede değişik adlarla oluşturulan bu kontra birimler, uzun yıllar kuruluş amaçlarına “uygun” faaliyetler içinde oldular. Bir çok ülkede suikastler ve iç ayaklanmalar başta olmak üzere, bir dizi karşı ayaklanma faaliyeti örgütlediler. Özellikle de Kore, Vietnam ve Kamboçya'da.

“Sınırlı Savaş”, yenilgiye rağmen yaygınlaştırılıyor

Sonraki yıllarda alınan Kore, Vietnam,

Kamboçya yenilgileri bu stratejinin bir işe yaramadığını gösterse de, aynı yıllarda hazırlanan **Rockefeller Raporu**'nda “Sınırlı Savaş” a ilişkin şöyle denilmektedir: “Bizim güvenliğimizi sadece açık saldırılar tehdit etmiyor. Bu açık saldırılar yanında ondan daha tehlikeli, fakat saldırı görünüşünde olmayan başka cins tehditler de vardır. Bu tehditler; içerden yapılmak istenen değişim ve dönüşümlerdir. Bu maskeli saldırılar bazen iç savaş şeklinde, bazen demokratik akımlar ve reformlar biçiminde karşımıza çıkmaktadır.

Bu anlamda Yunanistan bize birinci örneği, Vietnam ikinci ve Ortadoğu olayları da üçüncü örneği verdi. Bizim amacımız bu ve buna benzer akımları önlemek olmalıdır. Bu akımlar, dikkatleri üzerlerine çekecek noktaya geldiklerinde, izlememiz gereken iki yol vardır. Gerek bizim, gerekse komünist olmayan diğer dünya devletlerinin güvenliğini sağlamak için; mahalli kuvvetler ve akımlar tarafından sıkışık durumda bırakılmış olan dost hükümet ve rejimlere silahlı yardımlar yapmak zorunluluğunu duymalıyız. Bu zorunlulukla yapılacak askeri müdahale, ne klasik askeri stratejiye uymakta, ne de geleneksel diplomatik müdahaleye benzemektedir. Bu askeri müdahalenin kendine özgü bir biçimi ve niteliği vardır.” ABD’li bir kısım uzmanlar ise Sınırlı Savaş’ın gerekliliğini şöyle savunmaktaydılar: “Amerika’yı hem intihar savaşından hem de içine düştüğü çıkmazdan ancak ve ancak sınırlı savaşlar kurtarabilir. Amerika’nın hür dünya liderliği ancak bu yolla devam ettirilebilir ve nihayet mevcut milletlerarası düzen ve ilişkiler gene bu cins savaşlar yardımıyla devam ettirilebilir. Asya, Afrika ve Latin Amerika’daki, komünistlerin kıskırttığı ayaklanma ve statükoyu bozma hareketleri ancak sınırlı savaşlar yoluyla bastırılabilir.” Kennedy’nin politik danışmanı Samuel P. Huntington ise aynı konuda şunları söylerken: “Önümüzdeki on yıl içinde doğrudan doğruya saldırılarla devletlerin sınırlarına tecavüz etmenin imkanları gittikçe azalmaktadır. Bu cinsten saldırıların yerini, devletlerin kendi sınırları içindeki hükümet darbeleri, gerilla

hareketleri ve iç savaşların alması imkanları ise artmaktadır. Böyle bir durumda Amerikan dostu hükümetler için ABD silahlı kuvvetlerinin, hükümetlere veya hareketlere yardım maksadıyla kullanılmasıyla; ister istemez bu devletlerin içişlerine karışma ve müdahale etme sonucunu verecektir. Bu kaçınılmaz zorunlu müdahaleler; kullanılacak silahlı kuvvetlerle diplomatik amaçların iyice incelenmesini, değerlendirilmesini ve bunlar arasındaki sıkı ilişkilerin daima göz önünde bulundurulmasını gerektirmektedir. Bu bakımdan yeni bir stratejik kavrama ihtiyaç vardır. Kullanılacak silah ve taktiklerden, yapılacak siyasi ve askeri işbirliği için gerekli araçlara kadar, herşeyi hesaplayan bir strateji tespiti zorunlu olmuştur.” Sınırlı savaş teorisyenlerinden Reterparet ve Sohnwshy açıkça şöyle diyorlardı: “Birleşik Amerika, hoşuna gitmeyen solcu veya solcu olmayan hükümetleri devirmek için gerilla taktiğini kullanabilir ve kullanılmalıdır. Bu tip hükümetlerin en belirgin örnekleri, özellikle sosyalist ülkelere komşu veya yakın olan bölgelerde bulunmaktadır.”

ABDli teorisyenler Sınırlı Savaş taktiklerine ne zaman başvurulacağını şöyle açıklıyorlardı: Sınırlı Savaş taktiklerine başvurulacak iki durum söz konusudur:

1-Hükümet ABD taraftardır, ayaklanma sözkonusudur. Ayaklanma bastırılmaya, pasifize edilmeye çalışılacaktır. 2. Ayaklanma ile ya da başka bir şekilde hükümet, ABD aleyhtarı bir değişime uğramıştır. Bu durumda askeri darbe ile ya da suikastlerle aleyhteki yönetici unsurlar bertaraf edilecek ve yerlerine dost unsurlar getirileceklerdir. Yani iki durumda da Sınırlı Savaş’a başvurularak ABD aleyhtarı akım ya da hükümetler saf dışı edileceklerdir.

2-Aynı yıllarda Asya, Afrika ve Latin Amerika ülkelerinde ulusal nitelik taşıyan, Amerikan çıkarlarına hizmet etmeyen hükümetlerin CIA tarafından düzenlenen bir dizi suikastlar ve kompolar sonucu düşürülmesi gündeme gelir ve benzer pratikler bir çok yerde hayata geçirilir.

Pentagon’un gerilla savaşı uzmanları bu tip savaşları üçe ayırmaktaydılar: Birincisi, sı-

cak savaşta orduya yardımcı olarak düşman işgali altındaki bölgede yürütülen gerilla savaşı, ikincisi, sömürgeci rejimlere karşı silahla ayaklanan gerillaların yürüttüğü gerilla savaşı, üçüncüsü ise, ABD aleyhtarı yönetimleri devirmek için doğrudan Amerikan emperyalizmi tarafından silahlandırılan bazı sivillerce yürütülen (kontr) gerilla savaşıdır.

“**Dolaylı Saldırı**” anlaşmaları çerçevesinde, Vietnam, Kamboçya ve bir çok ülkeye yapılan Amerikan müdahalelerinin başarısızlığı uğraması ile birlikte yukarıdaki taktikleri geliştiren ABD emperyalizmi, bunlara “**Ayaklanmaya Karşı Koyma**” ya da kontrgerilla adını vermişti. Operasyonlarda yerel güçlerin kullanımına ağırlık verilecek, bu güçlere ABD lojistik desteği ve genel talimatları verilecektir. “**Ayaklanmaya Karşı Koyma**” ile amaçlanan hedeflerden biri de, emperyalizme karşı olan devrimci akımların ve/veya yine emperyalizmle uzlaşmaya açık olmayan ulusal hareketlerin mümkün olduğunca, gerilla savaşına girişebilecek güce ulaşmadan engellenmesi, yok edilmesi ya da

Artık, kışkırtma, tedirgin etme vb. terörize yöntemlerle, korku yaratma, yönlendirici ve yanıltıcı bilgilendirme, ajan provokatörlerin kullanılması ve benzeri psikolojik savaş unsurları ve araçlarıyla kamuoyunu denetim altına alma ve manipüle etme yönlü faaliyetlerini hayata geçirebilirlerdi.

Kontr-gerillanın Türkiye ayağı

Türkiye egemen sınıfları “Dolaylı saldırı” anlaşmasını 50’li yıllarda imzalarsa da, bu topraklardaki kontra örgütlenmelerin kökeni geçtiğimiz yüzyılın başına kadar uzanmaktadır:

“Jön Türk merkez komitesi 1911’de, o zamana kadarki adı Fıdajin Teşkilatı olan örgütlenmeyi, 1915’lerden sonra Ermeniler’in imhasını organize eden ve hayata geçiren, Teşkilat-ı Mahsusa ‘ya dönüştürdü. Bu örgütün selevi olan ve 1906’da Selanik’te kurulan paramiliter Fıdajin Teşkilatı, sadece Bulgar Partizanlarına karşı Türk kontr-gerillası işle-

gütlenme), ya da bugünkü adıyla Özel Kuvvetler’e dönüştüren Türkiye egemen sınıfları, bu oluşumu o yıllarda Türk olmayan milliyetlere dönük katliamlarda kullanmışlardı. Bunun içindir ki, böyle bir yapılanmanın Türkiye ayağını oluşturmada ve faaliyete geçirmede hiç zorluk yaşamadılar. NATO’ya bağlı olarak şekillendirilen ve günümüze kadar uzanan bu yapılanma başlangıçta doğrudan ‘kontrgerilla’ olarak adlandırıldı. Daha sonra ise, sonradan ‘**Özel Kuvvetler Komutanlığı**’na dönüşecek olan ‘Özel Harp Dairesi’ ne bağlandı.

50’li yılların sonunda Türkiye’de sol akımlar gittikçe gelişmekte, diğer taraftan da ABD ile peşpeşe ikili anlaşmalar imzalanmaktaydı. Bu dönemde Türkiye, Amerika’nın en sadık müttefikiydi (**daha doğrusu uşağı**) artık.

Ancak 60 lı yıllarda, tüm dünyada esen devrim rüzgârları ile birlikte, Türkiye’de devrimci bir yükseliş gerçekleşmiş, geniş bir anti-emperyalist akım oluşmuştu. Aynı zamanda anti- Amerikancılık olarak dışa vuran bu akım tarafından, Amerikan üslerinin, ikili anlaşmaların ve NATO’nun Türkiye’nin çıkarlarına aykırı olduğu söylenmeye, yazılmaya ve kamuoyu uyarılmaya başlanmıştır. Bu durum ABD’yi tedirgin etmeye başlar ve bu süreçteki sosyal uyanışı etkisizleştirmek, bastırmak için CIA’nın örtülü faaliyetleri, yani “**Sınırlı Savaş**” stratejisinin çeşitli taktikleri devreye soku-

dan fıskıran çeteler özgülünde, kim çete kim resmi devlet görevlisi ayırt etmek mümkün değil. Çünkü hepsi bir bütünün parçalarıdır.

Açığa çıkmış gibi görünen bu çetelerin, çocuk pornosundan, çek senet tahsilatına kadar her türlü pis işe karıştığını ve bu “vatanseverlerin” şu süreçte bilinçli olarak tırmandırılan ırkçı/faşist dalgadan yararlanmayı sürdürdüklerini de biliyoruz.

Ölen asker eşlerini dolandırıp, silah üstüne yemin eden bu asker kökenli grupların gerçeklikleri, düzen içi hesaplaşmanın bir sonucu gibi görünen operasyonlarla bir kez daha deşifre oldu. Örneğin, Ümraniye’de cephanelikle “yakalanan” kontrgerilla timinin, Türk Mukavemet Teşkilatı’ndan Ergenekon’a kadar, ‘eski’ kontrgerilla isimleriyle bağlantılı çalışmalar yaptıkları, incelenen bilgisayarlardaki kayıtlarda da açıkça görülmüştür.

Bu çete operasyonlarının, görünen yüzünde hükümet ve ordu arasında süren çatışmanın izlerine rastlanmakta. Çetelerin pislikleri ortaya serilirken, Cumhuriyet Mitingleri’nde oynadığı rol özellikle vurgulanıyor olması ve çetelerin asker kökenli elemanlarının özel olarak vitrin yapılması söz konusudur. **Ancak şunu vurgulamak gerekiyor ki; sözde düzen içi hesaplaşmanın ürünü gibi görünen bu operasyonlar, kontr örgütlenmenin sadece tetikçi ayağında gerçekleşmektedir.** AKP kontra çetelere dönük gerçekleştirdiği bu operasyonla ordu ile arasındaki güçler dengesini

Maraş

Sınırlı savaş stratejisinin başlıca amacı, komünist ülkelere komşu olan ülkelere başlayarak, Latin Amerika ülkelerine kadar yayılmakta olduğu görülen komünist “kışkırtmaları” bastırmak olarak getiriliyordu. Komünist ülkelere komşu olan bölgenin ise Türkiye’den başladığı ve Uzak Doğu Asya’ya kadar uzandığı belirtiliyor ve Sınırlı Savaşların yürütülmesi ihtimalinin en fazla olduğu yerler, bu bölgedeki ülkeler olarak gösteriliyordu.

pasifize edilmesiydi.

Bu süreçte emperyalistlerin stratejik öneme sahip olarak gördükleri birçok bölgede ve bu bölgelerdeki birçok ülkede kontrgerilla ağı oluşturuldu ve bunlar doğrudan NATO’ya bağlandı. Üye olan her ülkede, az sayıda ve “seçkin” subaylardan oluşan anti-komünist direniş grupları kuruldu. Bu “seçkin” gruplara mensup subaylar, halkın anti-komünist kısmını örgütleyecek ve direniş ağı o ülkenin tümüne yayılacaktı. Amaç bir Rus işgali durumunda cephe gerisinde aktif hale gelerek halkı direnişçilere karşı ayaklandırmak, Rus ordularına karşı sabotaj, suikast ve benzeri yıpratma eylemleri ile direnişe geçmektir. Bu durumda gereksinim duyacakları silahlar da o ülkenin belirli yerlerine gömüldü. Genel bir askeri strateji çerçevesinde ağlar, bağlantılar, depolar ve gereçler hazırlanmış, ilgili ülkelerin savunma anlaşmalarıyla silahlı kuvvetlerinin devreye girmesi de kayıt altına alınmıştı. Sınırların ötesinde işbirliği yapacak ve ortak savunmaya gireceklerdi. Ve böylece artık kontrgerillalar hizmete hazırlardı!

vine değil, aynı zamanda Jön Türk merkez komitesinin verdiği ölüm emirlerini yerine getiren bir ölüm taburu işlevine de sahipti. Daha 1909-1911’lerde, Makedonya ve Sırbistan’da Hıristiyan önderler kaybolmuş veya öldürülmüştü. Alçakça cinayetler ve takibatlar, daha sonraları bazı seçkin kişileri içine alacak biçimde genişlemişti.(...)

Teşkilat-ı Mahsusa, 1912 deki Trablusgarb savaşında İtalyan ordusuna karşı verilen savaşta karşımıza çıkıyor. Daha sonra 1913 de, Türkler Trakya’yı tekrar işgal ettiğinde. Bulgarlar ve Yunanlılar o kadar terörize ediliyorlar ki, barış anlaşması sonrasında bile vatanlarında kalmaya cesaret edemiyorlar. O dönem toplam 15. 690 Yunanlı katlediliyor.”*

(*Osmanlı İmparatorluğu’nda 1921-1922 arası, hıristiyanlara dönük gerçekleştirilen takibatlar, sürgünler ve imhalar kitabı, S.13, Tessa Hoffmann)

Yukarıdaki alıntıda da görüldüğü gibi, daha 1906’larda “Fıdajin Teşkilatı” olarak kurdukları kontra örgütlenmeyi, sonraki yıllarda (1915) ise Teşkilatı Mahsusa’ya (**Özel Ör-**

lur.

Sonraki yıllarda gerçekleşen 12 Mart ve 12 Eylül AFC’ları başta olmak üzere, ülkedeki toplumsal muhalefeti, özellikle de devrimci-komünist hareketi bastırmak adına bir dizi kontra faaliyet gerçekleştirilir. Bunlar arasında Maraş, Çorum vb. katliamlar, 77 I Mayıs katliamı en öne çıkanlardır. Başta MHP’nin en önde gelen eli kanlı birçok unsuru (**mesela Alpaslan Türkeş**) olmak üzere, sivil faşistler ve bir çok üst düzey ordu mensubu CIA tarafından kontra faaliyet eğitimidenden geçirilerek, ülkedeki kontr-gerilla örgütlenmesine yön verirler. Mehmet Ağar gibi emniyet kökenli faşistler ise, 90’lı yılların kontra örgütlenmeleri içinde öne çıkarak, özellikle de Kürt Ulusal hareketine dönük imha-inkar saldırılarında başrol oynarlar. Bunlar, kontr örgütlenme içine 70 li yıllarda dahil edilen **Abdullah Çatlı, Haluk Kırıcı** gibi, 12 Eylül öncesinin eli kanlı faşist unsurlarıyla, sonraki yıllarda da kol-kola yürümeyi sürdürürler. Susurluk kazası ise bu ilişkilerin, yani çete-mafya ve devletin çeşitli kademelerinin ne kadar iç içe geçmiş olduğunun teyidi olur. Bunun içindir ki, bugün her yan-

düzenlemeye çalışmaktadır. Zaten Susurluk’tan bu yana ‘kazara’ açığa çıkıp gözaltına alınan, tutuklanan kontrgerillacılara ciddi bir ceza bile verilmiş değildir, hatta kimilerine hiç verilmemiştir. Bunlar ‘alt’ kadrolarda olsalar bile, bir biçimde aklanıp, temizlenip görevleri başına geri yollanırlar. Ancak Veli Küçük, Büyükanıt gibi isimlere asla dokunul(a)maması, her fırsatta halkın yiğit evlatlarının kanını dökmeyi sürdürdükleri için, ellerinin kanını yıkamaya bile fırsat bulamayan bu faşist generallerin kontrgerilla içindeki konumları hakkında da yeterli bir veri oluşturulmaktadır.

Kısacası, bunların en “Özel” ve başlıca görevleri halk düşmanlığıdır. Ele geçirilen kimi kayıtlarda MGK’nin ‘çok gizli’ toplantı tutanakları da kayıtlıymış. **Ancak bu “çok gizli” olan tutanakların yalnızca halka karşı gizli olduğunu, kontralara karşı herhangi bir gizliliğin söz konusu olmadığını bilmekteyiz. Çünkü bu tutanaklar, kendilerinin de içinde buldukları kontra faaliyetlerin tutanaklarıdır ve dolayısıyla onlar açısından “çok gizli” olması söz konusu değildir!**

Eksiklerden ders çıkarmak ilerlemenin önkoşuludur!

Umutlarımızı büyütme her zamankinden daha fazla ihtiyaç vardır. Ve sadece kendi cephemizde değil, tüm ezilenler cephesinde acil bir ihtiyaç, ertelenemez bir zorunluluktur bu. Bunu yerine getirme görevi ise bizlerin omuzundadır. Hem de bu görev, sadece mücadelenin yoğun pratiği içinde olanların değil, çapı ve gücü oranında, mücadeleyi şu veya bu oranda bilince çıkarmış olan herkesin, omuzuna yüklenmiştir.

Geride bıraktığımız seçim süreci, bu süreçte yapılan çalışmalar özgülünde, içinde bir dizi olumluluğu barındırır da, bu süreçte daha belirgin olarak ortaya çıkan eksiklerimizi ve yetmezliklerimizi, daha köklü bir biçimde gözden geçirmemiz zorunluluğunu doğurmuştur.

Seçimlere yönelik belirlediğimiz taktik politikanın ne kadar hayata geçirildiği ya da geçirilebildiği, herşeyden önce bizim içinde bulunulan somut koşullarımızla bağlantılı ele alınmak durumundadır. Eksiklerimizi ve yetmezliklerimizi sürecimizden bağımsız ele almaya dönük her yaklaşımın, bunlardan ders çıkararak, bunları aşmaya değil, aksine bu durumu daha da büyütme hizmet edeceğine aklımızdan çıkarmamalıyız.

Proletarya Partisi'nin 8. Oturumuyla birlikte girilen yönelimin alanlarda yeni yeni kavranmaya çalışıldığı ve bu yönelime uygun ortak bir şekillenişin ve de ruh halinin henüz ortaya çıkmadığı, bunların yanı sıra aşılına çalışılan bir dizi sıkıntının yoğun olarak kendini hissettirdiği bir süreçte geçirdiğimiz seçim süreci, yukarıda da değindiğimiz gibi hata ve zaaflarımızı tartışmamızı ve bunlardan arınma adımlarını hızlandırmamız gerektiğini yakıcı bir şekilde ortaya koymuştur.

Seçim faaliyetlerinde pratikte karşılaşılan sorunların başında gelen ve de en önemli yanını oluşturan eksiklik, çalışmalara katılım noktasında ortaya çıkmıştır. Sadece dışımızdaki geniş yığınları değil, birçok alandaki faaliyetçinin bile sürece gerektiği biçimde dahil edilememesi gibi bir durum yaşanmıştır. Ortaya çıkan bu tablo, seçimlere ilişkin tavrımızın, bırakalım tabanımızı, birçok faaliyetçimiz tarafından bile bilince çıkarılmamış olmasıyla

yakından ilintili olsa da, ilgisizlik, isteksizlik vb. kendini katmama hallerini atlama ve üzerinde önemle durmak gerekmektedir.

Öncelikle, hayata geçirmesi gereken politikayı kendisi kavramamış olandan, bunu geniş yığınlara anlatmasını ve kavratmasını beklemek mümkün değildir. Daha çalışmaların başında dikkat çekilen bu eksiklik, bazı semtlerde giderilmeye çalışılsa bile, sadece eksikliğin giderilmeye çalışıldığı bölge ya da bölgelerde sınırlı bir başarıya

ulaşmıştır. Bu noktada belli semtlerde ilk olarak yapılan faaliyetçilerin kendi içlerindeki tartışma toplantıları örnek ve önemlidir.

Bir diğer önemli eksiklik ise, planlamaların gerçekliğimizle orantılı ele alınmamasında yaşanmıştır. Bu da önümüze koyduğumuz pratik işlerin sadece belli bir kısmının, o da asgari ölçüde hayata geçirilmesini getirmiştir.

Örneğin daha güçlü organize edilebilecek daha az sayıda, daha merkezi katılım sağlanabilecek etkinlikler yerine, birçok semtte aynı günlere denk gelen ve bir-iki gün kala örgütlenmeye çalışılan etkinlikler planlanmıştır. Ancak bunlar ya çok az sayıda insanla yapılmış olmak için yapılmış denecek tarzda gerçekleşmiş, ya da hiç mi hiç gerçekleşmemiştir.

Burada önemli bir nokta da, belli bir süredir saflarımızda kendisini gösteren, çalışmaları ele alırken "gevşek" davranma halidir. Yapılması gereken işi asgari düzeyde yapmak

veya bunu bile yapmanın koşullarını yaratmaya çalışmak, yeni yöntemlerle kitlelere gitmek yerine aynı yöntemleri kullanmak olarak ifade edebileceğimiz bu şekilleniş, bulunduğu yerde neden ve hangi amaçla bulunduğunu yani misyonunu kavramamak olarak açıklanabilir.

Ve böylesi bir şekillenişin, sadece seçim çalışmaları özgülünde değil, genel anlamda etrafındakileri harekete geçirmesini, faaliyeti ileri taşımalarını beklemek ham hayalcilikten başka bir şey olmaz.

Buraya kadar, seçim çalışmalarında ortaya çıkan sonuçlar bağlamında, daha çok da faaliyetçiler özgülünde ele almaya çalıştığımız eksiklikler ve yetmezlikler, öncelikle kendimize vurmamız gerektiğini bir kez daha göstermekle birlikte, elbette sorunlar sadece bunlarla açıklanamaz.

Beklemeyelim, harekete geçelim!

Şu süreçte ortaya çıkan bir diğer durum da, "bekleyelim, görelim" olarak kendini göstermiştir. Aslında kimi süreçlerde sıkça karşımıza çıkan bu anlayış bilinçli-bilinçsiz bir biçimde, bu süreçte de kendini göstermiştir. Aynı zamanda, saflarımızda belli ölçülerde de olsa var olan edilgenliğin çitasını biraz daha yükselten bu bekleme-görme hali, geri ve bilinçsiz diyebileceğimiz kesim için anlaşılır gibi görünse de, bu pratiğin bilinçli bir biçimde hayata geçirildiğine de tanık olunmaktadır.

Bugün yaşanan kimi sorunların bahane edilerek, bunların ardına sığınılma çabası içinde gerçekleştirilen bu pratik, bunu sergileyenlerle birlikte birçok insanın da yapılan çalışmaların dışında kalmasını getirmektedir. Bu doğru ve devrim gibi bir iddiası olan kişiler için uygulanamayacak bir tutumdur. Yani bizler eksiklerimizi ve yetmezliklerimizi, bunlardan ders çıkarma amaçlı ortaya koyarken, asıl olarak bu sorunları aşmak için çaba harcarız.

Şu bir gerçek ki, umutlarımızı büyütme her zamankinden daha fazla ihtiyaç vardır. Ve sadece kendi cephemizde değil, tüm ezilenler cephesinde acil bir ihtiyaç, ertelenemez bir zorunluluktur bu. Bunu yerine getirme görevi ise bizlerin omuzundadır. Hem de bu görev, sadece mücadelenin yoğun pratiği içinde olanların değil, çapı ve gücü oranında, mücadeleyi şu veya bu oranda bilince çıkarmış olan herkesin, omuzuna yüklenmiştir.

Sonuç olarak: Seçimler bu umudu büyütme görevini yerine getirmenin en uygun zeminlerinden birini sunmuştur bizlere. Ancak açıktır ki, bu zemin yeterince değerlendirilememiştir.

Bir yandan sistemin yoğun propaganda-sıyla sisteme yedeklenmeye, sistem partilerinin, Meclis'in umut olarak gösterilmeye çalışıldığı, gerçekte sistemden umudunu yitirmiş olan geniş yığınlar, bir yanda reformist-parlamentarist anlayışların yığınların kafasını karıştıran ve böylelikle onların sistemden kopuşlarını sağlamak bir yana, sistemle daha çok bütünleştiren, kendi içinde bile çelişen seçim politikaları, diğer yanda bizim cephemizden, hem dünyadaki hem de ülkedeki konjonktürü bilimsel tarzda inceleyerek, somut koşulların somut tahlili ışığında alınan seçimleri boykot kararı. Taktik bir sorun olmakla birlikte, stratejik hedefimize hizmet ettiği/edeceği çok açık olan bu kararın, çeşitli araç-geçerlerle hayata geçirilmesi ve gerek burjuva

anlayışların gerekse reformist-parlamentarist yaklaşımlarıyla yine burjuva anlayışa hizmet eden anlayışların teşhiri maalesef istenilen düzeyde hayata geçirilememiştir.

Burada daha çok da eksikliklerin ve yetmezliklerin ortaya konmuş olması, birilerinin de **"bu sürecin hiç mi olumlu yanı olmadı?"** düşüncesini doğurabilir ve bu çok doğaldır. Elbette bir dizi olumlu işler de, hem de mevcut tabloya rağmen yapılmıştır. **Süreci tüm samimiyeti ile omuzlamaya çalışan, yetmezlikleri önce kendini rahat-sız eden ve bunları aşmaya çalıştığı da açıkça görülen faaliyetçilerin varlığı, bu süreçte umudun büyütülmesine dö-**

nük çabalarda en büyük moral kaynağı olmuştur. Birçok semtte ve ilde yapılan çalışmalar (**ev ziyaretleri, kahve toplantıları, paneller, piknikler, afiş, bildiri ve kuşlamalar vb.**) süreç açısından elbette ki çok önemlidir. Ancak açıktır ki yeterli değildir. Ancak elbette ki süreç bitmemiştir. Semt faaliyetçilerimizden birinin sarfettiği **"amacımız tanıştığımız ilişkileri ileri taşı-**

mak" bundan sonraki çalışmalarımızın özeti niteliğindedir. Seçim çalışmalarımızı ve seçim sonuçlarını objektif bir şekilde değerlendirerek, gerekli ders ve deneyimleri çıkarmak ve süreci önce kavrayarak, kitlelere gitmek faaliyetimizin ana halkası olmalıdır.

Özellikle de genç, deneyimsiz, ama süreci kavrama ve kavradığını başkalarına taşıma yönü çarpınan, aldığı görev ve sorumlulukları yerine getirirken yanlış yapma kaygısı açıkça yüzünden okunanlar, yarının umutları olduklarını ispat etmişlerdir.

Özetle söylemek gerekirse; bu süreçte ortaya çıkan pratik, yeni yönelimin hayata geçirilmesi noktasında henüz önemli eksiklikler olduğunu çok net bir biçimde ortaya koymaktadır. Ancak unutmamalıyız ki, eksiklerden ders çıkarmak, ilerlemenin önkoşuludur. Bunun içindir ki, artık bekleme değil, harekete geçme zamanıdır!

Süreci tüm samimiyeti ile omuzlamaya çalışan, yetmezlikleri önce kendini ranatsız eden ve bunları aşmaya çalıştığı da açıkça görülen faaliyetçilerin varlığı, bu süreçte umudun büyütülmesine dönük çabalarda en büyük moral kaynağı olmuştur.

PUSULA

SORUNLARIMIZIN ÇÖZÜMÜ İÇİN POLİTİKANIN ÖRGÜTLENME ALANINDAKİ YERİNİ KAVRAYALIM!

Son dönem yapılan çalışmalarımızda öne çıkan bir eksiklik olarak altı çizilmelidir ki, örgütlülüklerimizin en çok sorun yaşadığı konuların başında politikanın örgütlenme alanındaki birincil yerinin kavranmaması gelmektedir. Bu gerçeğin kendisini gösteriş biçimleri farklı olsa da, sorunun esasını çok açık ki bu oluşturmaktadır.

Politikanın tüm çalışmaların can damarı olduğu ilkesi Marksizm-Leninizm-Maoizm'in temel ilkelerinden biridir. Komünist partilerinin başarı ya da başarısızlıklarının incelenmesi de gerçekte politikaların incelenmesine dayanır/dayanmalıdır. Eğer bir komünist partisi, doğru bir politik çizgiden yoksunsa içindeki çok değerli kadrolara, güçlü örgütlenmelere rağmen önemli gerilemeler ve kayıplar yaşaması kaçınılmazdır. **Doğru bir politikanın varlığı ise güçsüzlükten güçlenmeye, örgütsüzlükten örgütlenmeye, eylemsizlikten eylemliliğe, durgunluktan ilerlemeye gidiş için olmazsa olmazdır.**

Bahsini ettiğimiz bu temel eksikliğin, yürüttüğümüz tüm çalışmalarda istediğimiz verimi almamızın önünde engel olduğunu görmek ve bu durumu tersine çevirmek zorundayız. Hatalarımızı tespit etme ve onlardan arınma süreci aynı zamanda bir inceleme, öğrenme ve ilerleme süreci olmalıdır. İnceleme tarzımızın düzeltilmesi, çelişkilerin çözülmesindeki yöntemimizin düzeltilmesini de içerir. Öyleyse yapmamız gereken şey hatalarımızın, eksikliklerimizin dayandığı zaafı ortaya koymak olmalıdır. Hataların ya da eksikliklerin belirlenmesi ne olduğumuz ve hedeflerimizle ilişkilidir. Eğer bir devrimci isek ve devrim için örgütlen-

mişsek, hareket tarzımızı, düşünce biçimimizi nasıl bir örgüt olduğumuzla bağlantılı olarak ele almamız gerekir. Örgüt olma bilincine sahip olunmadan hatalar ya da eksiklikler üzerinde durulamaz ya da doğru sonuçlara varılmaz.

Bu anlamda tespit ettiğimiz sorunlarımızdan birisi de politik çalışmalara ilgisizlik ise bu durumu da yukarıda altını çizdiğimiz noktalardan ele almak gerekir. **Şurası bir gerçek ki, politik çalışmaları öne çıkarmak demek sınıf mücadelesini her alanda geliştirmek demektir.** Bizim açımızdan burjuvaziyi bulunduğu her alanda mağlup etmek demektir. Nihayetinde, davranışlarımız iki sınıftan birine hizmet eder: burjuvaziye ya da proletaryaya. Bizim için örgütsel çalışmalarda, kendimizdeki sınıf savaşımında temel alacağımız ilke budur. Politikamızı birliğimizi geliştirmek esasına göre yapmayı başardığımızda doğru bir hatta ilerlemiş ve kendimizi bireysel olarak da geliştirmiş olmayı başarmış oluruz. **Çünkü unutmamak gerekir ki bizler gelişmeyi, ama her türlü gelişmeyi sınıf mücadelesi açısından değerlendiririz. Eğer herhangi bir gelişme sınıf mücadelesi açısından proletaryanın mücadelesine hizmet etmiyorsa o bir gelişme değil, bir tekrardır ya da bir gerilemedir.**

Temel sorunun teorik ve politik gerilik olduğunu belirledikten sonra, bunun aşılabilmesinin yolu olan komite çalışmalarına yönelmek, bunları incelemek, sonuçları tahlil etmek önemlidir. Bugün faaliyetimizde yaşadığımız birçok sorun sadece birer sonuçtur ve esasta politik gerilikten beslenmektedir.

Bu açılardan bakıldığında bir Proletarya Partisi militanının siyasete ilgi duyması demek bu siyasete uygun bir yaşam tarzına sahip olması demektir. Bizim için siyasete ilgi aynı zamanda sınıfın, partinin ve devrimin sorunlarına ilgi anlamına gelmektedir. Yani yaşamımız siyasete duyduğumuz ilginin en somut göstergesidir. **"Elbette siyasete ilgilimiz, yoksa devrimci saflarda olmazdık"** yanıtı, burardan bakıldığında yüzeysel ve yetinmecî bir yaklaşımdır. Siyasete olan ilginin düzeyi devrimden, devrimin sorunlarından, araştırma-inceleme ve sorgulama ve pratiğe geçirmeden bağımsız değildir.

Siyasi çalışma, sınıf mücadelesinin sorunlarına vakıf olmaya, onları çözmeye hizmet etmek için yöntemler geliştirmeye yarayan, sorunların çözümü ve kitlelerin örgütlenmesi noktasında pratik adımlar atılmasını sağlayan ve bunu hedefleyen çalışmadır. Bu açılardan bakıldığında siyasallaşmayı ne salt teorik çalışmalar yapmak, ne de salt eylem yönelik çalışmalar olarak kavramamak önemlidir. Siyaseti bir yana pratiği bir yana koyan kişi şu ya da bu biçimde kitlelerle partiyi karşı karşıya koymuş demektir. Lenin'in dediği gibi **"Siyaset, yaşamın tümü, sonsuz sayıda halkadan oluşmuş bitimsiz bir zincirdir."** Kısacası bu açılardan bakıldığında siyasete ilgisizlikten sadece **"az kitap okumayı", "yazı yazmamayı", "yeterince tartışmamayı"** anlayıp, ardından da **"bunlar genelin sorunları"** deyip geçiştirmek aynı zamanda sınıf mücadelesi içindeki geri duruşumuzun da bir göstergesidir. Yeterince okumamak da, yazmamak da, tartışmamak da hepsi ideolojik sorunlardır. Ve giderek sınıfın, partinin ve kitlelerin sorunlarına yabancılaşma tehlikesini içinde barındırmaktadır.

Genel olarak teoriye ilgisizliğin yukarıda altını çizdiğimiz bakış açısıyla irdelenmesi kendimize ilişkin sınıfsal bir tahlil yapmamızı sağlayacaktır. Sınıf mücadeleleri tarihinin, özel ve

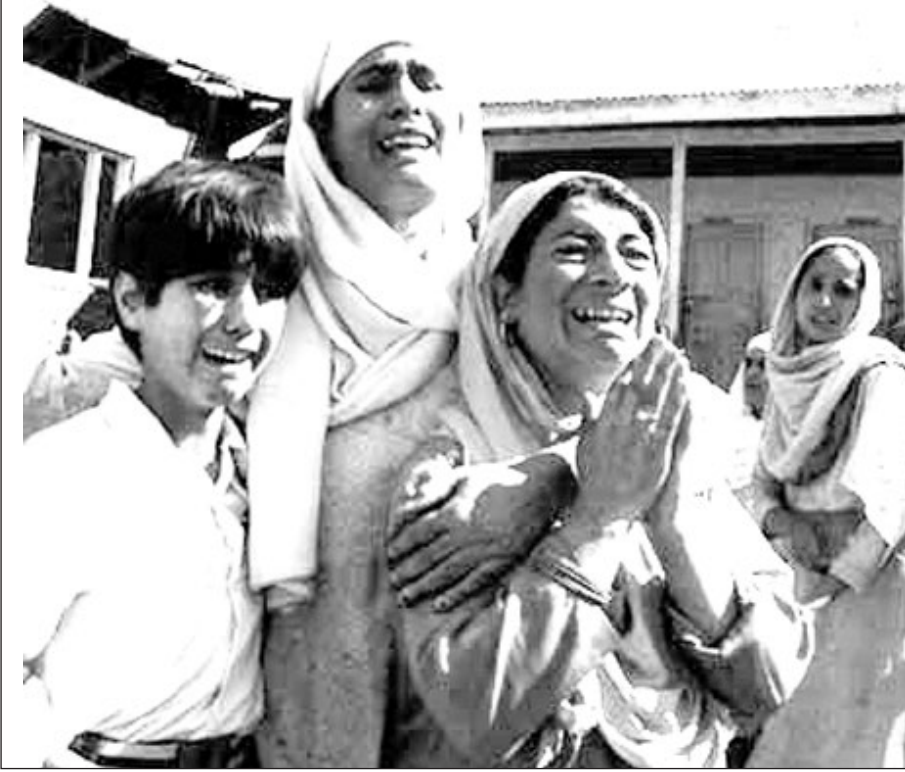
esas olarak da işçi sınıfının devrimci sınıf savaşımı tarihinin, öncelikli olarak SBKP ve ÇKP olmak üzere komünist partilerin deneyimlerinin, Türkiye'deki sınıf mücadelesi tarihinin ve devrimci hareketin deneyimlerinin incelenmediği, öğrenilmediği her yerde boşluklar olacaktır. Bırakılan bu boşluklar kitlelerden kitlelere şiarının uygulanmaması anlamına gelmektedir. Bazılarımız sözünü ettiğimiz deneyimleri okuduğumuzu söyleyebiliriz. Oysa okumaktan değil, incelemekten, evrensel bilgiyi somut süreç ile birleştirmekten, kendimizi Marksizm-Leninizm-Maoizm öğretilerine göre geliştirmekten bahsediyoruz. Aradaki bariz fark anlaşıldığı oranda bugün yaşadığımız bir takım sıkıntılara çözüm olma noktasında adımlar atmış oluruz.

Yayınlarımızın, kitapların okunmaması, beslenmemesi, okunduğu durumda ise bunlardan politik hedefler, örgütsel görevler ve dersler çıkarılmaması da aynı yanlış tutumun, ilgisizliğin bir biçimidir. Örgüt olma bilincindeki zayıflık kendisini orada da göstermektedir. Yayınların, örgütlülük içindeki kaynaşmanın, birlikteliğin, aynı hedefe yönelmenin bir aracı olduğu kavranmamakta, önemsenmemektedir.

"Tıkanma ve açmazlarımızı belirlemek, hastalıklarımızı tedavi etmek, zafiyetlerimizi gidermek, başarısızlıklarımız ve hatalarımızdan dersler çıkarmak, arınmak ve böylelikle güçlenmek zorundayız" şiarı ile tüm militanlarına açık bir çağrıda bulunan Proletarya Partisi'nin bu çağrısına kulak verelim! Sorunlarımızı yaratıcı bir şekilde, koşulların çözümlenmesi amacıyla inceleyelim ve çözümlayalım.

Örgütsel sorunlarımızın önemli kısmı, yaklaşımlarımızdaki sözünü ettiğimiz hataları düzelttiğimizde gerileyecektir. Böylece bir örgüt olmak gerçekliğini, bir hedefe doğru, bir hareket içinde yürüme gücümüzü geliştirmiş olacağız. Bunu yapmak için bir an geri durmak, bir adım atmamak dahi suçtur. Kitlelere ve partiye güvenmek kendimizdeki devrimci yanı esas almaktır. Bunun için ileri atılalım...

Pakistan'da çatışmalar hız kesmeden sürüyor

Lal Medresesi, emperyalist politikaların sonucu, tüm Ortadoğu'da olduğu gibi, Pakistan'da da güçlenen İslami hareketin kalelerinden biri olarak gösteriliyor.

1999 yılında bir darbeyle işbaşına gelen, Pakistan'ın işbirlikçi devlet başkanı General Pervez Müşerref'in emriyle, İslamabad'daki Lal Medresesi'ne (Kırmızı Camii) düzenlenen ve aralarında çok sayıda çocuğun da bulunduğu, yüzün üzerinde insanın yaşamını yitirdiği kanlı operasyon, Pakistanlı muhalefet güçlerle hükümet arasındaki çatışmaların daha da yoğunlaşmasını getirdi. Böylece bu kanlı saldırının emrini veren Müşerref, muhalefeti ya da saldırılara gerekçe gösterilen İslami hareketi sindirme-susturma amacına ulaşmak bir yana, iç savaşı andıran çatışmaların daha da körüklenmesine neden oldu.

Lal Medresesi, emperyalist politikaların sonucu, tüm Ortadoğu'da olduğu gibi, Pakistan'da da güçlenen İslami hareketin kalelerinden biri olarak gösteriliyor. Küçük yaşta çocukların İslami kurallara göre eğitildiği Medrese, uzunca zamandır hükümetin hedefleri arasındaydı. Ancak bu medrese aynı zamanda bir dönem

ABD tarafından İslamcı militan yetiştirmek üzere kullanılmaktaydı.

İslamabad'daki emperyalist işbirlikçisi iktidara karşı verilen mücadele en yoğun olarak Pakistan'ın kuzey batısındaki sınır eyaletlerinde yaşanmakta. Bu bölgede geçtiğimiz günlerde muhalif grupların gerçekleştirdiği eylemlerde en az 10 ordu mensubu ölümler, onlarcası da yaralandı. **En son eylem, patlayıcı yüklü bir aracın bir ordu konvoyunun içine dalması sonucu gerçekleşmişti. Benzer bir eylem de yine bu son olaydan bir kaç gün önce gerçekleşmiş ve 24 asker ölmüştü.** Bu tür saldırılar İslami partilerden oluşan bir ittifakın yönetiminde olan eyalette giderek tırmanışa geçmiş bulunuyor.

ABD emperyalizminin bölgedeki en sadık işbirlikçilerinden olan Müşerref önderliğindeki Pakistan hükümeti, ABD tarafından başlatılan "terörle mücadele" konseptinin de bölgedeki en büyük destekçisi konumunda. Pakistan hükümeti, ABD'nin direktifleri doğrultusunda, bir dönem Rusya'ya karşı oluşturulan ve bizzat ABD tarafından eğitilen Taliban ve El Kaide gibi İslami örgütlerin Pakistan'ın bugün eylemlerle sarsılan eyaletlerinde konumlandığını ve buradaki İslami örgütler tarafından korunduğunu bahane ederek,

uzunca zamandır bu bölgede askeri operasyonlar gerçekleştirmekte. Bu kanlı operasyonlar bölgedeki muhalif güçlerin Pakistan hükümetine karşı daha da aktif mücadelesini getirirken, bir yandan da, emperyalist politikalar sonucu tüm Ortadoğu'da giderek tırmanışa geçen, mezhep vb. farklılıkları da kışkırtmakta, bu yönlü çatışmaları körüklemekte.

Eylül 2006 yılında yapılan bir anlaşmayla Pakistan hükümeti, askerlerini bu bölgeden çekeceği sözünü vermiş, bölgedeki aşiretlerin üyelerinden oluşan milisler de buna karşılık Taliban ve El Kaide'nin bölgede barınmasına izin vermeyeceklerini taahhüt etmişlerdi. **Şimdi ise, aşiret reisleri hükümetin yapılan anlaşmaya uymadığını söylemekte- bu da bölgede giderek artan eylem dalgasının başlıca nedeni olarak gösteriliyor.**

Bu çatışmaların birincil sorumlusu olarak görülen Müşerref ise, geniş yığınlar tarafından uzunca zamandır gerçekleştirilen eylemlerle istifaya çağrılmakta.

En son Lal Medresesi'ne düzenlenen saldırıyla birlikte daha kitlesel eylemlerin gündeme gelmesi beklenmekte. Zaten katliamın hemen ardından birçok bölgede yüzlerce insan sokaklara dökülerek ordunun kanlı saldırılarını protesto etmeye başlamış bulunmakta.

Lal Medresesi'ne dönük kanlı saldırıyı ulusa sesleniş konuşmasında, ülkeyi "gericilikten ve terörizmden" temizlemek için "kaçınılmaz" bir eylem olarak niteleyen Müşerref'e karşı uzunca süredir devam eden tepkiler şu süreçte daha da boyutlanmış bulunmakta.

Müşerref'in Mart ayında görevden aldığı **Başyargıç Çaudri'nin** yüksek mahkeme tarafından göreve iade edilmesi ise, 15 günde 200 kişinin yaşamını yitirdiği Pakistan'daki gerilimi iyice artırdı. Müşerref karşıtlarının daha güçlü bir biçimde sokağa dökülmesini getiren bu son gelişme, Müşerref'in sonunun da yaklaştığı biçiminde yorumlanıyor. Ancak ABD emperyalizmi, "Terörle Mücadele" konseptinin bölgedeki en sadık işbirlikçisi olan Müşerref'e açıkça arka çıkmakta gecikmeyecek, Pakistan'a dönük, aslında bir süredir çeşitli vesilelerle dilendirilen, askeri müdahale tehdidini getirmekte gecikmedi.

Çin'de köylüler polisle çatıştı

Bir kavgada yaralanan gencin müdahalesizlik nedeniyle ölmesi üzerine harekete geçen binlerce köylü, öğrencinin öldürülmesini protesto eden kitlesel eylemler gerçekleştirdi.

Honkong İnsan Hakları ve Demokrasi Merkezi'nin yaptığı açıklamaya göre gösteriler, 28 Haziran'da bir ortaokulda öldürülen öğrencinin ailesinin okula gelip olayın üzerine gitmesi ve polis bu aileyi gözaltına almasıyla gerçekleşti. Kısa sürede biraraya gelen 10 binin üzerinde köylü, **Youyang Kasabası Hükümet Binası'na** yürüdü. Polisin göstericileri engellemek istemesi üzerine çatışmalar yaşandı. Polisle yoğun bir çatışmaya giren eylemciler çok sayıda polis otosunu tahrip ettiler. Çok sayıda insanın gözaltına alındığı eylemlerin gece geç saatlere kadar sürdüğü bildiriliyor. Çinli köylülerin kısa sürede harekete geçmelerinin esas nedenini ise, işçi, emekçi ve yoksul köylülerin sırtından büyüdüğü bilinen sermayeye karşı duyulan öfke oluşturuyor.

Makinistler yasağa rağmen grev yaptı

Sosyal yıkım politikalarının olanca hızıyla hayata geçirildiği Almanya'da, iş mahkemelerinde neredeyse her gün emekçiler aleyhine bir karar alınıyor. **İşçi-emekçi yığınlara gözdağı vermeyi amaçlayan bu kararların çoğu eylem ve grevlerin yasaklanmasını kapsıyor.** Bu kapsamda alınan kararlardan biri de tren makinistlerinin maaşlarına zam talebiyle başlatılmak istedikleri grevle ilgili alındı. Ancak makinistler yasağa rağmen aldıkları uyarı grevi kararını hayata geçirdiler. **Ülkenin önemli merkezleri olan Frankfurt, Berlin ve Stuttgart Tren Garlarında gerçekleşen grevle birlikte tüm demiryolu seferleri iptal edildi.** Diğer merkezlerde ise şehirlerarası yolcu ve yük trenleri çalışmadı.

Grev ilanyla birlikte Mainz Mahkemesi'nden bir karar çıkarttıran DB (**Alman Demiryolları**), makinistlerin bundan böyle yapacağı tüm grevleri yasaklatmıştı. Alınan yasak kararında ayrıca greve gidilmesi durumunda 1 Milyon Euro para ve hapis cezası öngörülmekte. Makinistlerin bu karara rağmen gerçekleştirdikleri grevin ardından DB'nin nasıl bir tutum izleyeceği merak ediliyor. Çünkü makinistleri temsil eden GDL sendikası DB ile anlaşma sağlanana kadar eylemlerini sürdüreceklerini ilan etmiş bulunmakta.

Polonya

Polonyalı hemşirelerin uzunca süredir sürdürdüğü grev, ülkenin değişik sektörlerini kapsayan sendikaların yoğun desteğini almaya devam ediyor. **Geçtiğimiz günlerde hükümet binası önünde bir araya gelen binlerce sendikacı, burada bir eylem gerçekleştirerek, hemşirelerle dayanışmalarını ilan etti.** Aralarında demir yolu işçilerinin ve de madencilerin de bulunduğu eylemciler eylem boyunca üzerinde "İnsanca bir yaşam için" yazan pankartlar taşıdılar. İki haftayı geçgin bir süredir ülke çapında grevde olan Polonyalı hemşirelerin başlıca talepleri arasında, maaşlarına % 50 zam yapılması talebi geliyor.

8. Konferans Tanıtım Toplantıları sürüyor

Türkiye proletaryasının öncü kurmayı TKP/ML'nin kuruluşunun 35. mücadele yılında başarıyla gerçekleştirmiş olduğu **8. Konferans'ın** tanıtımı 7 ve 8 Temmuz günleri arasında Viyana'da 100 ve Innsbruck kentinde 50 kişilik bir katılımı gerçekleştirildi. Devrim ve komünizm şehitleri için yapılan saygı duruşundan sonra toplantının sunum bölümüne geçildi. Birinci bölümde

Konferans'ın almış olduğu kararların sunumu gerçekleştirildi. İkinci bölümde önce dost devrimci kurumlara söz hakkı verildi. Sırayla MLKP, MKP, KOMAK/ML temsilcileri söz hakkı alarak Konferansı selamlayarak düşünce ve eleştirilerini belirttiler. Sonra bireylere söz hakkı verildi. Üçüncü bölümde gelen eleştirilere yanıt şeklinde toparlama yapıldı. (**Avusturya İK okurları**)

Peru, emekçi eylemleriyle sarsılıyor

Perulu emekçiler ABD yanlısı devlet başkanı **Alan Garcia**'nın işbaşına gelişinin 1. yıldönümüne denk gelen grev ve eylemlerle hükümete karşı tepkilerini dile getiriyorlar.

Peru Eğitim Emekçileri Sendikası öncülüğünde gerçekleşen eylem ve grevlere, işçilerin, madencilerin ve işsizlerin yanı sıra, köylüler de gerçekleştirdikleri eylemlerle destek veriyor.

Perulu öğretmenlerin hükümete karşı gerçekleştirdikleri grev kısa süre içinde tüm ülke geneline yayılarak, genel greve dönüştü. Hükümet öğretmenlere bir yeterlilik testi dayatmakta, ancak öğretmenler bu testi, birçok öğretmenin işten çıkarılmasını getireceği kaygısıyla reddetmektedirler.

Diğer taraftan, Perulu köylülerin, ülke genelinde daha ucuz tohumluk tahıl ve devlet desteği talepleriyle gerçekleştirdikleri eylem saldıran polis, bir köylü önderini kurşunlayarak katletti. Peru'nun baş-

kenti Lima'da gerçekleşen ve yüzlerce köylünün katıldığı eylemde uzun bir yürüyüş gerçekleştiren köylüler, yürüyüş sırasında yollarını keserek saldırıya geçen polise taşlarla ve sopalarla karşılık verdiler.

Polis yetkilileri katliamın ardından yap-

tıkları açıklamada, köylülerin polise karşı gerçekleştirdikleri direnişi "**kontrol altına almak**" amacıyla ateş açtıklarını iddia ediyorlar. Görgü tanıkları ise polisin doğrudan kitlenin üzerine ateş açtığını söylemektedirler. Açılan ateşte köylü önderi Al-

tamiranos'un yaşamını yitirmesi ve 20'den fazla köylünün de yaralanması üzerine binin üzerinde eylemci kentin ana caddelerini işgal etti. Peru'da haftalardır devam eden grev ve protestolara dönük gerçekleşen polis saldırısında polisin açtığı ateş sonucu toplam üç kişi yaşamını yitirdi. **Ancak ülke çapındaki grev ve eylemler devam ediyor.** Peru'daki **Casapalca Madeni**'nde çalışan 1.500 madencinin Mayıs ayından bu yana sürdürdüğü greve de, diğer sektörlerde çalışan işçiler giderek daha geniş bir destek veriyor. Örneğin geçtiğimiz günlerde, sendikaların önderliğinde ülke çapında bir eylem örgütleyen metal ve çelik işçileri, maden işçileriyle dayanışmalarını haykırdılar. 17 Mayıs'tan bu yana grevde olan maden işçileri, bu tarihte bir sendika kurmuşlardı. Ancak sendika sekreterinin yanı sıra 20 sendikacı ve de 105 işçi sendikalaşma nedeniyle işten çıkarılmış, madenciler de bunun üzerine grev kararı almıştı.

Evrensel Bakış

ORTADOĞU'DAN ÇIKIŞ YOK!

Geçtiğimiz günlerde Bush ekibi tarafından ABD Kongresine sunulan raporda, Irak'taki kukla hükümetin "**özgürlük ve demokrasi**" yolunda önüne konulan görevleri yerine getirmediğine yer veriliyor. Bunun anlamı: "**Güçlü**" **Amerikan ordusu nasıl ki direnişe diz çöktürememişse, Irak hükümeti de iç politika başarıyla olamamış.** Mesela Petrol Yasası hala hayata geçirilebilmiş değil. ABD emperyalizmi bu yasanın çıkarılmasını Irak'taki halk gruplarını barıştıracak anahtar olarak gördüğünü iddia etse de, bu yasanın çıkarılmak istenmesindeki gerçek amacın Irak petrolünün anglo-Amerikan tekellerine peşkeş çekilmesi olduğunu herkes çok iyi bilmekte. Bunun içindir ki, yasanın çıkarılmasına, sadece başta direnişçiler ve Iraklı sendikalar değil, Irak hükümeti içindeki bazı güçler de yoğun bir biçimde karşı koymaktalar.

Böylece işgalin gerçek nedeni olan petrolün tüm denetiminin emperyalist tekelere devri bir türlü gerçekleşmemektedir.

İşgal karşıtı direnişin hız kesmeden sürmesinin yanı sıra direniş gruplarının -birkaç gün önce ilan ettikleri gibi- aralarındaki ittifakı geliştirmeye dönük adımlarını giderek somutlaştırması, her geçen gün biraz daha artan asker kaybı ve bu işgalin ABD ekonomisine getirdiği yükteki artışın sürmesi, işgaldeki yenilgiyi daha güçlü olarak gündemleştirmeye başlamış bulunuyor. Hem de sadece politik çevreler değil, düne kadar işgale alkış tutan burjuva medya bile, işgaldeki yenilginin kesinleşmesiyle birlikte, işgale katılan askerlerin, burada gerçekleştirdikleri vahşeti, hem de ince ayrıntılarına kadar anlattıkları yayınlara baş-

ladılar bile. 3 yaşındaki bebeklerin bacaklarına sıkılan kurşunlar, 14 yaşındaki çocukların keyfi ağır silahlarla taranarak parçalara ayrılması gibi, vahşetin boyutlarını gözler önüne seren "**itiraflar**" ortalığa saçılmakta gecikmedi. Oysa 4 yılı aşkın süredir Ebu Garip başta olmak üzere, Irak'taki zulüm zaten bilinmekteydi, bunun içindir ki medya yeni bir şey keşfetmiş olmuyor. En iyi niyetle söylemek gerekirse, bu zamana kadar yaptığı yayınlarla işgale dolaylı da olsa ortaklık yapmış olduğunun bilinciyle, suçunu hafifletmeye, vicdanını rahatlatmaya çalışıyor olabilir.

Bu durum, Kore, Vietnam vd. işgallerde yenilgi kesinleştiğinde buralarda yaşanan vahşetin, buna ya doğrudan ya da susarak vb. biçimlerde dolaylı ortak olanlar tarafından dile getirilmeye başladığı süreçlerle büyük benzerlikler taşımaktadır. Batan gemiyi ilk terk edenler ne de olsa farelerdir.

İşgale ilişkin ortaya çıkan bu tablo Amerikan politik çevrelerinde de beklenmedik çıkışlara neden olmaktadır. Örneğin Cumhuriyetçi sekiz senatör Irak sorunu noktasında Başkan Bush'a açık tavrı almış gibi görünmektedirler. Onlar da tıpkı birçok politikacı gibi, ABD birliklerinin geri çekilmesine başlanması gerektiğinde ısrar ediyorlar.

Ancak uzunca zamandır kesinleşmiş olan işgal yenilgisi karşısında ayak diremeyi sürdüren Bush ve yakın ekibi, yenilgi her gündeme geldiğinde getirdiği iddiayı yineleyerek, çekilmeleri durumunda Ortadoğu'nun kaosa sürülebileceğini söylüyorlar. Bu iddiaya verilen yanıt ise, Ortadoğu'nun zaten bugün hiç olmadığı kadar kaosa sürüklendiği yönünde.

Bu gelişmelerin hemen akabinde ABD Temsilciler Meclisi hükümete iletilmek üzere bir karar alıyor. Karar tüm ABD birliklerinin 120 gün içinde çekilmeye başlamasını ve çekilmenin 1 Nisan 2008'de sona ermesini öngörüyor. **Ancak hemen akabinde Bush tarafından veto edilen bu kararın hayata geçebilmesi için hem Temsilciler Meclisi'nin hem de senatonun onayı gerekiyor.** Ancak şunu da görmek gerekiyor ki, öзде hepsi de Amerikan tekelcilerinin temsilcileri olan cumhuriyetçiler ile demokratlar arasında yaşanıyor gibi görünen bu sözde çatışma, aynı zamanda bir yıl sonra yapılacak olan seçimlerden kârlı çıkma yarışdır.

ABD birliklerinin çekilmesine ilişkin bu tartışmalar süredursun, Irak'ta yeni bir ordu oluşmuş durumda! İşgalin ve iç çatışmaları can güvenliğini ortadan kaldırdığı Irak'ta bugün 100 bine varan sayıları ile, ancak ordu olarak tanımlanabilecek bir özel koruma sektörü oluşmuş. **Aynı zamanda yeni ve çok kârlı bir rant alanı anlamına gelen bu sektörde faaliyet gösteren ABD, İngiliz, İsrail, Fransız menşeli şirketlerin en büyüğü ise, cirosu kısa sürede 1 milyar dolara ulaşan ABD'li Blackwater şirketi.** Böylece Irak bugün dünyanın en önemli paralı asker bölgesi haline gelmiş bulunmaktadır. İşgalin sağladığı bu ve daha bir dizi muazzam kârlar bırakan rant alanları ise işgalciler tarafından öyle hemen bırakılmak istenmiyor haliyle.

Ve işgalin uzaması için -gerçekte eski olan yeni argümanlar öne sürülmeye veya yaratılmaya devam ediyor. Son yılların en geçerli argümanı olan "terör saldırıları" ise bir kez daha imdada yetişiyor ve Irak'tan çekilmenin gündeme geldiği günlerde "El Kaide'ye bağlı terör timlerinin ABD'ye doğru yola çıkmış hatta ülkeye ulaşmış olabileceği" haberleri ileri sürülüyor.

Kısacası 11 Eylül saldırılarından bu yana, işgalleri meşrulaştırmak ve süresini uzatmak için, başta ABD ve İngiltere olmak üzere, daha birçok

işgalci emperyalist ülkede veya işgallerin şu veya bu biçimde destekçisi olan emperyalizme bağlı ülkelerde (**örneğin Türkiye'de**) ortaya atılan aynı senaryolar bugünlerde yine devreye sokuluyor.

Ancak tüm bu hamleler, sistemin işgaller ve sosyal yıkım saldırılarıyla içinden çıkmaya çalıştığı krizini azaltmak bir yana daha da derinleştirmekten başka bir işe yaramıyor. **Can havliyle sarıldıkları yeni stratejiler de çözüm olmuyor, çıkışsızlık büyüyor.**

Irak'tan çekilme meselesinin bir kez daha alevlendiği günlerde, Filistin meselesini öne çıkarma çabaları da yine bu çıkışsızlığın ürünüdür. İşbirlikçi Abbas ve diğer El Fetih kadrolarının, Filistin direnişine ihanetleri sayesinde Filistin'de ortaya çıkan tablo, Ortadoğu'daki çıkmazın sürdüğü günlerde emperyalistlerde, siyonistlerde ve bölgedeki bir dizi uşak-ışbirlikçi rejimde burada zafer kazanmışçasına bir havaya girilmesini getirdi. **Mevcut tablodan yararlanma, özde ise ganimeti paylaşma telaşıyla, leş kargaları gibi, Filistin'in El Fetih yönetimindeki kesimine dönük peş peşe projeler geliştirmeye başladılar.** Ancak İsrail'in hapishanelerdeki El Fetih üyelerini serbest bırakması, dışarıdaki El Fetih savaşçılarının silahlarını teslim etmesi vb. gelişmeleri de kapsayan bu projeler, emperyalistlerin ve siyonistlerin burada zafer kazandıklarını değil daha çok da El Fetih'in halkına ihanette geldiği boyutu göstermektedir. Ancak tarih kanıtlamıştır ki, hiçbir halk ihaneti affetmez. Hele de bu ihanet onlarca yıldır sürdürülen yığıtçe bir direnişe yapılan ihanetse. Emperyalistleri ve siyonistleri esas korkutan da budur zaten. Filistin intifadasının yeniden ayağa dikilerek, eskiden olduğu gibi Ortadoğu halklarına ilham olması! Böylece tüm bölgeyi daha da gür saracak olan direniş ateşinin emperyalistlere Ortadoğu'dan çıkışın tüm kapılarını kapaması ve artık kendilerine "**çıkış**" değil, "**kaçış**" stratejileri üretmek zorunda kalmaları. Tabii buna fırsatları kalırsa!

“Şiddet ma duru kadına hastanelerde yer yok, ama şiddet hep var!”

Gazeteler kadının uğradığı şiddet ile ilgili istatistikleri vere dursun, emekçi kadınlar insanlara hizmet etmesi gereken kurumlarca bile haksızlığa uğruyor. Uygulanan şiddetten daha ağır olanı ataerkil toplumda kadına sunulan bir bütün yaşam biçimi oluyor. **Fiziksel şiddet, en somut olarak açığa çıkan boyutu sadece.** Toplumda insan olarak bile değil bir mal, bir meta olarak görünen kadın, doğumundan yaşamının sonuna kadar aynı muameleye tabi tutuluyor. **Daha en başından kız olarak doğması bile yine bir kadın olan annesinin horlanmasına neden olan kadın, çalıştırılacak ve sonra da kocaya verilecek bir köle olarak görülüyor.** Ve elbette her istediğini yapabilme hakkına sahip olduklarını sistemin yüzyıllardır varolan şekillenişinden kaynaklı düşünen eşler, yaşamı cehenneme çevirdikleri bu kadınları öldürmekten de bir an bile çekince duymuyor.

Bu anlayışta kadın alınıyor, satılıyor, hiçbir ihtiyacı düşünülmeden çalıştırılıyor, erkeğin kölesi oluyor ve onun namusu olarak öldürü-

lüyor. **Özgürlüğe kavuşmak istediği anda hasta ruhlu beyinlerin işkenceli cevaplarıyla karşılaşılıyor ve kadınlar erkeğin gücünün kanıtı olarak ölümle cezalandırılıyor.** Yaşamları kimseciklerin dikkatini çekmez, onları görmezden gelinirken, ölümleri haber peşindeki medyanın üçüncü sayfalarını, akşam haberlerini süslüyor. Kendi acizliğini bu bedenlerde gören toplum onları hiç sahiplenmiyor. Onları ve bu tarihsel sorunu yok saymaya devam ediyor.

Özlem de bu kadınlardan biri. 20 yaşındaki **Özlem** 8 ay önce, zaten imam nikâhıyla başka bir kadınla evli olan ve 3 çocuğu bulunan Ali S. ile yine imam nikâhıyla evlendiriliyor. Olayın ilk aşamasından **Özlem**'in yaşayacaklarını görmek hiç de zor değil. Kısa süre sonra **Özlem** şiddete maruz kalıyor, ama pek çok kadın gibi sesini çıkarmıyor. 3 ay önce hamile kalıyor, uygulanan psikolojik ve fiziki şiddet son bulmuyor. **“Annesinin evine izinsiz gittiği”** gerekçesiyle aynı şiddete maruz kalıyor. **Özlem** artık boşanmak istediğini söylüyor. **“Çocuğu da aldırıp ayrılalım”**

teklifinde bulunuyor. Teklifi kabul etmiş gibi görünen eşi, planlarını hayata geçirmek için çocuğu aldırma hastaneye gidiyormuş gibi birlikte arabaya binerek 3 aylık hamile **Özlem**'i Çatalan Barajı yolunda ıssız bir yere götürerek taş ve yumrukla dövüyor. **Özlem** çevreden olayı fark eden birilerinin sayesinde ölmekten kurtuluyor.

Buraya kadar olan kısmı hastalıklı bir kişinin bireysel suçuymuş gibi gösterilebilir; ancak buradan sonra olanlar suçu yaratan ve kadını bu yaşama mahkum edenin bireyler olmadığını açık ediyor: **Özlem ağır şekilde darp edildiği halde hastanelere kabul edilmiyor, üstelik 3 aylık bebeği de kendisi gibi yaşam mücadelesi veriyor.** Hastaneler yatak olmadığı bahanesini ileri sürüyor. Bir de **Özlem**'in yaptığı suç duyurusuna

rağmen işkenceci Ali S. tutuklanmıyor. **Özlem**'in babası durumun vahametini şu sözleriyle dile getiriyor: **“Köylüler görmeseydi kızımı öldürecekti. Bu adamın tutuklanması için kızımın ölmesi mi gerekiyor? Aynı sokakta oturuyoruz. Beni kimse tutuklayamaz. Ben istediğimi yaparım, ayağınızı denk alın”** diyerek bizi tehdit ediyor”. **‘Adalet’** sisteminin ve polis yaklaşımı elbette ölümle burun buruna gelen kadını değil cinayete teşebbüs eden ve hala tehditler savuranları savunmak oluyor. **Ölümlerle sonuçlanan dayak haberlerinin bu sonuca nasıl ulaştığını Özlem'in yaşadıklarında daha da açık görüyoruz.**

Çocukluğumda **“tete”**lerimle biraraya geldiğimiz zamanlar annemle beraber söyledikleri Boşnak türkülerini dinlerdim onlardan. Söyledikleri türkülerin sözlerinden bir şey anlamak ve bildiğim üç-beş Boşnakça kelimeden biriyle başlayıp sorardım anneme: **“Mayko yaa, ne diyor bu türküde?”** Şimdi ne sözleri ne ezgileri kalmış aklımda o türkülerin. Aklımda olan, annemin sorduğumda çoğuna

Boşnak Türküsü

Yazarı: İsmail Gümüş, Ardış Yayınları

“bu tarlada çalışırken söylenir” diye anlatmaya başlamasıydı. Yani tetelerimden ve maykomdan dinlediğim o ezgilerin çoğu Boşnak kadınlarının emek ezgileriydi. Yıllar sonra içinde Boşnak türkülerinin sözleri ve öykülerinin olduğu **Boşnak Türküsü** adlı öykü kitabını gördüğümde de çocukluğumda dinlediğim o türküler geldi aklıma.

1938 yılında Kırklareli’nde Bulgaristan sınırına yakın Balkanların çeşitli yerlerinden göçmüş insanların yaşadığı küçük bir kasabada doğmuş olan yazar, çocukluğunda yaşadığı ve

duyduğu olayları sade ve akıcı bir dille öyküleştiren toplamış kitabında. Siz yukarıda annem ve teyzelerimden dinlediğim emek türkülerini anlatışıma bakmayın; **Boşnak Türküsü kitabındaki her öykü bir acı, bir hüznü anlatıyor.** Öykülerden sadece biri yöreyi, göçmenleri, yazarın çocukluk yıllarını değil, 1980’li yılların başında Ankara/Ulucanlar’da yatan bir mahpusun ağzından yaşadıklarını ve mahpus damına düşüşünü anlatıyor ve diğer öyküler içinde **“bu da nereden çıktı?”** dedirtiyor. Kitabın ikinci baskısının sonuna Melih Cevdet Anday’ın Haziran 1984 tarihli Cumhuriyet gazetesinde çıkmış, kitabı değerlendiren bir değerlendirmesi eklenmiş. 1984 yılındaki bu değerlendirmeden hareketle ilk baskının o yıl çıktığını ve kitaptaki öykülerin de 1980’li yılların başında yazıldığını düşünebiliriz. O yıllar ise bilindiği gibi Cunta ile sanatın susturulup budandığı ve halk yığınları içinde arabeskin tavan yaptığı yıllardır... **Yazar kitabındaki öykülerde anlattığı acı ve hüznüleri hiç de arabesk bir sunumla vermiyor okuyucuya.** Ama arabeskin tavan yaptığı o süreçte sanki onlarla karıştırılmamak/aynılaştırılmamak kaygısıyla yazıp koymuş kitabına demin bahsettiğim Ulucanlar’dan bir mahkumun ağzından anlatılan **“Ayşe’nin Yüreği Kitaplara Sığmaz ki”** adlı öyküyü. Çünkü mahkumun başından geçenleri dönemin revaçta artistlerine belli başlı rolleri oynattırarak tamamen arabesk bir ağızla anlatıyor. Ve gerçekten de bu öykü bu haliyle kitaptaki diğer öyküler içinde sırtarak **“bu da nereden çıktı?”** dedirtiyor.

Öykülerdeki acı ve hüznün konuların-

dan bahsedeyim biraz. İki öyküde de Kore Savaşı’na gidenlerin dönüşlerinde yaşananlar var. Birinde tek bacakla dönenin babasına madalyasını gösterişi ve babasının oğlunun bacağına bakarak madalyayı uçurumdan aşağı fırlatışı... Birinde bir ananın oğlunun öldüğünü düşünürken uzun bir aradan sonra dönüşüyle delirişi var. Üç ayrı öyküde çocukları ölen babaların halleri anlatılmış, çocuklarının ölüş öyküleri ve artlarından yakılan ağıtlarıyla. İki öyküde Balkanlar’daki savaşlarda tutsak düşmüş ve akıl sağlığını yitirmiş olanların halleri ile çocuklara alay malzemesi oluşları anlatılmış. Kitaba adını veren **Boşnak Türküsü** adlı öykü ise Novipazar’da başlayan bir sevdanın, kavuşamamanın yanlış anlamalardan doğan bir cinayete dönüşü anlatılıyor.

“Ekmeğin karne ile satıldığı, aç günlerin hiç bitmeyecekmiş gibi uzun geldiği yıllardı. Kitlık yılları yani. İlkokula gidiyordum...”

“Aradan uzun yıllar geçmişti. Başka kentlerden dönmüştüm doğduğum ilçenin toprak sokağına. Beraberimde üç yaşındaki oğlum da vardı...”

“Çocukluğumda her bayram daha arifeden giderdik Velika’ya annemle. Çocukluğumun hiçbir bayramı bizim kasabada geçmedi bu yüzden. Gittiğimde çift bayram yapardım Velika’da. Köydeki yakınlarımızın ilgisi, kasabadakine benzemeyen yaşam, mutluluk getirirdi çocuk dünyama...”

Yukarıda kitaptaki bazı öykülerden aldığım alıntılarla anlatmaya çalıştığım gibi yazar öyküleri direkt anlatıcı bir yöntemle sunmuş. Yaşadıklarını anlatırken duyduklarını da duyduğu kişilere (annesine, babasına vb.) anlattırması öykülerin içinde. **“Hacer Ana”** öyküsünde ise ne

kendisi anlatmış ve ne de başkasına anlattırması, klasik tarzda yazılmış tek öykü olarak yerini almış kitapta.

Öyküler sade ve anlaşılır bir Türkçe ile yazılmış, aynı zamanda yöredeki göçmen ağzı ve hatta Boşnakça cümleler de yerinde ve bolca kullanılmış.

Kitapta yazarın çocukluğunu geçirdiği 1940’lı yıllarda o yöredeki yaşamı, hattı bazı öykülerde Saraybosna’daki Novipazar’daki Senika’daki yaşamı, Boşnak kültürünü öykülerde anlatılan olaylar ölçüsünde okuyup görmeniz, bilgi sahibi olmanız mümkün.

Boşnak Türküsü kitabında okuyacağınız olaylar vs. hiç yabancı gelmeyecek size. O yılları yaşamış kuşaklardan benzer olayları dinlemişsinizdir büyük ihtimalle. **Benzerlerini duyduğunuz öykülere Boşnak dili ve kültürü eklenmiş. Hani sadece Boşnaklar değil, Pomak’ı, Çerkez’i, Arnavut’u, Gürcü’sü, Abaza’sı... Balkanlar’dan, Kafkaslar’dan farklı bölgelerden özellikle 1920’li yıllarda birçok etnik unsurun göçü bu ülke nüfusunun önemli bir bölümünü oluşturdu. Gelenlerin geldikleri yerlerdeki akrabalarıyla ilişkileri sürdü ve göçer sonraki yıllarda da sürdü. O yıllar göçü yaşamış o etnik unsurlarda ise köklerin hiç yabancılık çekmeyeceksiniz okurken kitabı.** Özellikle büyük şehirlerde yaşayan işçi-köylü okurları okuduğu okulda, çalıştığı yerde, oturduğu semtte vs. kökleri böyle göçü yaşamış etnik unsurlarda olan insanlarla her an karşılaşması, tanışması mümkün.

Günebakan

Dersim'i sahiplenme bilinciyle

Festivale hazırlanalım!

Yeni bir festival dönemi, yetersizliklerimizi ve eksikliklerimizi alt etmenin, olumluluklarımızı geliştirmenin süreci olarak gerçekleşmek durumundadır.

Yaklaşan **Munzur Festivali**yle birlikte geçmiş festival pratiklerini hafızamızda tazelemek, içine düştüğümüz eksiklikleri ve yetersizlikleri görebek yeni bir festival sürecine hazırlanmak faaliyetimiz açısından önemlidir. **Kuşkusuz her faaliyetimizin başarısı ya da başarısızlığı, hedeflerinin gerçekleştirilmesi; örgütlü bir ele alışa sahip olup olmadığımız, doğru bir politika ve plan oluşturup oluşturmadığımızla ilgilidir.** Geçmiş ve hazırlıklarına giriştiğimiz yeni festival sürecine de bu bakış açısıyla yaklaşmak yerinde olacaktır. **Eksikliklerimizin ve yetersizliklerimizin, başarısızlıklarımızın örgütsüzlüğümüzden beslendiğini, faaliyetimizin gerilemeler yaşamasına neden olduğunu görmeliyiz.** Gücümüzü ve enerjimizi, emeğimizi ve çabamızı bilinçli, örgütlü, kolektif bir faaliyetin hizmetine sunduğumuzda bunun faaliyetimize ve mücadelemize kazandırdıkları ise oldukça büyük olacaktır.

Özellikle içinden geçtiğimiz süreç, festivali ve bizlerin festivale yaklaşımını oldukça önemli kılmaktadır. Ülkemiz hakim sınıfları, bütün yöntem ve araçları devreye sokarak devrimci, demokratik, ilerici kesimleri "terörizm"le damgalayarak hedef almaya, provokasyonlarla, linç saldırılarıyla ezmeye, yok etmeye çalışmaktadır. **İşsizlik, yoksulluk ve açıklıkla terbiye edilmek istenen yoksul emekçi halka yönelik saldırılar, özellikle Kürt halkına dönük saldırılar giderek tırmandırılmakta, estirilen ırkçı şovenist rüzgârla halklar arasında düşmanlık geliştirilmeye çalışılmaktadır.**

Kuşkusuz hakim sınıfların geliştirdiği bu saldırganlığın Türkiye Kürdistanı'na ve Dersim'e yansımaları daha şiddetli olmaktadır. Bahar aylarından itibaren başlatılan askeri operasyonların, yapılan son "güvenlik" zirvesiyle birlikte daha kapsamlı bir şekilde sürdürülmesi, OHAL koşullarını aratmayacak uygulamaların devreye sokulması, halk üzerindeki baskının giderek artırılması bu yansımaların bir sonucudur. Katliamı ve işkenceyi Dersim halkının yaşamından eksik etmeyen devlet; yakın tarihte köy yakmaları, zorunlu göçü, abluka ve ambargoyu, sürgünü bütün vahşetle uygulamıştı. Dersim'de uygulanan bu vahşete rağmen

men göç etmemiş, tutunmaya çalışan kitleler geçmiş aratmayacak saldırılarla bir kez daha yüz yüze bırakılmaktadır. Gözaltı ve tutuklamalar, baskı ve işkenceler, kontrol noktaları, yayla yasakları, orman yakmaları, operasyonlar halkın yaşamının doğal parçası haline dönüştürülmeye çalışılmakta, estirilen terörle birlikte festival öncesi insanların Dersim'e dönmeleri engellenmek istenmektedir.

Genel seçimler nedeniyle Ağustos ayının ikinci haftasında gerçekleşecek olan festivalin, bu süreçten bağımsız düşünülemediği ve ele alınmayacağı ise bir gerçekliktir. **Her festival öncesi kitlelerin katılımını engellemeyi hedefleyen devlet, bu dönem daha üst boyutta bu saldırısını geliştirmektedir.** Yılın bu aylarında Dersim'e dönüş yapan önemli bir kitlenin bu süreçte büyük oranda düşmesinin nedeni esasta devletin bölgede, Dersim'de estirdiği terördür.

Verilmek istenen gözdağı, yaratılmak istenen korku ve panik Dersim'in soluklanmasını engellemek, insansızlaştırılmasını sağlamak içindir. **Özellikle yaşanan gelişmeler ve devletin pervasızlığı karşısında tavır geliştirmek ve bunu kitle eylemlerinde somutlamak gerekmektedir.** Devletin saldırılarını geriletecek olan kararlı ve kitlesel eylemlilerdir. Dersim'in sahiplenilmesi ekseninde halka yönelik geliştirilen saldırıların teşhir edilmesi, baskı ve estirilen terörün, orman yangınlarının kamuoyuna taşınması ve kitleleri duyarlı hale getirecek çalışmaların, eylemliliklerin gerçekleştirilmesi büyük önem taşımaktadır. **Dersim halkının bu süreçte yüz yüze kaldığı baskı ve faşist uygulamaların yerinde görülmesi ve incelenmesi için demokratik kitle örgütü temsilcilerinden, aydın, yazar, sanatçı ve hukukçulardan oluşan heyetlerin bölgeye gitmeleri halkın yaşam gerçekliğinin görülmesi ve kamuoyu oluşturulması bakımından önemlidir.** Bunun bölgedeki gelişmelere olan duyarlılığı artıracaktır bir gerçekliktir.

Özellikle bölge insanının yüzünü daha fazla Dersim'e çevirmesi, yaşananlara kayıtsız kalmayarak bir tavır alış içerisinde bulunması bir sorumluluk ve görev sayılmalıdır. **Dersim halkının talepleri doğrultusunda kurulan, ancak süreç**

içerisinde bu amaçtan uzaklaşan Dersim derneklerinin yaşanan gelişmelere bir tavır alış içerisinde olması, Dersim halkının yanında yer alması, acılarını paylaşarak özlem ve taleplerini kavraması doğru tutum iken saldırıların geriletmesinde de önemli bir işlev görecektir.

Dersim'in hedef olmasını şartlayan nedenler güncelliğini koruyorken insanın ve doğanın uğradığı saldırılar gerçek anlamda sahiplenme bilinciyle yanıtlanabilmiş değildir. Barajların, askeri operasyonlarla birlikte son güvenlik zirvesinde yapımının hızlandırılması kararı alınırken, Dersim'in ormanları yakılmaya devam edilmekte, toprağı zehirlenmekte ve insanına her türlü zulüm reva görülmektedir. Devletin bu denli pervasız bir şekilde saldırmaları olanaklı kılan ise örgütlü bir karşı koyuşun ve bu zeminde gerçek anlamda bir sahiplenme pratiğinin ortaya konulamamış olmasıdır.

Festivale örgütlü bir ele alışla hazırlanalım!

2006 yılı festivali, faaliyetimiz açısından bir dizi eksikliğin ve yetersizliğin ortaya çıktığı süreç oldu. Hazırlık çalışmalarını da içine alan festival süreci, yeterince örgütlü ele aldığımız, perspektif ve plan oluşturabildiğimiz ve pratik olarak yönlendirebildiğimiz bir festival olmadı. Yeni bir festival dönemi, yetersizliklerimizi ve eksikliklerimizi alt etmenin, olumluluklarımızı geliştirmenin süreci olarak gerçekleşmek durumundadır.

Festival öncesi şehit ve tutsak ailelerimizin yürütmesi gereken çalışmaların örgütlenmesinde yaşadığımız eksiklikler özellikle bu dönem üzerinde durmamızı gerektirmektedir. Ailelerimizin festival öncesi, festival anını da kapsayacak tarzda yürütmesi gereken çalışmaların; her ailemizin katılım sağladığı tartışmalarda kolektif tarzda belirlenmesi gerekmektedir. Faaliyetin kolektif tarzda örgütlenmesi, ortak aklımızın kullanılması, pratikte de daha fazla yoğunlaşmayı ve sarılmayı beraberinde getirecektir. Ailelerimizin genel faaliyetimizin bir parçası olarak Dersim'de festival öncesi ve anında yü-

"Munzur'da barajlara hayır"

Baraj karşıtı bir sloganla duyarlılığı arttırmak için çıkarttığımız kalem, benzer tarzda dışımızda birçok kez çalışması yürütülmesine karşın ilgiyle karşılanmaktadır. **Hem Dersim'e ait bir sorunun gündemleştirilmesi bakımından hem de elde edilecek gelirin gerçekleşecek festival sürecinde kullanılacak olması bakımından mütevazı ancak yararlı bir çalışma olarak önümüzde durmaktadır.** Bu tarz çalışmaların faaliyetimizin somut araçlar üzerinden sürdürülmesine hizmet etmesi, kitlelerin sorunlarını içermesi ve aynı oranda örgütlenmeye zemin hazırlaması açısından önemsenmesi gerekmektedir. Faaliyetin ihtiyaçlarına kaynak oluşturması bakımından da ayrıca bir öneme sahiptir. **(Dersim Derneklerinden bir Partizan okuru)**

rütecekleri çalışmaların önemi oldukça büyüktür. **Dersim'in, köklerimizle tarihsel bağlılığı, dağlarında, köylerinde ayak izlerimizin varlığı, şehit yoldaşlarımızın neredeyse her eve uğraklığı, sürdürmemiz gereken çalışmaların anlamını daha da önemli kılmaktadır.** Şehitlerimizin, tutsaklarımızın ailelerinin ziyaret edilmesi, mezar ziyaretlerinin gerçekleştirilmesi, ilişki geliştirilmesi ve kalıcılıştırılması bu faaliyetin görevleri arasındadır. Özellikle kitle faaliyeti ekseninde yürüteceğimiz çalışmalar, Dersim'in sorunlarını içeren tartışmalar ve bu tartışmalardaki yaklaşımımız önem kazanacaktır. Bu süreç, aynı zamanda Dersim'in ve insanının içinde boğulduğu sorunların ileri bir düzeyde kavranması ve çözümü üzerinde yoğunlaşmasını beraberinde getirecektir. Kuşkusuz ailelerimizin çalışmalarının bununla sınırlı kalmayacağı ve bir dizi başka görevleri içereceği de ortadadır.

Bu dönem festival sürecini merkezi bir algıyla kavrayarak gücümüzü ve olanaklarımızı festival öncesi ve anında Dersim halkıyla buluşmaya seferber etmeliyiz. Özellikle Dersimli olan, bölgeyi ve insanını tanıyan faaliyetçilerin, kitle ilişkilerinin bu sürecin parçası haline getirilmesi, çalışmaların içerisinde yer alması önemli olacaktır. Geçen yıldan hareketle bu ele alışın hayat bulmamasını bir olumsuzluk olarak ifade edebiliriz. Olanaklarımız dâhilinde festival sürecine katılan bir dizi insanın çalışmalarımızın parçası olması bir yana varolan çalışmalarımızın ahengini bozan tutum ve pratiklere sahip olmaları göze çarpan olumsuzluklardan biri oldu. **Bunun örgütlü ve disiplin altına alınmış bir faaliyet süreciyle, faaliyetimizin parçası olma düşüncesiyle hareket eden okurlarımızın bu sürece katılımıyla yerli yerine oturtulacağı ise ortadadır.**

Yeni bir festival sürecinin Dersim'de estirilen baskı ve terörün, silahların gölgesinde gerçekleşeceği ortadadır. Bunun direngen ve kitlesel bir festival görevini açığa çıkardığı, Dersim'in insansızlaştırılması karşısında yönümüzü Dersim'e çevirerek toprağımıza ayak basmamızı ve kalıcılıştığımızı gerektirdiği ortadadır. Bu bilinçle festival sürecini devletin saldırılarını geriletecek kararlılıkla ve direngenlikle karşılamalıyız.

Sönmeyen bilinç, bükülmeyen irade, mevsimler boyu partili direniş Muharremce...

Bir yıldız daha kaydı yüreğimizin derinliklerinden. Sarsıldık bir kez daha. Sarstık bir kez daha. Haykırdık ve and içtik bir kez daha. Durmak yok. Yılgınlık, karamsarlık yok. Başlar yukarı yoldaşlar. Alınlarımız her zaman yıldızlara değmeli yoldaşlar! Biz güneşin parlaklığından alıyoruz aydınlığımızı. Bu aydınlıkla karanlık zindanları devrimimizin parıldayan siperleri haline getirmek için direniyor ve savaşıyoruz. Bu aydınlıkla karanlık beyinlere, köhnemiş vicdanlara ışık tutuyoruz.

Mavi bir güneşin altında, Ağustos'un yakıcı sıcaklığında bir güneş daha battı yüreklerimizden, halkımızın karanfil kokulu evlatlarından **Muharrem** yoldaşımız tohum olup düştü toprağın koynuna. Tohum nasıl boy verirse toprağın bağrında, dal ucunda nasıl patlarsa tomurcuk, karanfil nasıl akarsa sevgiyle, ideallerimizi, umudumuzu, direnişimizi öylece yaşattı ve büyüttü. Yürüyüşün başından sonuna kadar...

Mevsimler boyu süren, sürmekte olan bu zorlu ama bir o kadar da onurlu yürüyüşte Muharrem yoldaş bilincin, inancın, kararlılığın; Partiye, halka, devrime bağlılığın, düşmana karşı boyun eğmezliğin zirvesinde güneş gibi parlıyor. Şimdi o zirvedeki güneş; zafer yürüyüşümüzün, partili direnişimizin, düşünce ve duygu dünyamızın yol göstericisi ve kumandanı olarak direnişin ve zaferin yolunu aydınlatmaya devam ediyor.

Bize düşen görev ise yaşamın ve direnişin, her anını Muharremce düşünmek, her anını Muharremce hissetmek, her anını Muharremce direnerek yaşamak, yaşayarak direnmektir.

Direnişin zirvesinde bayraklaşmanın adı, yenilgiyi, teslimiyeti defalarca yere çalan bilincin ve iradenin adı, sessizliğe, suskunluğa, yılgınlık ve karamsarlığa karşı haykırışın adı, yoldaşa, dosta özlemin, dağlara tutkulu türkünün adı, hasret, sevdâ ve kavga türkülerine tutkunun adı, yalan ve hile imparatorluğunun beyinde patlayan ateş topunun adı, Parti ile düşünmenin, Parti ile yaşamının, Parti ile direnmenin adı, faşizme karşı savaşırken kendi eksikliklerine, yanlışlarına karşı savaşmanın, değişimin ve yüklenmenin adı, devrimci ve komünist hareketi kuşatan her türlü tasfiyeciyi, teslimiyetçi, korkak, manasız düşünce ve yaşama karşı duruşun, yürüyüşün adı, proleter devrimci ideolojiyle kazanmanın, devrim ve sosyalizm savaşımını Halk Savaşıyla sürdürmenin, Partizan öfkesi olup faşizmin beyinde patlamanın adı Muharremce...

Bir yıldız daha kaydı yüreğimizin derinliklerinden. Sarsıldık bir kez daha. Sarstık bir kez daha. Haykırdık ve and içtik bir kez daha. **Durmak yok. Yılgınlık, karamsarlık yok. Başlar yukarı yoldaşlar. Alınlarımız her zaman yıldızlara değmeli yoldaşlar! Biz güneşin parlaklığından alıyoruz aydınlığımızı.** Bu aydınlıkla karanlık zindanları devrimimizin parıldayan siperleri haline getirmek için direniyor ve savaşıyoruz. Bu aydınlıkla karanlık beyinlere, köhnemiş vicdanlara ışık tutuyoruz.

Zindanlar faşizmin kaleleridir. **Ancak biz o kaleleri tutuşturmuş ve mevsimler boyu yakıyoruz. Dün olduğu gibi bugün de yakacağız ve devrimci yaşamın okulları haline getireceğiz.** Bunun için direniyor, bunun için yere çalışıyoruz ölümü.

Savaş, ölme ve öldürme hareketidir. Zafer bunun sonucunda kazanılır. Bunu öğrendik, bunu biliyoruz. Zira faşizm bundan başka yol bırakmıyor.

Hiçbir savaş kansız, hiçbir zafer bedelsiz kazanılmamıştır.

Biz biliyoruz ki sadece yaşamın, direnmenin Muharremce olması yetmez. **Yaşamak ve kazanmak için gerektiğinde ölmenin adı da artık Muharremce.** Görkemli bir direniş ve yalın bir ölüm. Bilincin son ışığına bedeninin son canlı hücrelerine, son haykırışına, celladın suratındaki son şamarına kadar ve tabii ki son gülüşü, son bakışı ve son nefesiyle yoldaş sevgisi, yoldaş hasretiyle, yüzüne yayılan zafer olan kesin inancın huzuruyla gözlerini kapamak... Her aşama bilinç, her aşama iradeyle...

Tarihsel, siyasal ve sosyal sürecin bilincinde olarak yaşamak, direnmek ve ölümsüzleşmek bizler açısından diyalektik hükümler.

n ü n
gerçekleşme-
sidir. Ve elbette bizler yaşamı olduğu gibi ölümü de mistik bir bakış açısıyla ele almaz. Ölümü değil yaşamı büyütüyoruz. **Ölümün peşinden koşmuyoruz. Tam tersine yaşamı zirveleştirirken, ölüm peşimizde çaresiz kalıyor. Yaşamı uğruna ölecek, sakat kalacak, yıllar boyu aç kalacak, işkence çekecek kadar seviyoruz.** Yaşama tutkuyla sevgiyle, bilinçle bağlıyız. Bunu bir kez daha aksini düşünen ve ileri sürenlere hatırlatmak isteriz.

"Yürüme/ Yürüme/ Yürümeyenleri arkada boş sokaklar gibi bırakarak/ havalan boydan boya yarıp ikiye/ bir mavzer gözü gibi/ karanlığın gözüne bakarak yürüme!.../ Yürüme/ dost omuz başlarını omuzlarının yanında duyup/ kelleni orta yere koyup yürüme!.../ Yürüme/ yolunda pusuya yattıklarını bilerek yürüme!.../ Yürüme/ yürekte, gülekte yürüme"

Bir proleter devrimci, bir komünist kadro tüm süreci başından sonuna kadar böyle çözümlerle, böyle düşündü ve böyle yürüdü. Bu komünist, bu proleter devrimci **Muharrem Horoz** yoldaşı.

Bir dava adamı, savaşa göre şekillenmiş, bir kadronun tarihsel misyonu oynarken örnek olması, yeni değerler yaratması, pratiğini ortaya koyması gerekir. O, Nasıl durmamız ve nasıl yürümemiz gerektiğini coşkulu yürüyüşüyle bir kez daha gösterdi.

Ve tabii ki Nergizce bir gülüş ve boyun eğmez, asi duruşu kazanarak. Tabii ki sınıf savaşımı tarihi boyunca parti ve devrimci hareketin tarihi boyunca tüm onurlu duruşlar ve kahramanca yürüyüşlerden öğrenerek, kendinde cisimleştirerek...

(...)

"İki hafta önce ziyarette bayıldım. Kafamı önce duvara sonrasında da yere çarpmışım. Küçük bir patlak ve iki adet şiş oluştu.

Gözlerimi açtığımda hastanede (...) serum takılmış halde buldum kendimi, 4-5 gardiyan da zorla müdahale girişimlerini boşa çıkarmamı engellemek için, ağızla çekebilirim diye, kafam da dahil ellerimi, kollarımı ve ayaklarımı tutmuşlardı. Nasıl başardığımı bilmiyorum ama iğneyi damardan çıkarmayı başarmışım. Bu kez de çok daha sıkı tutarak diğer koluma bağladılar. Bağırma- lar vb. de fayda etmedi. Tam bir tecavüz hissi yaşadım o an. O an, yine neredeyse gözümün önünden hiç gitmeyen Nergiz yoldaş vardı."

Muharremce bir direnişin en yalın anlatımıdır bu. Zorla müdahale işkencesi "**Hayata Dönüş**" operasyonu gibi hayatı öldürüşün bir biçimidir; "**Zorla tedavi**" Amaç işkence ve sakat bırakmak. Hafızasını çalarak iradesine hükmetmek ve teslim almaktır. Sonra da "tedaviyi kabul ederek Ölüm Orucu'nu bıraktı" açıklamasıyla "zafer" kazanmak. Direnişe ve direnişinin kimliğine leke sürmek, onurunu ve alındaki kızıl bantı lekeletmek. Faşizmin "zorla tedavi" işkencesinden hedeflediği buydu. Ancak o saldırı da diğer saldırılar gibi boşa çıkarıldı.

"Zorla tedavi" işkencesiyle sakat bırakmak ya da teslim almak saldırısı Muharremce bir direnişle boşa çıkarılmıştı. O anlarda bile yaşamın her anını bilinçle, iradeyle direnişe dönüştürmesinin, her anında yoldaş sevgisiyle, özlemlerle beslenmenin, tecavüze uğradığını hissettiği anda bile can yoldaşı, Parti'nin ilk Ölüm Orucu şehidi, 19 Aralık direnişinde Ümraniye'de oluşturulan direnişin komutanlığının kadınlar cephesindeki üyesi ve komutan Muharrem'in asi, boyun eğmez savaşçısı **Nergiz yoldaşın** direngenliğini ve onun coşkun gülüşünü düşünmektedir. En "yalnız" bırakıldığı -tutulduğu- anda, iğrenç işkencecilerin pençesinde kuşatıldığı yerde o kendini asla yalnız düşünmemekte ve görmemektedir. Yoldaşları ve partisi, siperdaşları ve halkı onun yanındadır. Beyninde ve yüreğindedir. Onu güçlü kılan, yenilmez ve yıkılmaz kılan enerji ve gıdayı buradan almaktadır. Tarihsel direniş geleneğimizin bayrağını Muharremce taşımanın, dalgalandırmanın, onların onurlu anısına bağlı kalmanın en nadide örneğini sergilemektedir. Düşmanın vahşi saldırılarının her biri onun berrak ve kararlı tutumuyla parçalanmakta ve Muharremce bir bayrak çekilmekte direnişimizin zirvelerine. An an direniş.. An an zafer...

Sürecin her anına bilinç ve iradeyle hükmeden, kendini uzun süreli çatışmalara hazırlayan, anı buna göre yaşayan, kendisiyle parti, kendisiyle direniş, kendisiyle zafer, kendisiyle yoldaşları, siperdaşları ve kendisiyle düşman arasındaki ilişkiyi her türlü muğlaklıktan arındırarak berraklaştıran Muharrem yoldaş, tüm sınırlanmışlığa ve kuşatılmışlığa rağmen

şöyle anlatıyor.

"Bana gelince, diğer yoldaşlardan görece daha iyi olmama rağmen, yaşamın diyalektiği her geçen gün hükmünü yaşama geçirmeye çalışıyor. İrademle çatışsa da galip gelenin o olacağını biliyorum. Utkunun bizim olacağı gibi. Bedelleri ne olursa olsun..."

Aynı konuda başka bir yoldaşa ise şunları yazıyor;

"(...) kısaca kendimden bahsedip bitireyim can yoldaşlarım. Uzun bahsetmeyeceğim. Zira geçenlerde bilincim açıkken üç kez zorla serum taktılar. Hem de ne takma!.. Anlatamayacağım.. Ama fiziksel olarak bayağı boğuştuk. Fiziksel olarak çok hırpalandım. Zira (ilkinden bahsetmişim) o denli acı veriyor... Biliyorum direndiğim sürece özüme, özümüne helal getirmiyorum. Önemli olan bana bir şey gelmesi değil. Partimize, davamıza, sürecimize elbette oradan bakmak gerekir... (..) İsim belirtmeden siz dahil başta alını bantlılarımız olmak üzere coşkunca ama 'Nergizce' tüm yoldaşları öpüyor ve kucaklıyorum. Tüm dostlara selamlar, sevgiler. Zafer mutlaka bizim olacak. 21. 6. 2001"

Direnişimizin zirvesinde dalgalanan bu partili bayrak faşizmi çaresizleştirip saldırganlaştırıyordu. Ve mevsimler boyu süren saldırının Muharrem'e yönelik "özel" bir yanı vardı. Zira O, Halk Savaşı'nın sönmeyen ateşinde pişmiş bir "Partizan öfkesi"ydi. TC 76 yıllık tarihinde "Apo'yu yakalayarak" en büyük zaferlerini (!) kutladığı ve Kürt halkına yönelik linç girişimlerinin pervasızlaştığı bir dönemde Çankırı Valisi'nin beyinde patlayan ateş topunun bilinciydi. Bu devrimci eylemin planlayıcısı ve yöneticisiydi. Eylemin siyasal, askeri yönü büyük ve etkileyiciydi. Hesaplaşma buna bağlı olarak büyük ve keskin. Bu büyük ve keskin hesaplaşmanın ruhuna uygun bir duruş ve yürüyüş kazanmanın garantisiydi. Oysa bazen büyük şeyler yapılır ancak ona, onun büyüklüğüne uygun bir duruş gösterilmez. Geriye düşülür, sıradanlaşılar. Bu tür kişilikler yaptıklarıyla amaçları, ideolojileri arasında doğru ve tutarlı bir ilişki kuramaz ve kişiliğini buna göre donatamazlar. Böyle olunca yenilgili ve zaafı yanlar ortam bulunca hemen açığa çıkar. Oysa Muharremce direniş, yaşamın her alanında ve her konuda sürdürülür.

Muharrem yoldaş... **Faşizmin tecrit ve izolasyon saldırısıyla hedeflediği örgütsüzleştirme ve teslim alma planına karşı asla yalnız hissetmedi kendini.** Partiyle düşündü, Partiyle yaşadı, Partiyle direndi. Hücre hücre eriyen bedenini iradeyle ayakta tutmayı düşmana karşı bir direnişin, bir meydan okuyan ve asla teslim olmayışın sembolü haline getirdi. Ciğerleri iflas edip onu solunum cihazına mahkum ederken, o hafızasını hala koruyor ve düşünüyor olmasını ve bizleri yaşıyor olmasını, verdiği sözleri tutmuş olmanın huzurunu ve zaferini yaşıyordu. Yüzüne yayılan sıcak aydınlık Muharremce bir vedaydı.

3 Ağustos 2001 tarihinden itibaren düşünce ve duygu dünyamız Muharremce nehir akışdır artık.

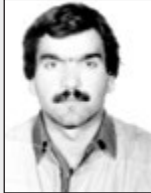
(Partizan'ın 40. sayısında yayınlanan yazıyı **Muharrem Horoz'un şehit düşüşünün 6. yılı vesilesiyle kısaltarak yayınıyoruz.**)

"Sanki bir milyon insan bir anda haykırdı ve aniden sustu, hiç olmamışlar gibi..."

Güneşe koşanların ardından...

Doğan Memeçil

Cahit Oğuz

Cumhuriyet İyöz

Tarih 28 Temmuz 1986. **Doğan Memeçil** komutasındaki 10 kişilik gerilla birliği, Sivas-Erzincan-Dersim'in keşiştiği noktaya yakın bir bölgeden hareket ederek Söğütlü'ye uğrar. Birlik, gerillaya katılmak üzere yeni gelen yoldaşlarını aldıktan sonra diğer birliklere katılmak için yola çıkarken **Topuzlar Köyü**'nde konaklayacaktır. Mola verdikleri bir yerde köylüler askerlerin köye yığınak yaptığını, dikkatli olmaları gerektiğini iletir. **Tarih 1 Ağustos 1986'dır.** Ancak bu arada askerler gerillaları görmüş, köyün etrafına yığınak yapmaya başlamıştır bile. Konferans yapılacağı duyularını alan devlet, kendince büyük bir darbe yapmanın hazırlığı

İsmail Kaya

İmam Utan

indedir. Bu arada gerillalar da düşmanın yoğunlaşmasının farkına varmış ve çekilmeye başlamışlardır. Ancak düşman daha önceden gerillanın geleceğini tahmin ettiği alanlarda da pusuya yattığı için geri çekilmekte olan gerilla birliği askerlerce taranmaya başlanır. TC askerlerinin çok yakından ateş etmelerine rağmen gerillalar bu ateş bombardımanı altında köye çekilmeyi başarır. Düşman bu kez de köyü abluka altına alır. Köyün içinde devam eden çatışmada önce **Doğan Memeçil**, ardından da **İsmail Kaya** şehit düşer. Onların ardından düşman karşısında kahramanca direnen **Yusuf Yıldırım**, Ali Demir, **Cahit Oğuz**, İmam Utan, **Süleyman Kaya**, Yusuf Tosun ve **Cumhuriyet İyöz** şehit düşerler.

Süleyman Kaya

Yusuf Yıldırım

İnsanlık tarihinin en utanç dolu yılları, **1939-1945** tarihleri arasında milyonlarca insanın hayatını kaybetmesine yol açan II. Emperyalist Paylaşım Savaşı'nda yaşandı. Bu kara altı yıl, çileden çıkmış, dışlerinden tırnaklarına kadar silahlanmış süper güçlerin birbirlerini ve masum insanları öldürmeye çalıştığı insanlık dışı bir dönemdi.

II. Emperyalist Paylaşım Savaşı'nın kendisinden önceki ve sonraki savaşlardan en büyük farkı, daha önce hiçbir savaşta bu kadar çok sivilin hayatını kaybetmemiş olmasıydı. Ve işte bu savaşın en büyük ayıplarından biri bir yaşına daha girmek üzere. **6 ve 9 Ağustos 1945** tarihlerinden bahsedebiliriz, Hiroşima ve Nagazaki'den.

"İlk atom bombasının öncüsü ve Manhattan Projesi'nin mimarı ünlü fizikçi J. Robert Oppenheimer, 16 Temmuz 1945 günü New Mexico çölünde dalgın dalgın yürümektedir. Önüne ters dönmüş bir kaplumbağa çıkar, onu alır ve düzeltir. Sonra usulca mırıldanır: 'Hiç olmazsa bunu yapabildim.' O gün ilk atom bombası denemesi başarıyla sonuçlanmış, patlama sonucu nükleer çağ başlamıştır. Oppenheimer'in karşısına çıkan kaplumbağa patlamanın 0 noktasından kilometrelerce uzaklıktaki yerde bombanın şok dalgasına maruz kalmıştır. Atom mantarından yayılan ışık tüm çöly aydınlatığından Tirinty (Kutsal Teslis) adlı projenin ilk yöneticisi Kennet Bainebridge sabah karanlığında yayılan ışığa bakıp elinde olmadan; **"İşte şimdi hepimiz çocukları olduk"** demiştir çevresindekilere. Oppenheimer ise anılarında Bhagavad-Gita'dan şu dizeyi tekrarladığını söyler: **"Dünyaları parçalayan/ölüm oldum ben."**

6 Ağustos 1945 sabahı Albay Paul Tibbets yönetimindeki Enola Gay isimli bir B-29 uçağı, "Little Boy" (**Küçük Çocuk**) isimli çok gizli bir yükü Güney Pasifik'teki Tinian Adası'ndan havalandı. Uçağına çok sevdiği annesinin ismini veren Paul Tibbets'in ve mürettebatın geri kalanının tek bildiği, yükün çok ama çok güçlü bir bomba olduğu.

Gerçi Tibbets dahil, olaydan haberi olan insanların birçoğunun kafasında aynı soru yankılanıyordu. Küçük çocuğun sürprizi ne olursa olsun

(ki söylentilere göre dünyanın gördüğü en büyük şey olacak) bombanın zaten yenilmiş olan Japonya'ya atılmasının bir gereği var mıydı?

Vardı. Çünkü emperyalistler böyle istemişti. Bomba, gelişen sosyalizme ve özgürlük savaşlarına karşı bir şantaj unsuru olarak kullanılacaktı. Bu önemli bir görevdi ve yerine getirilmeliydi. **Sakin Ağustos göğünü kana bulayan Küçük Çocuk 10.000 metre yükseklikten hedefe yollandı.** İki dakika sonra, bomba hedefini bulduğunda Tibbets, hayatı boyunca kendisine sormaya devam edeceği soruyu tekrarlıyordu: **"Ben**

mını yakan yıkan, sakinlerini kömürleşmiş, kavrulmuş, kanayan, çürüyen, kokan insan yığınını dönüştüren bombadan üç gün sonra bu kez "Fat Man" (**Şişman Adam**) Nagazaki kentini yerle bir eder. Hiroşima'da yaşanan senaryonun bir benzeri Nagazaki'de yaşandı. İki kentte ölenlerin sayısı 500.000'i aştı. Ve 1998 yılında, Küçük Çocuk'u Hiroşima üzerine bırakan Paul Tibbets, insanlığa yaptığı hizmetler nedeniyle liyakat madalyası aldı. Kazanıldığı söylenen zaferin insanlığa **"faydası"** 500.000 ölü olmuştur. Rakamlardan bahsetmeye başladığımızda bazen insanlardan bahsettiğimizi unuturuz. Oysa rakamların ardında hayatlar vardır. Umutlarıyla, özlemleriyle, korkularıyla...

Hiroşima'da yaşanan korkunç tablonun tanıklarından Amerikalı gazeteci John Hersey gördüklerini **"Bay Tomato"** diye anlatır, "Kumsalda kadınlı erkekli 20-30 kişilik bir kalabalık buldu. Sandalını kıyıya yanaştırdı, atlamalarını söyledi. Kıpırdayan çıkmayınca yerlerinden kalkamayacaklarını anladı. Uzandı, bir kadın ellerinden yakaladı, ama kadının derisi bir eldiven gibi çıktı elinden." **Hiroşima'da plütonyum bombasının patladığı sıfır noktadan 250 metre uzaklıkta, bombanın ısı etkisiyle kavrulmuş bir insanın merdivenlere vurmuş gölgesi duruyor hala.** Gidenler şimdi var olmayan birine ait o gölgeyi, yitirilmiş insanlığa duydukları öfkeyle ve içleri titreyerek seyrediyor. Hiroşima halkı patlamanın sıfır noktasına yapılan anıta bir çığlık kazıması: **Hiroşimalar Olmasın! Ama insanlık, emperyalist kapitalizmin vahşi egemenliği sürdükçe Hiroşimaları yaşamaya devam etmektedir; Saygon'da, Halepçe'de, Kabil'de, Felluce'de, Bağdat'ta... Yaşanan bu insanlık suçları tarihin acı ama unutulmamacak sayfalarına yazılıyor. Dünyanın tüm namuslu ve kardeş insanların öfkelerini biriktiriyor, bir gün sömürücü katilleri tarihin karanlık derinliklerine, hak ettiği yere gömmek için patlamak üzere...**

ne yaptım?" Şehrin 580 metre üzerinde patlayan bomba ilk anda 70.000 insanı buharlaştırdı. Japonya'nın en güzel şehri olarak bilinen Hiroşima'nın suları, toprağı ve insanları zehirlenmişti. İki ay içinde Küçük Çocuk'un gizli silahı olan radyasyon, ölü sayısını 135.000'e ulaştırdı. Bombardımanı takip eden beş yıl içinde radyasyon nedeniyle mutasyona uğrayan 60.000 kişi daha hayatını kaybetti. **Küçük Çocuk'un sürprizi bununla da bitmemişti, kent üzerine haftalarca asit yağmuru yağdı ve Hiroşima'dan bütün hayat izleri silindi.** Hiroşima'nın tama-

dan hisseye göre masalın bsonunda gökten ne düşeceğine yine biz karar vereceğiz.

"**Şişman**" ve "**Ufaklık**" kadar ünlü olmadı fakat ailenin en büyük çocuğu oydu aslında... Matrix yapımcıları ismi ondan mı çaldılar bilinmez ama "**Manhattan Projesi**"nin ilk atom bombası "**Trinity**"di... 16 Temmuz 1945'de New Mexico-Alamogordo'ya atıldı ve

kardeşlerinin tersine kimseyi öldürmedi! "**Little Boy**" ise 6 Ağustos 1945'de ilk anda 200 bin kişiyi yok etti. Hiroşima ile birlikte! Uranyum'lu ilk atom bombasıydı. "**Fat Boy**" da onun izinden gitti. Plütonyum'u Nagazaki'yi yok etti. Bir kez daha "hepsinin ölüm gününü" idrak ettik. İnsanlığın yarattığı en rezil silahın 52. yılını!

Atom kötü mü?

"Soğuk Savaş" döneminde ve hatta devamında üretilen nükleer başlık sayısı yerküreyi bir kaç defa yok edecek güce ulaşmıştı. Elbette bu paradoks "**Yeni**", "**modern**" üretilimleri hiç engellemedi. Atom bombasının ve türevlerinin öyküsü; bir yandan bilimin ilginç

bir kronolojisini sunarken öte yandan tarihi, politik, ekonomik ve askeri bir düzlem de yaratıyor. Nihayet insanlığın dizginlenemez hırslarını da özetliyor. **Atom kötü değil! O sadece bir madde. Kötü ya da iyi olmasına insanoğlu karar veriyor.** Bu kararın her zaman doğru olmadığının masalını ise herkesin yeniden bilmesi gerekiyor. Yani çıkacak kıssa-

dan hisseye göre masalın bsonunda gökten ne düşeceğine yine biz karar vereceğiz.

"**Şişman**" ve "**Ufaklık**" kadar ünlü olmadı fakat ailenin en büyük çocuğu oydu aslında... Matrix yapımcıları ismi ondan mı çaldılar bilinmez ama "**Manhattan Projesi**"nin ilk atom bombası "**Trinity**"di... 16 Temmuz 1945'de New Mexico-Alamogordo'ya atıldı ve

İşçi-köylü'den

Çürüyen sisteme karşı birleşik mücadeleye!

Parlamentoların burjuva sistemlerde gerçek karar alıcı mekanizmalar olmadığı, halkı oyalayan gevezelik kulüpleri veya domuz ahırları olduklarını komünistler bir asrı aşkın süredir dillendirmektedir. Burjuva demokratik devrimlerle ve halk hareketleriyle ezilenlerin kendilerini ifade edebilecekleri ve sokaktaki muhalefeti besleyebileceği gerekçeyle kullanılacak bir araç olsa da, bizim gibi egemenlerin kendi çıkarları doğrultusunda kurdukları, işlettikleri ve faşizme maske görevi yüklenen meclislerde, bunun imkanı oldukça kısıtlıdır. Bununla birlikte, parlamentoların gerçek niteliği/işlevsizliği, **Rus Sosyal Emperyalizmi**'nin yıkılışının ardından "**küreselleşme**" adı altındaki saldırılarla daha da belirginleşmektedir. ABD'de **Bush**'un, Fransa'da **Sarkozy**'nin, yine toplumsal muhalefete karşı Avrupa'da bu saldırıları sürdüren hükümetlerin başa gelmesi ve dünyanın en gerici, baskıcı devletlerinde dahi seçim, meclis vb. usullerin uygulanması parlamenter sistemin ömrünün çoktan dolduğunu göstermektedir. **Halkları ilgilendiren kararların parlamentolarda alınmadığı, son yıllarda fren ve denge unsuru olarak görülen meclislerin, uluslararası örgütlerin itirazlarına değer verilmeden yapılan saldırılardan, askeri işgallerden daha iyi anlaşılmalıdır.**

İşte bu gerçeklik içinde, ülkemizdeki faşist düzenin kendi meşruluğunu kitleler nezdinde yeniden sağlaması, efendileri olan emperyalistlerin talimatlarını daha verimli şekilde yerine getirmeleri ve egemen sınıfların kendi iç çatışmalarını çözmeleri amacıyla düzenledikleri seçimlerin sonuncusu **22 Temmuz**'da gerçekleşti.

Egemenler açısından iki sorun vardı. İlki DTP'nin Meclis'e girmesine yönelik tavır sorunuyken; diğeri kitlelerin seçime katılmaması tehlikesiydi. Bu nedenle bu seçimlerde medya ve STÖ'ler üzerinden yoğun şekilde, "**ne olursa olsun, kime ve-**

rirsenez verin, oyunuzu kullanın" çağrısında bulunuldu. Kitlelerin oy vermemesi, düzen partilerine duydukları güvensizlik sistemi tedirgin etmektedir. AKP'nin prim toplamasını sağlayan görece istikrarlı ortam ve ekonomik politika, K. Derviş zamanında IMF'nin hazırladığı programdı ve bu programı her düzen partisi devam ettirmek zorundadır. AB'ye uyum, tahkim, **GATS** vb. uluslararası anlaşmalarla eğitim, sağlık ve mesleki hak gasplarını, özelleştirmeleri yapmakla yükümlü olan, büyük bir borç yükünün altında ezilen bu düzende hiçbir partinin halkın gerçek sorunlarına, işsizliğe, iyi bir eğitim ve sağlık hizmeti alma ya vb. yönelik alternatif bir politikası bulunmamaktadır. Bu nedenle laik-şeriat vb. suni gündemlerin yanı sıra Irak Kürdistanı'nın işgali ve toplumsal muhalefetin bastırılmasına yönelik militarist, şovenist sloganlar ve saat, gemi vb. yolsuzluklardan başka bir söz, vaat veya politika gösterilemedi. **Bu nedenle düzenin, demokrasicilik oyunundaki başarısızlığını gizlemek amacıyla bu düzeyi düşük tiyatro, kötü bir oyunculukla sahnelendi.**

Bununla birlikte AKP'nin geçerli oyların % 50'ye yakını alması ise beklenenin üzerinde bir ilgiyi ortaya sermektedir. Bunu AKP'nin açık bir mantıksızlıkla c.başkanı seçmesinin engellenmesine ve ordunun emuhtıralarıyla seçimin öne alınmasına, özcesi ordunun ve sivil bürokrasinin gerek doğrudan gerekse de CHP üzerinden müdahalelerine halkın tepkisi olarak görmek mümkündür. Mazlum, ezilen bir parti görünümüne bürünen, hükümet olan ancak iktidar olamayan AKP, bu pervasız müdahalelerin etkisiyle halkta sempati toplamıştır. Bununla birlikte CHP'nin darbeci, ırkçı ve asker yanlısı politikaları ve resmi ideolojinin kitleler nezdinde olumlu karşılanmadığı, tepki doğurduğu da ortaya çıkmıştır. Kitleler nezdinden güvenilir kurum olarak propaganda edilen, kimsenin eleştirmeye cesaret edemediği, üniformanın karşısında boyun-

ların bükük kaldığı bir düzende, ordunun müdahalesine ve Kemalist sloganlara rağbet edilmemesi önemlidir. Bu anlamıyla bu politikaları savunan CHP'nin ve bayrak provokasyonları ve linç kampanyaları ile şovenist rüzgarın ön saflarında yer alan MHP'nin toplam oyu AKP'ninkine yetişememiştir.

Bu seçimlerde geçerli oyların % 15'i yani 7 milyonu aşkın seçmen oy vermedi. Bu, CHP'nin aldığı oy miktarına eşittir. Bununla birlikte kayıtlı olmayan yüz binlerce kişinin olduğu da bilinen bir gerçektir. Geçen seçime nazaran oy verme oranının artışında sistemin yoğun propagandasının etkisi görülmelidir. Ancak tüm çağrılara, medya ablukasına ve ceza vb. tehditlere karşı milyonlarca kişinin oy vermemesi, sandığa gitmemesi, ana muhalefet partisi kadar güç kazanması ve özellikle birçok köyün boykot kararı alması önemsenmelidir.

Bu seçimlerde **T. Kürdistanı**'nda AKP'nin yüksek oy alması ve AKP ve DTP'den başka hiçbir partinin varlık gösterememesi de kayda değerdir. Açıktır ki düzen yanlısı güçlerin (korucuların, aşiretlerin, tarikatların, sistem partilerinin, ordunun vb.) hepsi bağımsızları engelleme için AKP'de birleşmiştir. Bununla birlikte bağımsızlara oy verecek halka yönelik tehditler ve engellemeler de hesaba katılmalıdır. **Ancak bunlara karşı DTP, planladığına yakın milletvekilini Meclis'e göndererek grup kurma imkanına kavuşmuştur.** Stratejik olarak devrim hedefinden vazgeçen, çözümü reformlarla sistem içerisinde legalleşmede gören, devletle pazarlığa oturarak Kürt sorununu emperyalizmin ve faşizmin kendi evinde, onların belirlediği oyunlara ve kurallara göre oynamayı tercih ederek ulusal sorunun adil ve devrimci çözümünü tıkayan bir hat izleyen Ulusal Hareket'in, Meclis'i, sokaktaki muhalefeti güçlendirmek ve sistem içinde krizler yaratmak için kullanmayacağı açıktır. Bu anlayışın önümüzdeki dönemde Kürt halkının direngen ve mücadeleci yönlerinin pasifize edilmesine yol açacağını da öngörebiliriz. Sistemin yoğun saldırı ve hak gasplarına karşı sokaklarda militan, kitlesel eylemler örgütlemek yerine "**Meclis'teki temsilcilerinin sert açıklama, eleştiri ve pazarlıklarına**" umut bağlanabileceği önemli bir olasılıktır.

Yine DTP'lilerin net bir anti-emperyalist politikalarının olmaması, ABD'nin Ortadoğu politikasına dayalı ve AB'ye uyum sürecine de açıktan destek vermeleri bu güçlerin halkımıza yönelik kapsamlı saldırıları karşısında ezilenler cephesinde daha fazla olumsuz etki yaratabilecektir. Özellikle AB'ye uyum süreci adı altında eğitim, sağlık, mesleki ve demokratik hakların gasp edilmesine yönelik artan saldırılar (**GSS, Aile Hekimliği, YÖK stratejisi, Yetkin Mühendislik, yabancıların çalışma izinleri, mesleki yeterlilik vb.**) AKP'nin ikinci tek parti döneminde daha pervasızca uygulanacaktır. AB'den gelecek bazı demokratik hakların peşinde koşarken ve AB'yi demokrasinin beşiği olarak örnek alırken halkımızı daha fazla yoksulluğa, sefaletle mahkum edecek saldırılara göz yumulması halkımızın lehine olmayacaktır.

T. Kürdistanı'nı ülke bütünündeki devrimden ayrı görmeyen, tam tersine ülkemizdeki devrimin en kuru alanları olarak savaşı ve halk ordusunu bölgede inşa etmeyi hedefleyen, devrimimiz açısından Kürt halkının örgütlenmesini vazgeçilmez gören, ulusal sorunla sınıfsal sorun arasındaki ilişkiyi doğru ve yaratıcı bir şekilde kurarak sınıfsal mücadeleyi yükseltmeyi hedefleyen, Kürt halkı içindeki devrimci dinamiklere net bir anti-emperyalist bilinç vermeyi planlayan ve bu doğrultuda adımlar atan sınıf bilinçli proleterler açısından **Ulusal Hareket**'in bu çizgisi, kısa vadede ciddi sıkıntılar yaratacağı ancak uzun vadede, sistemin saldırı ve inkar politikalarına karşı Meclis'in ve reformist mücadelenin yeterli olamayacağını gören halkın nezdinde olumluluğa evrilecektir.

Seçimlerle yeni sürece hazırlanan egemenler açısından iyi bir gelecek görünmemektedir. Dünya genelinde ve ülkemiz özgülünde ekonomik, siyasal, kültürel ve her türlü alanda yoğun bir tikanıklık, çürüme bulunmaktadır. **Ülkemizde ve dünya genelinde halk muhalefetinin yükselişi için koşullar oldukça müsaittir.** Bizlerin bu gerçeklik üzerinden devrimci mücadeleyi geliştirmemiz ve isyanı yükseltmemiz mümkündür. Bunun için 8. yönemin doğrultusunda adımlar atarak yürüyüşümüzü hızlandırmaya ihtiyaç vardır.

Panel

“Seçimler ve devrimci tutum”

Parlamentonun günümüz emperyalist-kapitalist sisteminde faşizmin maskesi olmaktan başka bir işlevi olmadığı bir süreçte ülkemizde gündeme gelen, daha doğrusu ülkemiz egemenlerinin içine girdikleri ve meşruiyet sorunu, yöneteme vb. biçimlerde dış vuran siyasal-ekonomik krizinin ürünü olarak dayatılan erken seçimler, devrimciler açısından da bir sınav niteliğine bürünmüştür. **Ya seçimlere katılarak, parlamento halka umut olarak gösterilecek ve en basit ifadeyle, reformizme, parlamentarizme kan taşınacak ya da seçimlerin bir aldatmaca, halk yığınlarını sisteme yedekleme ve sistemin devamını sağlama anlamına geldiği geniş yığınlara propaganda edilerek, onların sistemden kopuşları hızlandırılacak, sistemin krizi derinleştirilecektir.** Devrimcilerin bu sınavda alacağı tutum hiç kuşkusuz ikincisi olmak durumundadır. Devrimci sorumluluk da bunu gerektirmektedir.

İşte seçimlere ilişkin ortaya çıkan bu tabloyu tartışmak amacıyla Partizan tarafından bir panel düzenlendi.

14 Temmuz Cumartesi günü, BEKSAV'da düzenlenen ve “**Seçimler ve Devrimci Tutum**” başlığı altında gerçekleşen panele, **Partizan**, **DTP**, **ESP**, **BDSP** ve **Teori-Politika Dergisi** temsilcileri katıldılar. “**Umut seçimlerde değil, Demokratik Halk İktidarında**” Partizan, imzalı bir pankartın açıldığı panel saat 17.30'da başladı. Panelin sunuculuğunu yapan Partizan'dan **Derya Aras**, yaşanan seçim sürecine ilişkin genel bir hatırlatma yaparak panelistlere, seçimlere ilişkin değerlendirmelerini yapmaları üzerine sırayla söz hakkı verdi. İlk sözü alan **DTP** temsilcisi **Gıyaseddin Mordeniz**, son süreçte yaratılan laik-anti-laik tartışmalarıyla başladığı sözlerini özetle şöyle sürdürdü: Halk kendisini temsil edecek bir yer arıyor, Meclis çok önemli değil, ama sorunları sistemin merkezine götürmek ve burada tartışmak oldukça önemlidir, buradan başlatılan bir

tartışmayla çatlak büyütülebilir...

Kürt halkının iradesi yıllardır Meclis'e yansımıyor, bu seçimler bir irade savaşına dönmüştür. Bizim amacımız sadece seçilmek değil, önemli olan oraya gittiğimizde, halkın istemlerini mümkün olan en iyi şekilde yansıtmaktır, halkın istemlerini doğru yakalayabilirsek buradan yaratacağımız bir örgütlülükle daha geniş halk yığınlarına ulaşabiliriz. **DTP** temsilcisinin Kürt Ulusal Hareketi'nin günümüzdeki yönelimine denk düşen yaklaşım çerçevesinde yaptığı konuşmanın ardından sözü **ESP** temsilcisi **Ersin Sedefoğlu** aldı. Sedefoğlu, Meclis'i bir araç olarak gördüklerini

ve seçim süreçlerinde kitlelerin politikaya daha açık olduğunu belirterek seçimlerin kitleleri aydınlatmada olanak sağladığını, seçimlere de sadece seçim sürecini propaganda amaçlı kullanmak için katıldıklarını söyleyerek başladığı konuşmasının hemen başlarında, seçimlere ilişkin iki tutumu doğru bulmadıklarını, bunlardan birisinin parlamentarizm diğerinin ise boykot tavrı olduğunu belirterek, boykot tavrını “**apolitik, atıl, sekter**” bir tutum olarak gördüklerinin altını çizdi. Konuşmasının devamında, burjuva parlamentosundan yararlanmak gerektiğini ve parlamentoya girmeyi umduklarını, burayı devrimci amaçlar için kullanmak istediklerini vurgulayan Sedefoğlu, 2007 seçimlerinde yaratılan laik, anti-laik kutuplaşması karşısında bir seçenek olarak üçüncü cephe çalışmalarını geliştirdiklerini de ifa-

de ederek, bu çabalarının olumlu sonuçlanmadığını söyledi. Ardından, söz sırası **Teori ve Politika Dergisi**'ne geldi.

Teori-Politika Temsilcisi **Metin Kayaoğlu** yaptığı konuşmasında, “Kürt Yurtsever Hareketi”nin ortaya koyduğu “**bağımsız aday projesinin**” gerçekleşebilme ihtimali üzerine durdu. Kürt hareketinin devrimci etkiler ve işlevler taşıyan bir hareket olduğunu söyleyen Kayaoğlu, Kürt hareketinin seçilebilir bir konuma geldiğini ifade etti. Devrimci hareketin, tarihsel sorumluluğunun gereği olarak Kürt Hareketini desteklemesi gerektiğini belirtti.

Kayaoğlu'nun özetle, gücü nitelik olarak değil, nicelik olarak değerlendirilen, bu değerlendirmeden hareketle de devrimci hareketin bugünkü nicel güçsüzlüğünü gerekçe göstererek, devrimci hareketin, kendi siyasal-ideolojik duruş ve bu duruşa uygun tespitlerden bağımsız olarak, diğer bir deyimle kayıtsız şartsız Kürt Ulusal Hareketini desteklemesini “öğütleyen” konuşması, devrimci teorinin nasıl yanlış tespitlere götürebildiğinin de göster-
gesiydi.

Panelde üçüncü konuşmacı olarak söz alan **BDSP** temsilcisi **Atlen Yıldırım** ise konuşmasına, rejimin 22 Temmuz seçimlerine yoğun bir kriz içinde girdiğini söyleyerek başladı. Yıldırım, ordu merkezli burjuva kampın kendi geleneksel konumunu koruma ve geliştirme, bu çizgiye uygun bir hükümet yaratma isteğine dikkat çekti. Genel gidişatın faşist niteliğini teşhir etmek gerektiğini ifade etti ve seçim sürecinde devrimcilerin, komünistlerin bağımsız ve başı dik bir duruş sergilemesi gerektiğinin altını çizdi. Seçimler konusunda doğru tutum alabilmek için 150 yıllık sınıf mücadelesi tarihinden süzülmuş derslere bakmak gerektiğini belirten Yıldırım, işçi sınıfının tarihte genel oy hakkını elde ettiğini fakat süreç içerisinde bu ilerlemenin kendi içinde amaçlaştı-

rılarak parlamentarizm hastalığına yol açtığını söyledi.

Ardından söz alan Partizan Temsilcisi **Suzan Zengin** konuşmasına parlamento tanımlayarak başladı. Emperyalizmin içine girdiği krizin derinleşmesi nedeniyle çeşitli ülkelerde başa getirilen kişilerin azlığı faşistler olmasının bir politika olduğunu, bizim gibi yarı-feodal yarı-sömürge bir ülkelerde ise bunun etkilerinin çok daha yakıcı hissedildiğini belirtti. Zengin, parlamento'nun faşizmin bir maskesi olduğunu ifade etti. Burjuva parlamenter düzenlerde dahi parlamento'nun bir işlevi kalmadığını söyleyen Zengin, bunun sebebinin sistemin yaşadığı kriz olduğunu belirtti. **Emperyalizmin politikalarının kitlelerde sisteme karşı bir hoşnutsuzluk yarattığını belirten Zengin, bunun sonucu sistemin yönetememe krizi olduğunu belirtti.** Bugün için, her ne sebeple olursa olsun seçimlere katılmanın parlamento'yu umut olarak göstereceğini, parlamento'ya kan taşımak anlamına geldiğini ifade etti. Zengin ayrıca, seçimlere katılmanın taktik bir sorun olduğunu belirttiği konuşmasında, bu taktiğinin doğru kullanılmamasının reformizmi besleyeceği ve karşı devrime kan taşıyacağı gibi önemli nedenlerle boykot taktiğini benimzediklerini belirtti. Boykot tavrının her şeyden önce, sistemden umudunu yitiren ancak seçimlerle birlikte sisteme yakınlştırılmaya çalışılan emekçi yığınların sistemden kopuşunu hızlandırma ve sistemin krizini derinleştirme gibi hedefleri içerdiğini vurgulayan Zengin, “**Boykot tavrının dünya devrim tarihinin devrimci bir geleneği olduğunu düşünüyoruz ve bunun için de en devrimci tavrın boykot olduğunu düşünerek, seçimlerde boykot diyoruz**” dedi.

Konuşmaların ardından, **Tohum Kültür Merkezi Sinema Birimi** tarafından hazırlanan, parlamento'nun işlevsizliğini anlatan bir sinevizyon gösterimi yapıldı. Verilen aranın ardından geçen soru cevap kısmında, seçimlere girmenin ve boykot etmenin farklılıklarıyla gerekçeleri tartışıldı. **(Kartal)**

Parlamento faşizmin maskesidir!

Devletin seçim kampanyasına karşı yürüttüğümüz, yürüteceğimiz bütün çalışmalar, halkı aydınlatma, bilinçlendirme faaliyetleri bizler açısından ise ezilen sömürülen halkın kurtuluş mücadelesini geliştirmek gibi bilimsel bir gerçekçeye dayanmaktadır.

Biz Partizanlar, **Proletarya Partisi**'nin belirlediği seçimleri boykot kampanyası doğrultusunda faaliyetlerimize devam ettik. İstanbul'un birçok emekçi semtinde “**seçimleri boykot et**” şiarıyla bildirilerimizi, afişlerimizi, gazetemizi kitlelerle buluşturmaya çalıştık. Halkın düşüncelerini, tepkilerini özlemlerini, yaşanan süreçte bakış açısını öğrenmeye çalıştık. Halkla kurdu-

ğumuz diyaloglar halkın sisteme, burjuva partilere olan güvensizliğini, tepkisini dolaysız bir şekilde görmemizi sağladı bir kez daha. Ancak bununla beraber halkın umutsuzluğunu, çaresizliğini de gördük. “**Ne yapalım, kime, nereye gidelim, kime oy verelim?**” soruları yaşadıkları çaresizliğin dışavurumu oluyor.

Esenyurt'ta 2, 3, 4, 5 Temmuz tarihlerinde sesli ajitasyon eşliğinde “**Seçimleri boykot et**” çağrısı yapan bildirilerimizi dağıttık.

Altınşehir, Bayramtepe, Şahintepe bölgelerinde de bildiri dağıtımını yaygın bir şekilde gerçekleştirdik. Halkla diyalog kurarak seçimlere dair düşüncelerini görüşlerini alarak ve

Partizan olarak anlayışımızı ortaya koyarak gerçekleştirdiğimiz bildiri dağıtımını canlı geçti. Bölgede yaygın şekilde yaptığımız afiş çalışmasıyla devam ettirdik faaliyetimizi.

Okmeydanı'nda da **12 Temmuz**'da kuşlama, bildiri dağıtımını ve afiş çalışması yürüttük. Bildirilerimizi semt pazarında sesli ajitasyon yapı-

rak halkı sandığa gitmemeye çağırarak dağıttık.

Yine 18 Temmuz'da **Örnektepe** Mahallesi'nde kuşlama, bildiri ve afiş çalışması yaptık.

Nurtepe semtinde de afiş çalışması yaptık. Bu sırada halkın ilgi gösteren çalışmalarımıza destek veren yaklaşımlarıyla da karşılaştık.

(İstanbul'dan İşçi köylü okurları)

Gülsuyu, Gazi ve I Mayıs Mahallesi'nde yürütülen seçim çalışmaları üzerine...

Seçim sürecinde yapılan çalışmaları gazetemize yansıtma çabası içinde, **Gülsuyu Mahallesi'**ne gittik. Seçim süreci boyunca buradaki çalışmalara katılan arkadaşlarla konuşarak, çalışmaların nasıl ele alındığını ve bu çalışmaların kitleler üzerinde yarattığı etkiyi öğrenmeye çalıştık. Bu çerçevede görüştüğümüz ve başından itibaren çalışmaların içinde

“İlişkileri süreklileştirme hedefimiz var”

yer alan bir arkadaşımız bize şunları aktarıyor:

“Seçim çalışmaları gündeme geldiğinde, bunu öncelikle kendi içimizde tartışmamız ve sürece ilişkin politikamızı doğru kavramamız gerektiğini düşündük. Belli ön hazırlıkların ardından kendi içimizde bir toplantı aldık. Bu toplantıda bazı yeni arkadaşların seçim takti-

ğimizi çok da bilince çıkarmamış olduklarını gördük. Ancak bunlarla yaptığımız sohbet ve tartışmalarla, onların kafasını açmayı başardık. **Yaptığımız bu toplantıda seçim çalışmalarını nasıl hayata geçireceğimize dair bir dizi kararlar aldık ve tüm bu süre boyunca bunları hayata geçirmeye çalıştık.** Burası Alevilerin yoğun olduğu bir bölge ve CHP'ye oy veren azımsanmayacak bir potansiyel var. Onlara CHP'yi teşhir etmeye, mesela çıkarılan birçok emek düşmanı yasada imzaları olduğunu anlatmaya çalıştığımızda aldığımız tepkiler genelde **'AKP gelirse daha iyi mi olacak?'** yönü oldu.

Bu da yaratılan laiklik-şeriat ikileminin belli ölçülerde de olsa insanları etkilediği anlamına gelmekte. Ancak biz yine de yılmadan gerçekleri anlatma çabamızı sürdürdük. Gerçek siyasi partilerin gerekse diğer çevrelerin gerçekleştirdikleri toplantı vb. seçim çalışmalarına katılarak, burada politikamızı anlatma gayretinde olduk.

Ancak bunu yaparken halkın tepki-

sini çekmeyecek tarzda ele almaya çalıştık.

İki hafta önce **Esenkent Mahallesi'**nin Adalar'da düzenlediği gelenekselleşmiş bir geziye katıldık. Burada stand açmanın, seçimlerle ilgili materyallerimizi dağıtmanın yanı sıra, bir arkadaşımızı kitleye hitaben, seçimleri teşhir eden bir konuşma yaptı.

Semt pazarlarında bildiri ve gazete dağıtımını yaptık, çıkarılan kuşlamaları en geniş biçimde dağıttık. Bunların yanı sıra ozalit pankart yaptırarak ve mahallenin merkezi yerlerine astık.

AKP, MHP gibi sistem partilerinin ise burada hiç propaganda yapma şansı olmadığı diyebiliriz. Bunların seçim arabaları mahalleye girdiği andan itibaren halkın tepkisiyle karşılandı, hatta taşlayanlar oldu.

Bu süreçte yakaladığımız ilişkileri ileri taşıma, süreklileştirme gibi bir hedefimiz var. Seçim sürecinde gittiğimiz ve belli bir ilişki yakaladığımız kitlelere bundan sonrasında bu hedefle gideceğiz.”

(Kartal)

I Mayıs Mahallesi işçi-köylü okurları olarak bulunduğumuz semtte, oynanan oyunu boşa çıkartmak, boykot tavrımızı kitlelere anlatmak ve sahiplenmeleri için gücümüz ve olanaklarımız çerçevesinde bir faaliyet örgütledik.

Faaliyetlerimiz boyunca esas olarak Meclis'in, tüm faşist partilerin teşhiriyle birlikte mahallemizde en etkin olan faşist partilerden CHP'nin teşhirine önem verdik. Sözlü ajitasyon dışında çeşitli materyallerle de

rumuz haffi şekilde yaralandı. Fakat hiçbir gözaltı yaşanmadı. **Caddeye çıkararak saldırınınin teşhirini yapmayı planladığımız sırada tekrar gelen zırlı araçlara elimizde ne varsa attık.** Uzaklaşan polisler köprüünün diğer tarafına geçerek aşağıya inmemizi engellemeye çalıştı. Biz de köprüünün diğer tarafından desteğe gelen Devrimci Demokrasi okurlarıyla birlikte hazırlık yapıp onları bekledik. Tekrar üzerimize gelen zırlı araçlara taş yağdırdık. Polisin cevabıysa aciz bir şekilde küfür etmek oldu.

Seçim süreci boyunca faşist partilerden hiçbir ciddi bir çalışma yapamadı. Bunda tüm devimci yapıların ortak

duruşu oldukça önemliydi. CHP dışındaki hiçbir faşist parti seçim bürosu açamadı. Propaganda amacıyla mahalleye gelen AKP-DP-MHP-BTP araçları tahrip edildi. Seçim çalışması için mahalleye gelen CHP milletvekillerinin de mahalleye girmesine izin verilmedi.

(I Mayıs Mahallesi işçi-köylü okurları)

“Boykot çağrısı yapan bildirimlerimizi geniş dağıttık.”

boykot çalışması yaptık. Merkezi olarak çıkan çok sayıda Partizan imzalı afişlerimizi mahallenin birçok yerine yaptık. **Seçimleri boykot çağrısı yapan bildirimlerimizi kahvehanelere ve evlere dağıttık.** Özellikle cadde üzerinde belirlediğimiz günlerde yoğun kuşlamalar yaptık. Seçim çalışmalarına başladığımız günden itibaren çeşitli aksamlar yaşansa da gerek gazetemizin dü-

düzende sağlam çark olmaz,” “Oy verme onay verme” yazılmaları yaptık. Seçimden önceki akşam oy kullanılacak okullara afiş yapmaya gittik. Okullardan birine afişleri asıp diğer bir okula yöneldik. Önümüz zırlı araçlarla polis tarafından kesildi. Araçlardan inip gözaltına alma girişimine karşı sloganlarla cevap verdik. Bu esnada bir oku-

rumuz haffi şekilde yaralandı. Fakat hiçbir gözaltı yaşanmadı. Caddeye çıkararak saldırınınin teşhirini yapmayı planladığımız sırada tekrar gelen zırlı araçlara elimizde ne varsa attık. Uzaklaşan polisler köprüünün diğer tarafına geçerek aşağıya inmemizi engellemeye çalıştı. Biz de köprüünün diğer tarafından desteğe gelen Devrimci Demokrasi okurlarıyla birlikte hazırlık yapıp onları bekledik. Tekrar üzerimize gelen zırlı araçlara taş yağdırdık. Polisin cevabıysa aciz bir şekilde küfür etmek oldu.

Seçim süreci boyunca faşist partilerden hiçbir ciddi bir çalışma yapamadı. Bunda tüm devimci yapıların ortak

duruşu oldukça önemliydi. CHP dışındaki hiçbir faşist parti seçim bürosu açamadı. Propaganda amacıyla mahalleye gelen AKP-DP-MHP-BTP araçları tahrip edildi. Seçim çalışması için mahalleye gelen CHP milletvekillerinin de mahalleye girmesine izin verilmedi.

(I Mayıs Mahallesi işçi-köylü okurları)

Halkımız TC tarihi boyunca sağ ve “sol” tüm siyasi partileri hükümette görmüştür. Tüm siyasi iktidarlar halka umut olmaktan ziyade, halkı; işsizliğe, sömürüye, sefalete, eğitimsizliğe, sağlıksızlığa, işkencelere, katliamlara boğmuştur.

Emekçi halkımız tüm bu yaşananların canlı tanığıdır. Bugün bu sahtekarlar, utanmadan yaptıkları katliamları, işkenceleri, zulümleri unutarak kapımıza gelip bizlerden oy istemektedirler. Oysa çözüm halkın kendi yaratacağı öz örgütüllüklerle Demokratik Halk Devrimi mücadelesine katılarak Halk Savaşı'nı destekleyerek olacaktır. Bu bilinçle biz Gazi Mahallesi işçi-köylü okurları olarak bir dizi çalışma yürüttük.

11 Temmuz tarihinde **“Parlamento faşizmin maskesidir”**, **“Parlamento oyları zama zulme işkenceye çevirme aracıdır”**, **“Kürt ulusuna yönelik imha ve inkar zulmüne karşı isyanı büyütelim”**, **“Kurbanı kasa, köleye efendisini seçtirme oyununa gelme”** sloganlarını içeren Partizan imzalı afişler yapıldı.

12 Temmuz'da Perşembe Pazarı'nda Partizan imzalı bildiri, kuşlama ile beraber ajitasyon/propaganda çalışması yapıldı. Bu çalışma geç saatlerde Gazi İsmetpaşa Caddesi'nde devam etti.

13 Temmuz tarihinde bildiri ve kuşlama çalışmaları 8 Evler ve Mezarlık bölgelerinde yapıldı.

15 Temmuz tarihinde Gazi işçi-köylü okurları olarak Gazi Barajı'nda bir piknik yaptık. Bu çalışmada seçimlere yönelik canlı tartışmalar yapıldı. Yeni ilişkiler edinmenin, eksikliklerimizi görmenin bir aracı olarak gördüğümüz bu çalışmalardan verimli sonuçlar elde ettik. Yerel sanatçı İmam Diler'in türkülerıyla etkinliğimizi bitirdik.

(Gazi Mahallesi'nden işçi-köylü okurları)

Gazi'de halka boykot çağrısı

20 Temmuz günü akşam saatlerinde Gazi Mahallesi **Heykel Parkı'**nda Partizan tarafından 22 Temmuz genel seçimlerinde sandık başına gitmeme, oy kullanmama çağrısının yapıldığı bir etkinlik organize edildi. Etkinlik **Tohum Kültür Merkezi** tarafından hazırlanan sinevizyon gösterimiyle başladı. Gösterimden sonra Partizan adına kısa bir açıklama yapıldı. Yapılan açıklamada, emekçi halkın, egemen sınıfların içine girdikleri ekonomik ve siyasi krizlerden çıkış yolu olarak her dönem başvurduğu yeni bir seçim oyunuyla yine karşı karşıya olduğu belirtilerek emekçi Gazi halkının düzen partilerinin ve Meclis'inin uygulamalarının bire bir tanığı olduğu vurgulandı.

Açıklamadan sonra etkinlik İmam Diler'in söylediği türkülerle devam etti. Etkinlik, Partizan adına Gazi halkına yapılan ajitasyon konuşmasıyla son buldu. Etkinlik boyunca parkta bulunan halka Partizan bildirimleri dağıtıldı.

(İstanbul)

TKP/ML'den eylemler

Yapılan bu eylemlerin yanısıra e-mail yoluyla elimize geçen bilgilere göre **TKP/ML** militanları tarafından 17 Temmuz tarihinde Üsküdar Esatpaşa CHP seçim irtibat bürosuna ses bombası atılmış, aynı tarihte Ümraniye Atakent MHP seçim irtibat bürosu da ses bombalarının hedefi olmuştur. Yine Okmeydanı Saadet Partisi binasına Molotof kokteyliyle saldırı düzenlenmiş ve yine bu bölgedeki **AKP** afişlerinin bulunduğu billboard'lar parçalanmıştır.

Hatay'da boykot çalışmaları...

Boykot çalışmamıza **Sümerler Mahallesi'**nde ev ev bildiri dağıtarak ve insanlarla seçim ve parlamentonun işlevi üzerine yaptığımız konuşmalarla başladık. İlerleyen günlerde Samandağ İlçesinde afişleme yaparak devam ettik. Ardından her yıl yapılan **Samandağ Temmuz Kültür Festivali'**nde çalışmalarımıza devam ettik. Festival'de Partizan'ın dışında HÖC, Barikat, Alinteri, Amargi gibi kurumlar stand açtılar. Dört gün boyunca çeşitli konularda birçok panel gerçekleştirildi. **Grup Nidal, İbrahim Sakır** (Suriyeli sa-

natçı), **Kızılırmak** ve **Kardeş Türküler'**in konser verdiği festivalde biz Partizan olarak açtığımız standımızda yayinevimizin çıkartmış olduğu kitapları ve gazetemizi sattık. **“Oy verme, onay verme”**, **“Hesap sor, çare seçimde değil, Demokratik Halk Devrimi'nde”** vb. sloganlarla sistemi teşhir ettik. Alanda boykotla ilgili Partizan kuşlamaları da yapıldı. Ayrıca **“Yoksulluğa, sömürüye, işsizliğe oy verme, hesap sor- Çare seçimde değil Demokratik Halk Devriminde”** imzalı pankart açıldı. Pankart dört gün boyunca herkesin görebileceği bir yere asıldı. Festivalde yoğun bildiri dağıtım yapıldı. Ve festivalin son günü festivalin yapıldığı sahilde tekrar afişleme yapıldı. Festival bittikten sonra Harbiye,

Sanayi ve Samandağ beldelerinde seçimin niçin boykot edilmesi gerektiğini insanlara anlattık. Antakya merkezde Armutlu Mahallesi'nde ev ev ve esnaf dolaşarak bildirimler dağıtıldı. Ayrıca Eğitim Fakültesi civarında **“Oy verme, onay verme, oyuna gelme, hesap sor-Partizan”** yazılmalarının yapıldığı görüldü. Boykot çalışmasını öneren esas amacımız politikamızı kitlelerle buluşturmak ve seçimleri ve parlamentoyu niçin boykot ettiğimizi kitlelere anlatmaktır. Bu çalışma içinde bizim kitlelerde gözlemediğimiz, bütün partilerden umudunu kesmiş olduklarıdır. Oy verme gerekçesi olarak **“biz vermesek başkaları verecek, herkes vermese biz de vermeyiz”** diyorlar.

(Hatay Partizan)

Van'da 1 köy ve 6 mezra oy kullanmadı

Van'ın Çatak ilçesine bağlı Akçebük köyü ile mezralarındaki seçmenler de oy kullanmadı.

Akçebük köyü ile 6 mezradaki 354 seçmen, köyün içme suyu, yol ve okul sorununun yıllardır çözüme kavuşturulmadığı gerekçesiyle oy kullanmadı.

Dilektaş köylüleri seçimleri boykot etti!

Hakkâri'nin Yüksekova ilçesi'ne bağlı 120 hane ve 400 seçmene sahip Dilektaş Köyü halkı, hizmet ve okul vaatlerinin yerine getirilmediği için seçimleri boykot etti.

İlçeye 25 kilometre uzaklıkta olan Dilektaş

Köylüleri, 1970'lerde yapılan okullarının yetersizliği, sağlık ocaklarının olmayışı, yayla yollarının açılmaması, sulama göletleri ve kanallarının olmaması, işsizlik, elektrik ve içme suyu gibi sorunlar konusunda siyasilerin verdiği sözlerin yerine getirilmediğini söyleyerek oy kullanmama kararı aldı.

Muş'ta 4 köy sandığa gitmedi

Muş'ta merkeze bağlı 4 köy halkı, köylerine hizmet getirilmediğini dile getirerek sandığa gitmedi. Muş merkeze bağlı Sürügüden, Sarıdal, Yukarı Sızma ve Çiçekli köylüleri, köylerine hizmet gitmediğini, siyasi partilerin yıllardır yalan söylediğini söyleyerek seçimleri protesto edip

oy kullanmadı. Sarıdal, Yukarı Sızma ve Çiçekli köylerinin sandıklarının da kurulduğu Sürügüden Köyü İlköğretim Okulu'ndaki toplam 4 sandığa sandık başkanı ve görevli 2 üyenin dışında oy atan olmadı.

200 hane ve bin 700 nüfusun bulunduğu Sürügüden, Sarıdal, Yukarı Sızma ve Çiçekli köylerinde 592 seçmen oy kullanmadı. Sürügüden köyünde 267, Sarıdal köyünde 144, Yukarı Sızma köyünde 116 ve Çiçekli köyünde 65 seçmenin bulunduğunu söyleyen köylüler, sadece seçim döneminde hatırlanmak istemediklerini ve köylerine hizmet gitmediğini söyleyerek seçimleri protesto etti.

Dersim'de yolları yapılmayan köylüler

Köylüler katı atıklara karşı yıllardır mücadele ederken düzen partilerinin gerçek yüzünü de gördü. Köylüler sorunlarının çözümü için hiçbir çaba harcamayan düzen partilerinin yalanlarını ve seçim oyununu boykot etti. 2002 seçimlerinde oldukça yük sek çıkan seçim sonuçlarının da gösterdiği gibi halkımızın önemli bir kısmı bu sistemden umudunu kesmiş durumda. 22 Temmuz seçimleri öncesinde yaratılan atmosferle bu oran düşse de köylüler seçimleri protesto ederek boykot ediyor. **Orta-ya çıkan bu tabloda devrimci ilerici güçlerin düzenin oyunları karşısında ileri bir tutum sergileyen köylülere ulaşması ve bağ kurması gerekmektedir.** Kitlelerin sisteme yönelik kendiliğinden gelişen bu tepkilerine bilinç kazandırmak için daha yoğun bir çaba ve emekle mücadele etmek gerekiyor!

oy kullanmadı

İl genelinde seçmenlerin yaklaşık 4'te 1'inin oy kullanmadığı Dersim'in Mazgirt İlçesi'ne bağlı Darıkent Beldesi Kuşaklı köylüleri yolları yapılmadığı için oy kullanmama kararı aldı.

Kuşaklı Köyü Muhtarı Düzgün Munzur'un verdiği bilgiye göre, köydeki 52 seçmen oy kullanmama kararı aldı. Yıllardır yollarının bozuk olduğunu belirten Munzur, bunun için başta Kaymakamlık olmak üzere, Valilik, Köy Hizmetleri ve siyasi partilerle görüştiklerini, ancak sonuç alamadıklarını söyledi. Munzur, "Daha önce bir çok kez siyasilere, kurum ve kuruluşlara derdimizi anlattık. Fakat şu ana kadar bir şey yapılmadı. Kışın zaten yollar çamur diye kimse gelmiyor. Yazın da yollar bozuk olduğu için kimse gelmiyor. Mezralarımızda elektrik yok" dedi.

Akdoğan köylülerinden boş oy

Tokat'ın Reşadiye ilçesine bağlı Akdoğan köyünde tek sandıkta kullanılan oyların tamamı boş çıktı. Sadece 76 oy çıkan sandıkta geçerli tek bir oy yok. Köy yolunun ve köprüsünün yıllardır yapılmamasını gerekçe gösteren köylüler protesto için bu şekilde boş oy kullandıklarını söyledi.

Ağrı'da 6 köyden oy yok

Ağrı'nın Diyadin ilçesine bağlı Ulukent, Mollakara, Dibekli, Akçevre, Yuva ve Zivker köyleri daha önce AKP'ye verdikleri oylarını bu kez kullanmadılar. Bu köylerin tamamına yakınının protestoya katıldığı bildirildi. Protestonun nedeninin ise AKP adaylığıyla kan davası olduğu şeklinde iddia edildi.

Manisa'da da Salihli ilçesine bağlı Kabazlı köyünde, bölgeye katı atık çöp depolama tesisi yapılmasına karşı çıkan köylüler, sandığı protesto

Kabazlı köylüsü de sandığa gitmedi!

to ederek oy kullanmadı.

Seçim sandıklarının kurulduğu Kabazlı İlköğretim Okulu bahçesinde toplanan köylüler, oy kullanma süresi dolana kadar beklediler, an-

cak sandığa gitmediler.

Kabazlı'da 3 sandıkta 860 seçmenin kayıtlı olduğunu ifade eden sandık başkanlarından Mehmet Kocatürk, "Kabazlı'dan sandık görevlileri gelmeyince 3 sandık başkanı olarak İlçe Seçim Kurulu'na kurul oluşturamadığımızı bildirdik. İlçe Seçim Kurulu'ndan gelen arkadaşlarımızla sandık kurullarını oluşturduk" sözleriyle yaşananları dile getirdi.

Köylülerin eylemine öncülük yapan Oktay Konyar, "Ülkemizde, özellikle köylerde çevre bilinci gelişiyor. Burada köylüler demokratik haklarını sandığa gitmeyerek kullanıyor ve köylerine hukuk. suz biçimde yapılmak istenen katı atık çöp depolama tesisine itiraz ediyor" diyerek köylülerin katı atığa karşı mücadele etmekten vazgeçemeyeceklerini sözlerine ekledi.

Kars'ın Susuz ilçesine bağlı Büyükkatak köylüleri 22 Temmuz'da yapılan genel seçimlerde sandık başı-

Büyükkatak köylüsü bu sefer oyuna gelmedi!

na gitmedi. "Büyükkatak halkı ve Afalt evleri su, mera ve yol sorunla-

rını çözemeyen hiçbir partiye oy verilmeyecek" pankartını köyün girişine asan köylüler, 200 hanelik köylerinde bulunan 486 seçmenin, yıllardır verilen sözlere kanarak, hizmet gelecek diye çeşitli partilere oy verdiklerini belirterek, bundan sonra farklı bir yol izleyeceklerini ifade ettiler.

Köylüler bugüne kadar defalarca sorunlarının çözüleceğine dair verilen sözlere rağmen başta su olmak üzere yol, mera ve yayla sorunlarının çözülmediğini belirtti.

Uzungeçit köylüsü onay vermedi!

Diğer yandan Şırnak'ın Uludere ilçesine bağlı Uzungeçit beldesinde bulunan 1.600 seçmen de, AKP hükümetinin kendilerine verdiği sözü tutmadığı ve beldeye bu zamana kadar hizmet getirilmediği için oy kullanmadı... Sabah saatlerinde belde merkezinde toplanan köylüler sloganlar eşliğinde yürüyüş yaptılar. 1.600 seçmenin bulunduğu köy halkı artık hiçbir partiye güvenlerinin kalmadığını söylediler.

“Zorunlu” seçmen, “bilinçli” seçmeyen

22 Temmuz 2007 seçimlerinde oy kullanan ya da kullanmak zorunda hisseden halkın, hangi gerekçelerle seçimdeki tavrını belirlediklerini, elimizden geldiğince siz okurlarımızla paylaşmaya çalıştık. Şimdi bu çalışmaların genel bir özeti olan aşağıdaki yazıyı sizlerle paylaşıyoruz.

Sinanlı köylüleri de oy kullanmadı!

570 seçmeni olan Diyarbakır'ın Bismil ilçesine bağlı Sinanlı köylüleri 3 yıldır verdikleri toprak mücadelesine karşı kayıtsız kalan başta AKP hükümeti olmak üzere tüm siyasi partileri protesto etmek amacı ile sandığa gitmeyerek oy kullanmadı. Sinanlı köylüleri, seçimden bir gün önce köyün girişine koydukları sandığa “Ağalara oy yok” yazılı zarfları attı.

30 bin hektarlık araziye ağanın zorla el koyduğunu söyleyen köylüler, Meclis'in ağaların Meclis'i olduğunu ifade etti. Jandarmanın oy verilmesi için yaptığı baskılara rağmen köylüler oy kullanmadı.

Seçmeye mecbur bırakılanlar!

Seçimlere ilişkin boykot tavrımızı en geniş kesimlere ulaştırmak için kolları sıvadığımız faaliyette afiş, bildiri, kuşlama gibi materyallerin yanı sıra, gazete dağıtımlarında da en geniş propaganda faaliyeti yürütmeye çalıştık. Bu faaliyetleri gerçekleştirmek için uygun zeminler yakalamaya ve bunlar değerlendirilmeye çalışıldı. Örneğin, seçimler ekseninde düzenlenen ve gerek Partizan olarak gerekse dışımızdaki ve de seçimlere katılan çevreler tarafından örgütlenen piknik vb. etkinliklere katılım sağlayarak, buralarda açılan stand ve yapılan konuşmalarla seçimlerle ilgili tavrımızı anlatma-kavratma yönlü çaba harcadık.

Devrimci faaliyetin bir “gereği” olarak, yine bu süreçte de düşmanın engellemelerine takıldık. Bu engellemeler sonucu, bildiri dağıtımı ve afiş çalışmalarımız sırasında, iki günlük alıkoymalara varan gözaltılar yaşandı. Ancak karşı devrimin bu çabaları, her zaman olduğu gibi bu kez de faaliyetimizi engellemeyi başaramadı ve seçimlere ilişkin politikamızı kitlelere ulaştırma çabamızı aralıksız sürdürdük. Ulaşılabilecek en geniş kitleye ulaşmak için kullanılan, ajitasyon-propaganda araçlarının (afiş,

bildiri vb.) kullanımı sırasında kemikleşmiş partililer dışında yaşadığımız tartışmaların hepsinde, “biz de biliyoruz bunlardan bir şey olmayacağını, ama ne yapalım, vermezsek daha kötü olur, mecbur vermek zorundayız!” şeklinde tepkiler aldık.

“Zorunlu seçim, bilinçli seçmeyen!”

Gazete dağıtımı sırasında, kimi okurlarımızın da yaratılan seçim havasındaki kutuplaşmadan etkilenmediğini ve oy kullanmak istediğini görüyoruz, burada devreye eksikliklerimiz ve görevlerimiz giriyor. İnsanların sorularının yanıtlarını, kendi ağzlarından, kendi yaşadıkları/yaşamakta oldukları somut koşullardan örneklemelerinin, söylemelerinin önünü açarak, sohbetler eşliğinde yaptığımız bu propagandaların çok daha etkili olduğunu gözlemledik.

Tartışılıp anlatılmadıkça, salt meydanlarda gazete dağıtımı yaparken sesli ajitasyon konuş-

maları yapmak, tepki doğuruyor. “Oy vermeyelim de gericiler mi başa gelsin? Sizin bu yaptığınız onlara hizmet ediyor” şeklinde gelen tepkiler, ya birebir konuşmalarla gideriliyor/giderilmeye çalışılıyor ya da kitlenin tepkisiyle karşılaşıyor.

Kimi yerlerde, bugüne kadar da yansıttığımız gibi, kafası karışık insanlar varken, kimi yerlerde de, “kesinlikle kimseye oy vermeyeceğim. Bugüne kadar ne yaptılar da oy istiyorlar? Ben hala asgari ücretle çalışıp ev kiramı ödeyemiyorum, seçimden sonra benim için ne değişecek? Hepsi kendi ceplerini dolduracaklar o kadar!” şeklinde ne seçimden ne de seçilecekten bir beklentisi olmayan kesim de var/var olacaktır da. İşte biz o kesimin sesine, diğer hoşnutsuz halk kitlelerinin sesine de katarak, Meclis'ten değil sokaktan, sistemden değil devrimden yana olmalarını sağlamak ve kitlelere rağmen değil kitlelerle birlikte Demokratik Halk İktidarını kurmak zorundayız. (Kartal)

Köylerden, sandık başına gitmeme manzaraları

Köylüler seçimlere katılmadı

Viranşehir köylülerinden protesto

Halk kitlelerinin sandık başına gitmesi için yoğun bir propaganda çalışması yapan egemenlere rağmen köylüler temel sorunlarının çözülmediğini

ni dile getirerek sandık başına gitmedi.

Düzen partilerinin harcadığı milyonlarca dolara, televizyon ve gazetelerden yaptıkları reklâmlara inat ülkenin bazı yerlerinde köylüler yaşadıkları sorunların devam ettiğini söyleyerek mevcut partilere inanmadıklarını göstermiş oldular.

Örneğin Urfa'nın Viranşehir ilçesine bağlı Işıldar Köyü ile bu köye bağlı Usluca mezasında seçmen kütüğüne kayıtlı 831 köylü köylerine yıllardır hizmet yapılmadığını söyleyerek seçimleri katılmama kararı aldı.

Yine 5 bin nüfuslu Işıldar Köyü sakinleri de “bize oy verin, hizmet getireceğiz” vaatlerini her seçim döneminde duyduklarını ancak şu ana kadar değişen bir şeyin olmadığını söyleyerek sandığa gitmedi. Muhtar Mustafa Alkan köylülerin sorunlarını şöyle dile getirdi; “Bizlerden yıllardır hizmet yapacaklarını söyleyerek oy istiyorlar. Ama bugüne kadar kimse yanımıza uğramadı. Köyümüzün yolu yok. Kışın hasta olan insanları şehre ulaştırmakta büyük güçlük çekiyoruz. Bu yolda ölenler, doğuran kadınlarımız var. Yolumuz olmadığı gibi, suyumuz da yok. Köydeki kuyudan sağlıklı su içmek zorunda ka-

lıyoruz. Yine uzun yıllar önce yapılan, daha sonra doktor ve görevli atanmadığı için ahıra dönüşen bir sağlık ocağımız var. Bu sağlık ocağımızın faaliyete geçirileceği sözünü de verdiler, ama gerisi gelmedi. Biz de bu seçimlerde tepkimizi ortaya koymak için sandık başına gitmeyecek ve oy kullanmayacağız.”

Yine Şanlıurfa'ya bağlı Gökçetaş köylüleri köylerine yol, su gibi hizmetlerin götürülmediğini söyleyerek oylarını kullanmadı.

Oy kullanılması amacıyla köye götürülen 1302 no'lu sandıkta, sadece sandık başkanı Ali Karacı oyunu kullandı.

Köyün ileri gelenlerinden Mahmut Nasanlı, bazı milletvekillerinin kendi akrabalarının köyüne hizmet götürdüğünü köye yol, su ve benzeri hizmetlerin getirilmediğini söyledi. Müracaatlarına rağmen köylerine hizmet getirilmediğini dile getiren Nasanlı, bu nedenle kendilerine hizmet getirmeyen milletvekillerine tepki göstermek amacıyla oy kullanmadıklarını söyledi.

Ardından köylüler, seçmen bilgi kartlarının yırtarak, alkışlarla seçimleri protesto etti.